

Lekcije o veri

A. T. JONES & E. J. WAGGONER

www.najvaznijevesti.com

Naslov originala: Lesson on Faith by Alonzo Trevier Jones & Ellet Joseph Waggoner

SADRŽAJ

1. ŽIVETI VEROM	3
2. LEKCIJE O VERI	6
3. RADI NAS	22
4. STVARANJE ILI EVOLUCIJA	24
5. SPASONOSNA VERA	32
6. HRISTOS – SVRŠETAK ZAKONA	34
7. NEOSVOJIVI ŽIVOT	36
8. VERA	38
9. IZOBILNA BLAGODAT ZA SVE	40
10. HOĆE LI BITI BLAGODAT ILI GREH?	42
11. NE PRIMAJTE UZALUD BLAGODATI BOŽJE	44
12. GREŠNO TELO	47
13. MRTVI FORMALIZAM - 1	49
14. MRTVI FORMALIZAM - 2	51
15. BOŽJI PROPOVEDNICI	53
16. SAČUVANI BOŽJOM REČJU	55
17. SILA REČI - 1	57
18. SILA REČI - 2	59
19. ŽIVETI KROZ REČ	61
20. STUDIJE U GALATIMA – GALATIMA 1,3-5	63
21. GALATIMA 2,19.20	65
22. GALATIMA 3,10-14	67
23. GALATIMA 5,3	69
24. GALATIMA 5,16-18	72
25. GALATIMA 5,22-26	75
26. HRIŠĆANSKO SAVRŠENSTVO	78

1. ŽIVETI VEROM

E. J. WAGGONER

„Pravednik će od vere živ biti“ (Rimljanima 1,17).

Ova izjava je sažetak onoga šta apostol ima da kažu o jevandelju. Jevandelje je sila Božja na spasenje, ali samo „svakome koji veruje“. U njemu je otkrivena Božja pravednost. Božja pravednost je savršeni Božji zakon, a zakon je opet prepis Njegove pravedne volje. Sva nepravednost je greh ili prestup zakona. Jevandelje je Božji lek za greh; zato njegovo delo mora da bude dovođenje ljudi u sklad sa zakonom – da se delovanje pravednog zakona ogleda u njihovom životu. Ali, to je u potpunosti delo vere – pravednost Božja otkriva se „iz vere u veru“ – vere u početku i vere do kraja – kao što je pisano: „Pravednik će od vere živ biti.“

Ovo je istina kroz sve vekove, i to od čovekovog pada u greh, a biće istina i sve dok Božji sveci ne budu imali Njegovo ime na svojim čelima i videli Ga onakvog kakav jeste. Apostol je ovu izjavu uzeo od proroka Avakuma (2,4). Da je nisu otkrili proroci, prvi hrišćani za nju ne bi znali, jer su imali samo Stari zavet. Reći da su ljudi u drevna vremena imali nesavršenu ideju vere u Hrista, znači reći kako u ona vremena nije bilo pravednih ljudi. Ali, Pavle se vraća na početak i citira primere spasonosne vere. On kaže: „Verom prinese Avelj Bogu veću (uzvišeniju – prevod Bakotić) žrtvu nego Kain, kroz koju dobi svedočanstvo da je pravednik“ (Jevrejima 11,4). Za Noja kaže da je verom sagradio kovčeg za spasenje svog doma, „kojim osudi sav svet, i posta naslednik pravde po veri“ (Jev. 11,7). Mi kažemo da je njihova vera bila vera u Hrista, jer je to bila vera na spasenje, a osim Isusovog imena „nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bi se mi mogli spasti“ (Dela 4,12).

Suviše je onih koji pokušavaju da žive hrišćanskim životom snagom vere koju sami primenjuju, pošto su shvatili svoju potrebu za oprostjenjem greha u svom prošlom životu. Oni znaju da samo Bog može da oprašta grehe i da to čini kroz Hrista, ali misle da kad su jednom započeli trku onda moraju da nastave da trče u svojoj sopstvenoj snazi. Znamo da mnogi tako misle, prvo zato što su čuli da neki tako kažu, i drugo, pošto postoji mnoštvo hrišćana po imenu koji ni ne pokazuju delovanje veće sile od svoje sopstvene. Ako nešto i kažu na društvenom sastanku¹, osim ponavljanja iste fraze: „Želim da budem hrišćanin tako da mogu biti spasen“, oni pričaju samo prošla iskustva, govore o radosti koju su imali kada su poverovali. Oni ne poznaju radost življenja za Boga i hodanja s Njim verom, a onaj koji o tome priča, govori za njih nerazumljivim jezikom. Ali, apostol ovaj predmet vere jasno iznosi sve do slavnog carstva, u sledećem veoma upečatljivom primeru:

„Verom Enoh bi prenet - da ne vidi smrti, i više se ne nađe, jer ga Bog premesti. Jer pre no što je prenet bi posvedočen da je ugodio Bogu. A bez vere ne može mu se ugoditi; jer ko prilazi Bogu mora verovati da ima Boga i da on uzvraća nagradom onima koji ga traže.“
(Jev. 11,5.6 – Čarnić)

Zapazite argument kojim dokazuje da je Enoh prenesen verom: Enoh je prenesen zato što je hodio s Bogom i dobio svedočanstvo da je ugodio Bogu; a bez vere je nemoguće ugoditi Bogu. Ovo je kao dokaz dovoljno. Bez vere ne može se učiniti ništa što zaslužuje Božje odobravanje. Bez vere i najbolja dela koja čovek može da čini neće dostići savršenu Božju pravednost koja je jedino merilo.

¹ Često su se vernici koji su živeli u 19. veku okupljali na takozvane „društvene sastanke“ na kojima bi pričali svoja iskustva, potvrđivali svoju veru i izmenjivali misli – *prim. prev.*

Gde god da se nađe prava vera to je dobro, ali ni najbolja vera da Bog uzima teret prošlih greha neće koristiti čoveku, ako se ne pokazuje u sve većoj meri do kraja njegovog života.

Od mnogih smo čuli da su ustanovili kako je teško činiti ono što je ispravno. Nikako nisu mogli da budu zadovoljni sa svojim hrišćanskim životom, pošto je stalno bio obeležen neuspesima, pa su bili u iskušenju da obeshrabreni i odustanu. Nije ni čudo što se obeshrabre. Stalni neuspeh svakoga će obeshrabriti. I najhrabriji vojnik na svetu obeshrabriće se ako u svakoj bici bude poražen. Ponekad će takvi ljudi sa žalošću reći da su izgubili poverenje u sebe. Jadne duše. Kad bi samo potpuno izgubili poverenje u sebe i potpuno se pouzdali u Onoga koji je silan da spase, onda bi mogli da pričaju drugačije iskustvo. Onda bi se „radovali Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ Apostol kaže: „Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se“ (Filipljanima 4,4). Onaj ko se ne raduje u Bogu, iako je izložen iskušenjima i nevoljama, ne bori se u dobroj borbi vere. On vodi jadnu borbu samopouzdanja i poraza.

Sva obećanja o konačnoj sreći namenjena su pobeđniku. „Koji pobeđi“, kaže Isus, „daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobeđih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom“ (Otkrivenje 3,21). „Koji pobeđi, dobiće sve“, kaže Gospod (Otk. 21,7). Pobeđnik pobeđuje. Dobiti sve ne znači pobeđiti; to je samo nagrada za pobeđu. Sada se pobeđuje. Pobeđe koje treba da izvojujemo su pobeđe nad telesnim željama, i željama očiju, i ponosom života, pobeđe nad sobom i sebičnim popuštanjem. Onaj ko se bori i vidi da se neprijatelj povlači, može da se raduje; niko ga ne može sprečiti da se raduje, jer radost dolazi spontano kada vidi da se neprijatelj povlači. Neki se užasavaju od pomisli da moraju stalno da se bore sa sobom i svetovnim željama. To je zato što još ne znaju šta znači radovati se pobeđi. Oni su doživljavali samo poraz. Ali neprestana borba ne mora da bude tužno iskustvo ako se stalno pobeđuje. Stari veteran koji je prošao stotine bitaka i koji je u svakoj bio pobeđnik, čezne da se nađe na bojnom polju. Aleksandrovi vojnici, koji pod njegovom komandom nisu znali za poraz, uvek su nestrpljivo čekali da ih povede u borbu. Svaka pobeđa jačala je njihovu snagu koja se rađala iz čiste hrabrosti i srazmerno tome umanjivala snagu neprijatelja. Kako onda da stalno pobeđujemo u našoj duhovnoj borbi?

Poslušajmo voljenog učenika:

„Ja sam sa Hristom raspet na krstu. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni. A što sad živim u telu, živim verom u Sina Božijeg, koji me je zavoleo i sebe predao za mene.“
(Gal. 2,19,20)

U tome je tajna snage. Hristu, Sinu Božjem predana je sva vlast na nebu i na zemlji i On obavlja delo. Ako On živi u srcu i čini delo kroz nas, zar je hvalisanje ako kažemo da možemo izvojevati stalne pobeđe? Da, hvalisanje je, ali hvalisanje u Gospodu, a ono je dopustivo. Kaže psalmista: „Gospodom se hvali duša moja“, a Pavle kaže: „A ja sam daleko od toga da se hvalim (dičim – grčki original) ičim drugim sem krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojim je svet za mene raspet, i ja za svet.“ (Gal. 6,14)

Smatralo se da su Aleksandrovi vojnici nepobeđivi. Zašto? Da li zato što su po prirodi bili snažniji i hrabriji od svih svojih neprijatelja? Ne, već zato što ih je vodio Aleksandar. Njihova snaga bila je u njegovom vođstvu. Pod nekim drugim vođom često bi doživljavali poraz. Kad je vojska Unije u panici bežala – napadnuta od neprijatelja kod Vinčestera, Šeridanova prisutnost okrenula je poraz u pobeđu. Bez njega su ljudi bili rulja koja se tresla od straha. S njim na čelu bili su nepobeđiva vojska. Da ste posle bitke slušali primedbe vojnika koji su služili pod ovakvim i sličnim vođama, čuli biste kako se u svim njihovim radostima mešaju pohvale njihovim generalima. Bili su

jaki jer je on bio jak; bili su nadahnuti istim duhom kojim je on bio nadahnut.

No, naš je vojskovođa Gospod nad vojskama. On se sam suočio sa najvećim neprijateljem i pobedio ga. Oni koji slede Njega neminovno će pobeđivati. O, kad bi se oni koji tvrde da su Njegovi sledbenici pouzdali u Njega, oni bi, zahvaljujući stalnim pobedama koje bi postizali, uzdizali hvale Njemu koji ih je pozvao iz tame k svojoj čudesnoj svetlosti.

Jovan kaže da onaj koji je rođen od Boga verom pobeđuje svet. Vera se hvata Božje ruke i Njegova velika sila deluje. Kako Božja sila može da deluje u čoveku i ostvari ono što on sam nikako ne bi mogao, niko ne zna da kaže. Bilo bi to isto kao i reći kako Bog može dati život mrtvome. Isus kaže: „Vetar duva gde hoće i fijuk njegov čuješ, ali ne znaš odakle dolazi i kuda ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha“ (Jovan 3,8). Samo Duh zna kako deluje u čoveku da savlada njegove požude i učini ga pobednikom nad ohološću, zavišću i sebičnošću. Nama je dovoljno da znamo da je to učinjeno i da će biti učinjeno za svakoga koji više od svega želi da se to ostvari u njemu, i ko se uzda u Boga da će to On učiniti.

Mi ne možemo reći kako je Petar bio osposobljen da hoda po vodi dok su se oko njega dizali talasi, ali znamo da je na Gospodnju zapovest to mogao. Dokle god je svoj pogled usmeravao na Učitelja, božanska sila ga je osposobljavala da hoda tako lako kao da se ispod njegovih nogu nalazi čvrsta stena; ali kad se osvrnuo na talase, možda sa osećanjem ponosa zbog onoga što čini, kao da je on sam to činio, strah ga je obuzeo i on je počeo da tone. Vera ga je osposobila da hoda po talasima; a strah ga je doveo do toga da je počeo tonuti.

Apostol kaže: „Verom padoše jerihonski zidovi kad se sedam dana obilazilo oko njih“ (Jev. 11,30 – Čarnić). Zašto je to napisao? „Sve, naime, što je unapred napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utehom Pisma imamo nadu“ (Rim. 15,4 – Čarnić). Postoji li mogućnost da ikad budemo pozvani da se borimo protiv naoružane vojske i osvajamo utvrđene gradove? Ne, „Jer naša borba nije protiv ljudi od mesa i krvi, nego protiv poglavarstva, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta, protiv zlih duhova na nebesima“ (Efescima 6,12 – Čarnić). Ali, pobeđe koje su verom u Boga izvojevane nad vidljivim neprijateljima u telu, zapisane su da nam pokažu šta će vera ostvariti u našem sukobu sa vladarima ovog mračnog sveta. Božja milost, u odgovoru na našu veru, jednako je moćna u ovim bitkama kao i u onima, jer apostol kaže:

„Mi, doduše, živimo u telu, ali se ne borimo kako telo hoće; jer oružje našeg vojevanja nije ljudsko, nego je silno u Bogu - da ruši utvrđenja, te rušimo mudrovanja, i svako uzvišavanje koje se diže protiv bogopoznanja i zarobljavamo svaku misao - za poslušnost Hristu.“ (2. Kor. 10,3-5 – Čarnić)

Vera nije osposobljavala znamenite ljude iz prošlosti da pobeđuju samo telesne neprijatelje. O njima čitamo da ne samo što „pobediše carstva“, već „izvršiše pravednost, dobiše obećanja“, i što je najlepše i što najviše ohrabruje, oni „ojačaše od nemoći, postaše jaki“ (Jev. 11,33.34). Njihova slabost putem vere postala je u njima jačina, jer se Hristova sila pokazuje u slabosti. Ko će optužiti izbrane Božje? Bog je taj koji opravdava; a mi smo sazđani u Hristu Isusu za dela pravedna. „Ko će nas rastaviti od ljubavi Božje? Nevolja li ili tuga? Ili gonjenje? Ili glad? Ili golotinja? Ili strah? Ili mač?“ „Ali u svemu ovome pobeđujemo Onog radi (kroz Onoga – Sinod SPC) koji nas je ljubio.“ (Rimljanima 8,35.37)

2. LEKCIJE O VERI

A. T. JONES

A bez vere nije moguće ugoditi Bogu. Jer „sve što ne potiče od vere - greh je“ (Rim. 14,23 – Čarnić), a greh ne može biti ugodan Bogu.

Zato Duh proroštva na prvoj stranici časopisa *Pregled i Glasnik* (*Rewiev & Herald*) od 18. oktobra 1898. kaže: „Saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo je važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“ I zbog toga ćemo odsada pa nadalje, na ovome mestu, u svakom broju *Pregleda* iznositi biblijsku lekciju o veri – šta je ona, kako nastaje, kako je pokazati – da bi svaki čitaoc ovog časopisa mogao da stekne pomenuto saznanje koje je „važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“

RH, 29. novembar 1898

Da bismo mogli znati šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, bitno je pre svega da znamo šta je vera.

Jasno je da ne bi imalo svrhe zahtevati od nekoga da gaji veru, ako ne razume šta je vera. Žalosna je istina, iako je Gospod to savršeno jasno objasnio u Svetom pismu, da mnogi vernici ne znaju šta je vera. Čak se može dogoditi da znaju definiciju vere, ali ne znaju šta ona zaista jeste. Ne shvataju misao koja se nalazi u definiciji.

Zbog toga sada nećemo uzeti definiciju, već ćemo radije navesti i proučiti jedan primer vere, slučaj koji se tako jasno ističe da svi mogu sami da vide šta je ona.

Vera dolazi „rečju Božjom.“ Prema tome moramo da je potražimo u Reči.

Jednog dana je neki kapetan došao Isusu i rekao Mu: „Gospode, sluga moj leži uzet kod kuće i muči se strašno. I reče mu: ja ću doći i izlečiću ga. A kapetan odgovori i reče: Gospode, nisam dostojan da udeš pod moj krov; nego samo reci jednu reč, i ozdraviće moj sluga. Jer i ja sam čovek pod vlašću, imam pod sobom vojnike, pa kažem ovome: idi, i ide, i drugome: dođi, i dolazi, i služi svome: učini to, i učini. A Isus čuvši zadivi se i reče onima koji su ga pratili: zaista vam kažem, ni u koga u Izrailju ne nađoh tolike vere.“ (Mat. 8,6-10 – Čarnić)

Upravo je to ono što Isus proglašava verom. Kad shvatimo šta je to, našli smo veru. Znati šta je to, znači znati šta je vera. U to ne može biti sumnje jer je Hristos „Začetnik vere“ (Jev. 12,2 – SSP¹) i On kaže da je ono šta je taj kapetan pokazao bilo „vera“ – da, „tolika vera.“

Šta je onda u ovome vera? Kapetan je želeo da se nešto učini. Želeo je da to Gospod učini. Ali, kad je Gospod rekao: „Ja ću doći“ i učiniću to, kapetan ga je zaustavio govoreći: „Samo reci reč“ i dogodiće se.

Šta je kapetan očekivao da će izvršiti delo? „SAMO reci reč.“ Na šta se oslonio da će isceliti njegovog slugu? Na „SAMO reci reč.“

Onda, brate i sestro, šta je vera?

RH, 6. decembar 1898

Vera je očekivanje da će Božja reč učiniti ono što kaže i oslanjanje na tu reč da će učiniti to što

¹ SSP – Savremeni srpski prevod

kaže.

Pošto je to vera i pošto vera dolazi Božjom rečju, jasno je da Božja reč, da bi mogla da usadi veru, mora naučavati da sama reč ima u sebi silu da ostvari ono što kaže.

I upravo je to istina po ovom pitanju: Božja reč upravo to uči i ništa drugo, tako da je ona zaista „verna reč“ – reč puna vere.

Veći deo prve glave Svetog pisma je lekcija o veri. Ova glava ima šest vrlo jasnih izjava koje nesumnjivo usađuju veru; u stvari ima ih sedam, kada to povežemo sa prvim stihom.

Usađivanje vere je učenje da Božja reč sama po sebi ostvaruje ono što je u njoj izrečeno.

Pročitajmo onda prvi stih u Bibliji. „U početku stvori Bog nebo i zemlju.“ Kako ih je stvorio?

„Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova.“

„Jer On reče, i postade“ (Psalam 33,6.9). Pre nego što je progovorio, toga nije bilo; nakon što je progovorio, „postade.“ Nastalo je samo izgovorenom rečju. Šta je učinilo da to nastane? Sama reč.

Ali, nad bezdanom beše tama. Bog je želeo da bude svetlo, ali svetla nije moglo da bude dok je vladala tama. Opet je progovorio. „I reče Bog: Neka bude svetlost. I bi svetlost.“ Odakle je došla svetlost? Izgovorena je reč, i ona je sama proizvela svetlost. „Reči Tvoje kad se jave, prosvetljuju.“ (Psalam 119,130)

Nije bilo svoda, nije bilo atmosfere. Bog je želeo da nastane svod. Kako ga je stvorio? „Potom reče Bog: Neka bude svod ... i bi tako.“ Šta je dovelo do nastanka svoda? Šta je prouzrokovalo da se to ostvari? Samo reč. On je progovorio i postalo je. Sama izgovorena reč je učinila da to nastane.

Zatim je Bog pozeleo da nastane kopno. Kako će ono nastati? Opet je progovorio. „Potom reče Bog: Neka se sabere voda što je pod nebom na jedno mesto, i neka se pokaže suvo. I bi tako.“

A onda nije bilo vegetacije. Odakle će ona doći? Ponovno je Bog progovorio. „Opet reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kome će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako.“

Opet je progovorio. „Potom reče Bog: Neka budu videla na svodu nebeskom ... I bi tako.“

Zatim je opet progovorio. „Potom reče Bog: Neka zemlja pusti iz sebe duše žive ... I bi tako.“

I tako je „rečju Gospodnjom“ sve stvoreno. Samo je izgovorio reč i bilo je tako. Izgovorena reč proizvela je što je rekla.

Tako je bilo prilikom stvaranja. Tako je bilo i prilikom otkupljenja. On je lečio bolesne, izgonio đavole, stišao oluju, očistio gubavce, podizao mrtve, opraštao grehe – sve to svojom rečju. Dakle, i u svemu ovome: „On reče i postade.“

A On je isti juče, danas i zauvek. On je uvek Stvoritelj. I uvek čini sve samo svojom rečju. I uvek može da sve učini svojom rečju, jer upravo je osobina Božje reči da ona sadrži božansku silu kojom ostvaruje ono što je rečeno.

Zato vera zna da se u Božjoj reči nalazi ova sila i očekuje da sama reč učini ono što kaže i oslanja se da će sama reč učiniti ono što kaže.

Učenje o veri je učenje da je priroda Božje reči takva. Učenje da ljudi pokažu veru je učenje da očekuju da Božja reč učini ono što kaže i da se oslanjaju da će učiniti ono što je rekla. Gajenje vere praksom dovodi da rasta poverenja u silu Božje reči da će učiniti ono što ta reč kaže i do oslanjanja na to da će ona sama ostvariti ono što kaže.

A „saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo je važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“

Gajite li takvu veru?

RH, 27. decembar 1898

Vera je očekivanje da će Božja reč učiniti ono što ona kaže i oslonjanje na tu reč da će učiniti to što kaže.

Kad je to jasno razabrano, onda je savršeno lako videti kako je ta vera „tvrdo pouzdanje u ono čemu se nadamo, osvedočenje o stvarima koje ne vidimo.“ (Jev. 11,1 – Čarnić)

Pošto je Božja reč prožeta stvaralačkom silom i zato u stanju da proizvede upravo ono što govori, i pošto je vera očekivanje da će sama reč učiniti ono što kaže i oslanjanje samo na reč da će učiniti to što kaže, jasno je da je vera tvrdopouzdanje u ono čemu se nadamo.

Pošto je Božja reč sama po sebi stvaralačka i zato u stanju da proizvede i učini da se pojavi ono što inače nikad ne bi postojalo niti bi se videlo, i pošto je vera očekivanje da će Božja reč učiniti upravo to i oslanjanje da će to učiniti „samo reč“, iz ovoga je dovoljno jasno da je vera „osvedočenje o stvarima koje ne vidimo.“

Zato „verom poznajemo (shvatamo – Čarnić) da je svet rečju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo.“ (Jev. 11,3)

Onaj ko pokazuje veru zna da je Božja reč stvaralačka i da je u stanju da proizvede ono što kaže. Zbog toga on razume (shvata), a ne nagađa, da su svetovi nastali, da su počeli postojati Božjem rečju.

Onaj ko pokazuje veru može razumeti da pre nego što je izgovorena Božja reč, ničeg od onoga što danas vidimo nije bilo, pa ni materije od koje je sve sazdano, jednostavno zato što sve to nije ni postojalo. Ali, kad je ta reč izgovorena, nastali su svetovi, jednostavno zato što je sama reč prouzrokovala njihov nastanak.

U tome je razlika između Božje i čovečje reči. Čovek može da govori, ali u njegovim rečima nema sile da ostvari ono o čemu govori. Ako treba da se ostvari ono o čemu je progovorio, čovek mora učiniti (još) nešto osim izgovaranja reči – mora ostvariti svoju reč.

Ali, nije tako sa Božjom rečju.

Kad Bog progovori, stvar nastaje. I to se dogodilo jednostavno zato što je On progovorio. Ostvaruje se ono što je želeo da kaže. Gospodu nije potrebno kao što je to čoveku da pored reči koju je izgovorio mora još nešto da učini kako bi se ona ostvarila. On ne mora da ostvaruje svoju reč; ona je ostvarena. On samo kaže reč, i ono šta treba se ostvaruje.

Zato je i napisano: „I zato i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka, što ste vi reč Božiju, koju ste čuli od nas, primili ne kao ljudsku reč, nego kao reč Božiju - kao što zaista i jeste, koja je delotvorna u vama koji verujete.“ (1. Sol. 2,13 – Čarnić)

Ovo je razlog zašto je „Bogu nemoguće da slaže“ (Jev. 6,18). Bogu je nemoguće da slaže ne samo zato što On to neće, već zato što On to ne može. On ne laže jednostavno zato što ne može. To je za Njega nemoguće. Nemoguće je, jer kad progovori, u izgovorenoj reči je stvaralačka sila, tako da „sama reč“ čini da se nešto događa.

Čovek može da izgovori reč, ali se ništa ne događa. Zato čovek može da laže, jer izgovoriti ono što nije, znači lagati. Čovek može da laže, može da kaže ono što nije tako, jer u njegovoj reči nema sile da uzrokuje pojavu nečega. Kod Boga to je nemoguće; On ne može slagati, jer „On reče i postade“; On progovara i tako bude.

Isto tako, kad je Božja reč izgovorena za neko određeno buduće vreme, kao na primer u proročanstvima i to stotinama godina unapred, kad to vreme dođe, ta reč se ispunjava.

Dakle, čak i da deca nisu vikala: „Osana sinu Davidovu“, kamenje bi odmah povikalo; a tako je bilo i kad je došao treći dan (vaskrsenje), bilo je „nemoguće“ da ga smrti dalje zadrži.

O, Božja reč je božanska! U njoj je stvaralačka energija. Ona je „živa i jaka“ (Jev. 4,12). Božja reč

je samoispunjavajuća; pouzdati se i osloniti se na nju, to je pokazivanje vere. Imate li vi veru?

RH, 3. januar 1899

„Saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo je važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“ (Elen Vajt)

U Svetom pismu nije mnogo toga rečeno o potrebi da imamo veru, ali mnogo, mnogo toga je rečeno o gajenju vere.

Razlog tome je što je svim ljudima data početna vera, i sve što treba da čine je da je neguju. Niko ne može da ima više vere nego što je dobio ako ne neguje tu veru koju je dobio. A ljudima nije poznato ništa što tako brzo raste kao vera kad se gaji – „jer raste vrlo vera vaša.“ (2. Sol. 1,3)

Vera je očekivanje da će Božja reč sama ostvariti ono što kaže, i oslanjanje „samo na reč“ da ostvari ono što kaže. Negovati poverenje da će „samo reč“ ostvariti ono što kaže, znači negovati veru.

Vera je „dar Božji“ (Efe. 2,8) i u Svetom pismu je jasno rečeno da je data svakome. „Prema meri vere koju je Bog svakom dodelio“ (Rim 12,3 – Čarnić). Ova mera vere koju je Bog svakome dodelio je kapital kojim je za početak Bog darovao „svakog čoveka koji dolazi na svet“ (Jovan 1,9), i od svakoga se očekuje da trguje s tim kapitalom – da ga gaji – na spasenje svoje duše.

Ne postoji opasnost da bi upotrebom ovaj kapital mogao da se umanjí. Naprotiv, ako ga koristimo on će se umnožiti. Rašće vrlo. A kad raste, osigurani su Gospodnja pravednost, mir i radost sve do potpunog spasenja duše.

Ponavljam, vera dolazi Božjom rečju. Zato je pisano: „Blizu ti je reč u ustima tvojim i u srcu tvom, to jest reč vere koju propovedamo“ (Rim. 10,8). Tako je vera, ta reč vere, u ustima i u srcu svakog čoveka.

Kako to može biti? Evo kako: Kada je prvi par u vrtu sagrešio, oni su potpuno poverovali sotoni. Potpuno su se predali sotoni. On ih je potpuno zarobio. I tada je postojao savršen sporazum i mir između njih i sotone. Ali, Bog nije pustio da tako ostane. On je ovaj sporazum raskinuo; uništio je ovaj mir. A to je učinio svojom rečju kad je sotoni kazao: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog.“ (1. Mojsijeva 3,15)

„Samo Bog može da stalno stavlja neprijateljstvo između ženinog semena i zmijinog semena. Posle čovekovog prestupa njegova je priroda postala zla. Između sotone i palog čoveka tada je vladao mir. Da se Bog nije umešao, ljudi bi stvorili savez protiv neba, i umesto međusobnog ratovanja, ratovali bi samo protiv Boga. Ne postoji urođeno neprijateljstvo između palih anđela i palih ljudi. I jedni i drugi su zli zahvaljujući otpadu, a zlo će, gde god postojalo, uvek sklopiti savez protiv dobra. Pali anđeli i pali ljudi se udružuju. Lukavi general palih anđela je proračunao, da ako može da navede ljude da se pridruže pobuni, kao što je naveo i anđele, oni će biti njegova oruđa da se u komunikaciji s drugim ljudima udruže u pobuni protiv neba. Čim se neko odvoji od Boga, on ne poseduje silu neprijateljstva prema sotoni. Neprijateljstvo između čoveka i sotone na zemlji je stavljeno natprirodno. Ako na ljudsko srce svakodnevno ne deluje Božja sila obraćenja, neće biti sklonosti da neko bude naklonjen religioznosti, već će ljudi radije birati da budu sotonini zarobljenici nego slobodni ljudi u Isusu Hristu. Kažem, Bog stavlja neprijateljstvo. Čovek ga ne može staviti. Da bi se njegova volja pokorila Božjoj volji, to se mora dogoditi kroz sklonost čovekovog srca i volje da bude na Gospodnjoj strani.“ (Neobjavljeno svedočanstvo)²

² *The Gospel Herald*, July 1, 1898.

Ovo neprijateljstvo prema sotoni, ova mržnja prema zlu, koje Bog svojom rečju stavlja u svakog čoveka, čini da svaka duša teži za izbavljenjem, a to izbavljenje se nalazi samo u Isusu Hristu. (Rim. 7,14-25)

Prema tome, ova Božja reč, koja u svaku dušu usađuje neprijateljstvo prema sotoni, ova mržnja prema zlu koja traži izbavljenje koje se nalazi samo u Isusu Hristu, je dar vere ljudima. To je „mera vere“ (Rim. 12,3) koju je Bog dao svakom čoveku. To je „reč vere“ (Rim. 10,8) koja je u ustima i u srcu svakog čoveka na svetu.

„To jest, reč vere koju mi propovedamo. Ako, dakle, svojim ustima ispovediš da je Isus Gospod i poveruješ u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spasen. Jer srcem se veruje za pravednost, a ustima se ispoveda na spasenje.“ (Rim. 10,8-10 – Čarnić)

„Zato nemoj u srcu svom reći: Ko će nam se popeti na nebo da nam je skinе? Niti kaži: Ko će nam sići u dubinu, ili ko će nam otići daleko da nađe veru i da nam je donese? Jer „je vrlo blizu ova reč, u ustima tvojim i u srcu tvom“, „to jest reč vere koju propovedamo.“ (5. Moj. 30,11-14; Rim. 10,6-8)

Recite to, i pokažite tu veru koju je Bog dao vama i svakom drugom na svetu, jer „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“³

RH, 10. januar 1899

Vera znači oslanjati se samo na Božju reč i očekivati da ta reč učini ono što kaže.

Dakle, opravdanje kroz veru je opravdanje oslanjanjem samo na Božju reč i očekivanje da ona i ostvari ono što kaže.

Opravdanje kroz veru je i pravednost verom⁴, jer opravdati znači biti proglašen pravednim.

Vera dolazi Božjom rečju. Prema tome, opravdanje kroz veru je opravdanje koje dolazi Božjom rečju. A pravednost kroz veru je pravednost koja dolazi Božjom rečju.

Božja reč se sama ostvaruje jer pri stvaranju svega, „on reče i postade“ (Ps. 33,9). I dok je bio na zemlji utišao je pobesnelo more, očistio gubavce, isceljivao bolesne, podizao mrtve i opraštao grehe, i sve to svojom rečju; i svakom tom prilikom „on reče i postade.“

Isti Onaj koji pri stvaranju „reče i postade“, koji je rekao: „Neka bude svetlost. I bi svetlost“, isti taj koji je na zemlji izgovorio „samo reč“ i bolesni su ozdravljali, gubavi se očistili i mrtvi oživeili – isti Taj rečju daje Božju pravednost svima koji veruju.

Iako su svi sagrešili i lišeni su pravednosti Božje, ipak „su besplatno opravdani njegovom milošću na osnovu otkupljenja u Hristu Isusu. Njega je Bog postavio da svojom krvlju bude žrtva pomirnica koja se prihvata verom. Time je Bog hteo da pokaže svoju pravednost. Jer, on u svojoj strpljivosti nije kažnjavao ranije učinjene grehe.“ (Rim. 3,24.25 – Sinod SPC)

Stvarajući sve u početku, Bog je poverio Hristu da objavi reč kojom je sve nastalo. Hristos je samo progovorio reč i sve je nastalo. I kod otkupljenja, koje je ponovno stvaranje, Bog je poverio Hristu da objavi reč pravednosti. I kad je Hristos progovorio ovu reč, ona se ostvarila. Njegova reč, bilo pri stvaranju ili otkupljenju, ista je.

„Svet je rečju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo.“ Nekada nije bilo svetova niti

³ RH, October 18, 1898.

⁴ Pravednost verom – putem vere, kroz veru, od vere... – *prim. izdavača*

ikakve materije od koje su oni sastavljeni. Bog je preko Hrista izgovorio reč koja je trebala da proizvede svetove, pa i samu materiju od koje su oni trebali da budu sačinjeni.

„On reče i pokaza se.“ Pre nego što je progovorio nije bilo svetova; nakon što je progovorio, svetovi su nastali. Tako je Božja reč, izgovorena preko Isusa Hrista, u stanju da stvori ono što nije postojalo pre nego što je ta reč izgovorena, i što nikad ne bi postojalo da ta reč nije izgovorena.

To isto se događa i u čovekovom životu. U njegovom životu nema pravednosti. U čoveku nema pravednosti iz koje se ona može pokazati u njegovom životu. Ali, Bog je poslao Hrista da čoveku objavi pravednost. Hristos je samo progovorio reč i u mračnoj praznini čovekovog života pojavila se pravednost – za svakoga ko želi da je primi. Tamo gde, pre nego što je ova reč primljena, nije bilo ni pravednosti ni ičega što bi moglo da proizvede pravednost, nakon primljene reči postoji savršena pravednost, pa i sam Izvor iz koga ona ističe. Božja reč primljena verom – odnosno Božja reč od koje se očekuje da učini ono što kaže i na koju se oslanja da će učiniti to što ona kaže – proizvodi pravednost u čoveku i u životu tamo gde je ranije nije bilo. Tačnije, u prvobitnom stvaranju Božja reč je stvorila svetove tamo gde nikada ranije nijednog nije bilo. On je progovorio, i to je tako za svakoga ko veruje: odnosno za svakoga ko prima. A sama reč to proizvodi.

„Opravdavši se dakle, verom [očekujući i oslanjajući se samo na Božju reč], imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista“ (Rim 5,1). Tako je to, slava Gospodu! A hraniti se ovim blagoslovom znači negovati veru.

RH, 17. januar 1899

„Saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo je važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“ (Elen Vajt)

Vera je očekivanje da će Božja reč učiniti ono što kaže i oslanjanje samo na nju da će ostvariti to što kaže.

Avram je otac svih koji su od vere. Prema tome, izveštaj o Avramu daje uputstva o veri – šta je ona i šta čini za onoga koji je ima.

„Šta ćemo dakle reći za Avraama, oca svog (po veri – stari engleski prevod), da je po telu našao? ... Jer šta govori pismo?“

Kada je Avram imao više od osamdeset godina, i njegova žena Sara je bila stara a on nije imao dece, Bog „ga izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: Tako će ti biti seme tvoje.“

„I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu“ (1. Moj. 15,5.6). Avram je prihvatio Božju reč i očekivao da se ispuni ono što je ta reč rekla. I u tome je bio u pravu.

Međutim Sara se u svom očekivanju nije oslonila samo na Božju reč. Pribegla je svom planu da pribavi to seme. Rekla je Avramu: „Gospod me je zatvorio da ne rodim; nego idi k robinji mojoj, ne bih li dobila dece od nje.“ (1. Moj. 16,2)

Avram je za trenutak odstupio od svoje savršene vere. Umesto da se čvrsto drži svog očekivanja i oslanja samo na Božju reč, on „prista na reč Sarinu.“

Shodno tome, rodilo se dete, ali cela stvar se Sari pokazala tako nezadovoljavajućom da se odrekla svog sopstvenog plana. I Bog je pokazao svoje negodovanje potpuno zanemarujući činjenicu da se rodilo neko dete. On je promenio Avramovo ime i nastavio da govori kako će ga učiniti ocem narodima preko obećanog semena, pa je i sklopio savez sa Avramom i obećanim semenom. Takođe je promenio ime Sari, jer će ona kroz to obećano seme biti „mati mnogim narodima.“ Avram je

primetio ovo potpuno ignorisanje deteta koje se rodilo, i da bi skrenuo Gospodnju pažnju na njega, rekao je: „Neka živ bude Ismailo pred Tobom!“

Ali, „reče Bog: Zaista Sara žena tvoja rodiće ti sina, i nadenućeš mu ime Isak; i postaviću zavet (savez – original; eng. prevod) svoj s njim da bude zavet (savez) večan semenu njegovom nakon njega. A i za Ismaila uslišio sam te; evo blagoslovio sam ga, i daću mu porodicu veliku, i umnožiću ga veoma; i rodiće dvanaest knezova, i načiniću od njega velik narod. A zavet (savez) svoj učiniću s Isakom kad ti ga rodi Sara, do godine u ovo doba.“ (1. Moj. 17,15-21)

U svemu ovome Avram i Sara su naučili da, u pozivanju na obećanja i ispunjenju Božje reči, sve drugo ne dolazi u obzir osim oslanjanja na tu reč samo. Sara je naučila da je njen plan doneo samo nevolju i nemir i odložio ispunjenje obećanja. Avram je naučio da je slušajući Sarin glas propustio da čuje Božji glas i da sada mora da napusti ceo ovaj plan i ponovno se okrene samo Božjoj reči.

Međutim, sada je Avram imao devedeset devet, a Sara osamdeset devet godina. I sada se ispunjenje te reči činilo daljim nego ikad i zahtevalo je snažnije oslanjanje na Božju reč – veću veru nego ranije. Sada je bilo potpuno jasno da nema nikakve mogućnosti oslanjanja ni na šta drugo osim samo na reč. Sada su za ostvarenje onoga šta je ova reč izrekla potpuno zavisili od nje same. Sva dela, smišljanja, planovi i naponi sa njihove strane su bili isključeni. Ostala im je samo vera – samo ta reč, i potpuno oslanjanje na tu reč, da bi se ostvarilo ono što je ta reč izrekla.

I pošto je sada put bio otvoren samo za „reč“ da deluje, ona je delovala i obećano „seme“ se rodilo. I tako „verom“, iako bespomoćna, potpuno se oslanjajući na reč – „i sama Sara dobi silu da stvara potomstvo i preko vremena svoje starosti, zato što je smatrala vernim onoga koji joj je obećao.“ (Jev. 11,11 – Čarnić)

I „zato se i rodiše od jednoga, i to gotovo mrtvoga, po mnoštvu ‘Kao zvezde nebeske i kao neizbrojljivi pesak na morskoj obali.’“ (Jev. 11,12)

Tako se ispunila reč koju je Bog rekao Avramu, kad ga „izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. ... Tako će ti biti seme tvoje.“

Ovo je božanska lekcija o veri. I to je ono što Sveto pismo želi da kaže kada nam govori o potrebi da gajimo veru. Jer to je Avramu uračunato u pravednost, Božju pravednost koja je od vere.

„I nije samo radi njega napisano - da mu je uračunato, nego i radi nas, kojima će se uračunavati, zato što verujemo u onoga koji je vaskrsao iz mrtvih Isusa, Gospoda našega, koji je predan za naše grehe i podignut radi našega opravdanja.“ (Rim. 4,23-25 – Čarnić)

Tako i svi „koji su od vere, blagosloviće se s vernim Avraamom“ (Gal. 3,9). Svi koji isključuju – odbacuju – sva dela, planove, smišljanja i napore sa svoje strane, i potpuno bespomoćni zavise samo od Božje reči da će ostvariti ono što kaže – to su oni koji su od vere i koji su sa vernim Avramom blagosloveni Božjom pravednošću.

O, „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“ A nauka jevanđelja je nauka nad naukama. Ko ne bi napregao svaki nerv da je razume?

RH, 24. januar 1899

Kada su Avram i Sara odbacili sve planove neverstva, a koji su proizveli Ismaila, te su zadržali samo veru tj. oslonili se samo na Božju reč, rodilo se pravo dete obećanja.

Slušanjem Sarinog glasa (1. Moj. 16,1) Avram je skrenuo s puta strogog oslanjanja na Božju reč,

sa čvrste prave vere. A sada, pošto se vratio samo reči, pravoj veri, morao je da prođe ispit pre nego što se sa sigurnošću može reći da mu je vera uračunata u pravednost.

Sada se pouzdao u čistu Božju reč i umesto Ismaila dobio je Isaka, pravo dete Božjeg obećanja. I sada kad je dobio Isaka, moralo je da se utvrdi da li će se uzdati u čistu Božju reč i kada se radi o samom Isaku.

U skladu sa time Bog je rekao Avramu: „Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati.“

Avram je dobio Isaka isključivo tako što se pouzdao u Božju reč. Isak je bio to seme obećano rečju Gospodnjom. Nakon Isakovog rođenja Bog je potvrdio ovu reč izjavom: „...jer će ti se u Isaku seme prozvati“ (1. Moj. 21,12). A sad je došla Božja reč: Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog Isaka, i spali ga na žrtvu.

Bog je objavio Avramu: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu. „I blagosloviće se u semenu tvom svi narodi na zemlji.“ „...jer će ti se u Isaku seme prozvati.“ A sada: Prinesi Isaka na žrtvu paljenicu!

Ali, ako prinese Isaka na žrtvu, ako Isak izgori, šta će biti sa obećanjem da će se u njemu blagosloviti svi narodi? Šta će biti sa obećanjem: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu? Sada je tu bila reč: Prinesi Isaka na žrtvu paljenicu. Avram se uzdao samo u Božju reč kada se radilo o Ismailu, ali ovde se radilo o više nego uzdanju u Božju reč kada je bila reč o Isaku – trebalo se uzdati u Božju reč nasuprot Božjoj reči.

I Avram se uzdao, nadajući se protivno nadi. Bog je rekao: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu; u Isaku će ti se seme prozvati; prinesi Isaka na žrtvu paljenicu. Avram nije insistirao na tome da Bog uskladi ove tekstove. Za njega je bilo dovoljno da zna da su sve ove izjave bile Božja reč. Znajući to, on će se pouzdati u reč, slediti reč, a Gospodu prepustiti da uskladi ove tekstove, ili da ih objasni, ako to bude potrebno.

Avram je rekao: Bog je kazao: Prinesi Isaka na žrtvu paljenicu. I ja ću to učiniti. Bog je rekao: „...jer će ti se u Isaku seme prozvati.“ Pa i ovo: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu. Jednom sam se umešao u obećanje i sprečio njegovo ostvarenje dok se nisam odrekao svega što sam učinio i vratio se samo na reč. A onda, čudom, Bog mi je dao Isaka, obećano seme. A sada On kaže: Prinesi Isaka, obećano seme, na žrtvu paljenicu. Učiniću to. Bog mi ga je dao čudom, i Bog može čudom da ga obnovi. Ali, ako ga prinesem na žrtvu paljenicu, on će biti mrtav, a jedino čudo koje ga može vratiti je čudo da ga vrati iz mrtvih. No, Bog je u stanju i to da učini, i On će učiniti, jer Njegova reč beše: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu i u Isaku će ti se seme prozvati. Vraćanje Isaka iz mrtvih za Boga neće biti ništa više od onoga što je On već učinio, jer što se tiče potomstva, moje i Sarino telo su već bili mrtvi, a ipak je Bog iz njih izveo Isaka. On može da vaskrsne Isaka, i On će to učiniti. Blagosloven bio Gospod!

Rešio je. Ustao je, uzeo svoje slugе i Isaka i otišao na trodnevno putovanje; „i pođe na mesto koje mu kaza Bog.“ A kad trećeg dana „ugleda mesto iz daleka“, „reče Avram momcima svojim: Ostanite vi ovde s magarcem, a ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama“ (1. Moj. 22,5). Ko će ići dalje? „Ja i dete.“ Ko će se vratiti? „Ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama.“ Avram je očekivao da će se Isak sa njim vratiti, isto kao što je sa njim i otišao.

Avram je očekivao da prinese Isaka na žrtvu paljenicu, a zatim je očekivao da vidi Isaka kako ustaje iz pepela i sa njim se vraća. Jer Bog je rekao: U Isaku će ti se seme prozvati, i: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu. I Avram se pouzdao samo u reč koja se uvek ostvaruje. (Jev. 11,17-19)

TO JE VERA. „A ispunilo se i Pismo koje kaže: ‘Avraam poverova Bogu i to mu se uračuna u pravednost’“ (Jak. 2,23 – Čarnić). Iznad svega, to „nije samo radi njega napisano - da mu je uračunato, nego i radi nas, kojima će se uračunavati, zato što verujemo u onoga koji je vaskrsao iz mrtvih Isusa, Gospoda našega, koji je predan za naše grehe i podignut radi našega opravdanja“ (Rim 4,23-25 – Čarnić). Uzdati se samo u reč Božju, osloniti se samo na reč Božju, osloniti se na Božju reč čak i ako je protivna Božjoj reči – to je VERA. To je vera koja donosi Božju pravednost.

To znači pokazati veru. Na to misli Sveto pismo kada nas poziva da pokažemo veru. A „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“ A nauka jevanđelja je nauka nad naukama.

RH, 31. januar 1899

„ONOME pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost.“ (Rim 4,5 – Čarnić)

Ovo je jedini način na koji bilo ko na ovom svetu može da postane pravedan. Prvo mora da prizna da je bezbožnik, zatim da veruje da Bog opravdava tj. smatra pravednim bezbožnika, i on je pravedan zahvaljujući upravo Božjoj pravednosti.

Svako na svetu je bezbožnik. „Bezbožnik“ znači „ne nalikovati Bogu.“ A pisano je: „Jer svi sagrešiši i izgubili su slavu [dobrotu, karakter] Božju.“

Prema tome, svako ko prizna da ni u čemu nije nalik Bogu, time priznaje da je bezbožan.

A istina je da svako, i to u svemu, nije nalik Bogu. Jer „svi su skrenuli, svi su zajedno postali beskorisni; nema toga koji čini dobro, nema baš ni jednog.“ (Rim 3,12 – Čarnić)

Prema tome, pošto na zemlji nema nikoga ko nije bezbožnik, i pošto Bog pravda bezbožnika, to sa Božje strane čini opravdanje, pravednost i spasenje potpunim, besplatnim i osiguranim svakoj duši na zemlji.

A ono što bilo ko treba da učini da bi sve to osigurao za sebe jeste da to prihvati – da veruje da Bog opravdava, lično i pojedinačno, onoga ko je bezbožan.

Iz toga sledi da je, koliko god to čudno zvučalo, jedina priprema za opravdanje da osoba prizna da je bezbožnik.

A onda, pošto je tako okvalifikovana, pošto je izvršila takvu pripremu, sve što se od nje traži da bi dobila opravdanje, potpuno, besplatno i osigurano, jeste da veruje da je Bog opravdava, i to takvu kakva jeste – bezbožnu.

Mnogima je lako da poveruju kako su bezbožni, pa čak i da to priznaju, ali verovati da ih Bog opravdava, to je za njih previše.

A jedini razlog zašto ne mogu da veruju da ih Bog opravdava je taj što su bezbožni, vrlo bezbožni.

Kada bi mogli da nađu nešto dobra u sebi, ili kad bi mogli da se potrudu da budu bolji, mogli bi imati malo hrabrosti da se nadaju da će ih Bog opravdati. Da, oni bi da se opravdaju delima, a onda da izjave da veruju u opravdanje kroz veru.

Ali, time bi uklonili svaki razlog za opravdanje, jer ako čovek može da nađe dobro u sebi, on ga već ima i nije potrebno da ga dobije iz nekog drugog izvora. Ako se može trgnuti i sam činiti bolje, onda mu nije potrebno nikakvo opravdanje iz nekog drugog izvora.

Prema tome, kontradiktorno je reći da sam tako bezbožan da ne vidim kako bi me Gospod mogao opravdati. Jer ako nisam bezbožan, onda nema potrebe da budem pravedan, jer to već jesam. Nema sredine između pobožnosti i bezbožnosti.

Ali, kada se neko smatra toliko bezbožnim da ne vidi mogućnost nade u opravdanje, to je trenutak da se pojavi vera; u stvari samo tada ona i može da se pojavi.

Vera je oslanjanje jedino na Božju reč. Dokle god se čovek oslanja na sebe, dokle god postoji neki zamislivi razlog za nadu da čovek može da se osloni na sebe ili na bilo šta drugo, tu ne može biti vere; tu nema mesta za veru, pošto je vera oslanjanje „samo na reč.“

Ali, kad je nestao svaki zamislivi razlog za nadu u bilo kakvo oslanjanje na sebe ili na bilo šta drugo, kad sve što može da se vidi ne pruža nikakvu nadu za opravdanje, i kada to prizna, onda hvatajući se za Božje obećanje, samo za reč, nadajući se protivno nadi, dolazi vera i verom čovek nalazi potpuno i besplatno opravdanje, bez obzira kako bezbožan bio.

Jer zauvek stoji napisano: „Onome pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost“ (Rim. 4,5). „A pravda (pravednost – Čarnić) Božja verom Isusa Hrista“ (Rim. 3,22). „Kog postavi Bog ... da pokaže svoju pravdu (pravednost – Čarnić) oproštenjem predašnjih greha.“ (Rim. 3,25)

To znači pokazati veru. Pokazuješ li veru? Jer „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“

RH, 7. februar 1899

„Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ (Rim. 5,1)

Pošto je vera oslanjanje jedino na Božju reč, na ono što ta reč kaže, onaj koji je opravdan kroz veru jednostavno se smatra pravednim oslanjanjem samo na tu reč.

A pošto je ta reč Božja reč, oslanjanje samo na tu reč je oslanjanje samo na Boga, na Njegovu reč. Prema tome, opravdanje znači da se osoba smatra pravednom oslanjajući se samo na Boga, i to samo zato što je On to obećao.

Svi smo mi zajedno grešnici – grešni i bezbožni. Zato smo svi podložni Božjoj osudi (Rim. 3,9-19). Međutim za sve nas postoji mogućnost da izbegnemo Božji sud (osudu). A jedini način da izbegnemo Božji sud je da se uzdamo u Boga.

Kada je David sagrešio prebrojavanjem naroda i tako izazvao strašan Božji sud, Gospod mu je dao mogućnost da bira želi li da sedam godina vlada glad ili da tri meseca beži pred svojim neprijateljima ili da bude tri dana pomor u zemlji. David nije bio u stanju da izabere. Sve je prepustio Gospodu, neka On izabere, govoreći: „Neka zapadnemo Gospodu u ruke, jer je milost Njegova velika.“ (2. Sam. 24,11-14)

Kada se za pravednost oslonimo samo na Boga, na Njegovu reč, u miru smo s Bogom jer tako stvarno stičemo pravednost i „mir će biti delo pravde, što će pravda učiniti biće pokoj i bezbrižnost dovek.“ (Isa. 32,17)

Kad se za pravednost oslanjamo samo na Boga i Njegovu reč, imamo mir kroz Gospoda našega Isusa Hrista, jer „je On mir naš, koji oboje sastavi“ – Boga i čoveka – „u jedno“, „i razvali ... neprijateljstvo, telom svojim“, „da iz oboga“ – Boga i čoveka – „načini sobom jednog novog čoveka, čineći mir.“ (Efe. 2,14.15)

Osim toga, kad se za pravednost oslanjamo samo na Boga i Njegovu reč, imamo mir s Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista, jer Bog „njegovim posredstvom sve izmiri sa sobom, stvorivši mir njegovom krvlju na krstu, te da njegovim posredstvom izbavi sve što je na zemlji i što je na nebesima. Pa i vas koji ste nekada bili otuđeni i neprijateljski nastrojeni svojim smeranjem u zlim delima, sada je izmirio smrću njegovog ljudskog tela, da vas svete, neporočne i besprekorne postavi

preda se, ako samo ostanete u veri“ – ako nastavite da se oslanjate samo na Boga u Njegovoj reči. (Kol. 1,20-23 – Čarnić)

Kada je tako jasno prikazao put, tako potpuno opravdanje i tako siguran mir za sve, a od svih ljudi traži samo da to jednostavno prime, prihvatajući to od Njega i oslanjajući se za to samo na Njega, zašto onda ne bi svaka duša na zemlji bila tako opravdana i imala mir s Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista?

„Na to misli Pismo kad nas poziva da pokažemo veru.“ Pokazujete li veru? Jeste li opravdani kroz veru? Imate li pravednost po veri? Imate li mir kroz Gospoda našega Isusa Hrista? „Imajte veru Božju!“ (Mar. 11,23)

RH, 14. februar 1899

Vera je potpuno oslanjanje samo na Božju reč da će ostvariti ono što kaže.

Pošto je tako, ni za trenutak ne smemo da zaboravimo da tamo gde nema Božje reči, tamo ne može da bude ni vere.

Ovo se vidi i u činjenici da „Vera, dakle, potiče od propovedi, a propoved biva Hristovom rečju“ (Rim. 10,17 – Čarnić). Pošto vera nastaje samo Božjom reči, savršeno je jasno da gde nema Božje reči, tamo ne može da bude ni vere.

Ovo je lepo prikazano u jednom slučaju u Davidovom životu. Pošto je David imao u srcu da sagradi dom Gospodu, Gospod mu je preko proroka Natana rekao: „Još ti javlja Gospod da će ti Gospod načiniti kuću. ... Nego će tvrd biti dom tvoj i carstvo tvoje doveka pred tobom, i presto će tvoj stajati doveka.“

Na to se David molio: „I tako, Gospode Bože, reč koju si obrekao služi svom i domu njegovom, potvrdi zasnagda, i učini kako si rekao. Neka se veliča ime Tvoje do veka, da se govori: Gospod je nad vojskama Bog nad Izrailjem; i dom sluga Tvog Davida neka stoji tvrdo pred Tobom.“

Jer si Ti, Gospode nad vojskama, Bože Izrailjev, javio služi svom govoreći: Dom ću sazidati tebi. Zato sluga Tvoj nađe u srcu svom da Ti se pomoli ovom molitvom. Tako, Gospode, Gospode, Ti si Bog, i reči su Tvoje istina; Ti si ovo dobro obrekao služi svom. Budi, dakle, voljan i blagoslovi dom sluge svog da bude doveka pred Tobom; jer si Ti Gospode, rekao, i Tvojim će blagoslovom biti blagosloven dom sluga Tvog doveka.“ (2. Sam. 7,11-29)

Njegova molitva je bila puna vere jer sve je to bila Božja reč: Božja reč bila je njen uzrok. Božja reč bila je njen temelj i Božja reč je bila sva Davidova nada da će ova molitva biti uslišena.

On je molio u skladu sa Božjom voljom jer je Božja volja bila izražena u Božjoj reči. Pošto je molio u skladu sa jasno izraženom Božjom voljom, David je znao da je njegova molitva uslišena. A znajući da je njegova molitva uslišena, David je znao da je molio u skladu s onim što je želeo (1. Jov. 5,14). Zato je rekao: Neka bude tako. I zato je odgovor na ovu Davidovu molitvu bio, jeste i biće potpuno siguran.

I ovo je napisano za pouku nama da bismo znali kako da se molimo verom i kako da u molitvi gajimo veru. Zato, idi i ti čini tako. Zato je „saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“

RH, 21. februar 1899

Vera, dakle, potiče od propovedi, a propoved biva Hristovom rečju.

Zato je Božja reč jedino sredstvo za veru.

I zato gde nema Božje reči, tamo nema ni vere.

A gde je Božja reč, vera se potpuno oslanja na nju da će ostvariti ono što kaže.

Iz svega toga, a to je istina, savršeno je jasno da svako ko se moli verom, prvo mora da bude siguran da ima Božju reč za ono što traži.

Kada ima Božju reč za ono što u molitvi traži, onda, kao David, može naći u svom srcu da se moli sa savršenim pouzdanjem, što je jedino moguće u savršenoj veri.

Onaj ko tako moli, zna da moli u skladu sa Božjom voljom, jer zna da za to ima jasnu Božju reč.

Onda zna da ga Bog čuje, i znajući da ga Bog čuje, on zna da ima ono što je molio, jer je jedina osnova za njegovu nadu izrečena reč, koja je jedina osnova i za njegovu molitvu.

Gospod nam kaže da se tako molimo i na taj način je osigurano ono što je potrebno za postojan, snažan i stalan rast vere.

Mnogi se mole ali ne znaju da li je Gospodnja volja da imaju ono za šta se mole i tako ne znaju mogu li sa sigurnošću da to traže; a pošto ne znaju mogu li to da traže, oni nisu sigurni da li će njihove molitve biti uslišene ili ne.

Gospod ne želi da iko od nas bude nesiguran. Zato nam je dao svoju reč, koja svakoga temeljno oprema za dobra dela, i kojom svi dobijaju sve što služi životu i pobožnosti.

I svako ko u Božjoj reči traži ono što je Bog predvideo za sve i onda pozivajući se na tu reč moli za to, moleći u skladu sa jasno izraženom Božjom voljom, zna da je njegova molitva uslišena i da ima ono za šta se molio.

Kad tako radi, molitve će uvek biti određene, život će biti ispunjen direktnim Božjim darovima i vera će biti pouzdana i jaka i stalno jačati u snazi.

Mnogi mole molitvu učenika: „Uvećaj našu veru“ (Luka 17,5 – SSP). To je dobro. Ali, uz to nikad ne smemo da zaboravimo da vera dolazi jedino Božjom rečju. I zato, da bi se vaša vera uvećavala, to može biti jedino ako se u vama uvećava Božja reč. A jedini način da u vama dođe do uvećanja Božje reči je da slušate tu reč, moleći Gospoda za ono što ta reč kaže, i za tu stvar zaviseći potpuno od te reči i zahvaljujući Mu što ste je primili. Tada ovu reč primete i ona živi u vama.

Prema tome, kada molimo: „Gospode, uvećaj našu veru“, istovremeno moramo imati na umu da sebe treba da izgrađujemo u našoj najsvetijoj veri. (Juda 20)

Tako se pokazuje vera. Vera se može pokazati samo na Božjoj reči, jer gde nema Božje reči, tamo ne može biti bilo kakve vere.

A „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“

RH, 28. februar 1899

„Pravednik će od vere živ biti.“

Ko su pravednici? Oni koji su od vere, jer se ljudi opravdavaju samo kroz veru.

Premda „su svi zgrešili i lišeni su Božije slave“ (Rim. 3,23 – SSP), mi se besplatno opravdavamo „blagodaću Njegovom, na osnovu otkupljenja u Hristu Isusu“ (stih 24).

„Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje. A onom koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera se računa u pravednost.“ (Rim. 4.5 – SSP)

„Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ Jedino su oni pravedni koji su od vere.

Vera se potpuno oslanja na Božju reč da će ona ostvariti ono što kaže. „Srećno će svršiti na što

je pošaljem.“ (Isa. 55,11)

Biti opravdan kroz veru znači biti opravdan potpunim oslanjanjem na Božju reč. Opravdani su oni koji su od Božje reči. Tako ljudi postaju opravdani.

Ljudi ne samo da treba da budu opravdani kroz veru – oslanjanjem na Božju reč – nego kad smo već opravdani moramo i da živimo verom. Opravdan čovek živi upravo na isti način kako je i opravdan – verom.

Mi postajemo pravdani kroz veru; vera je potpuno oslanjanje na Božju reč. Pošto smo opravdani moramo da živimo isto tako kako smo i opravdani – potpunim oslanjanjem na Božju reč.

Upravo je to Isus rekao: Čovek će živeti „o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih.“ To što je Isus rekao drugim rečima se može izraziti ovako: Čovek će živeti verom.

Ne postoji drugi način da se živi verom nego živeti po Božjoj reči. Bez vere, bez Božje reči, ljudi jednostavno umiru.

Istina, bez Božje reči sve umire jer u početku je sve nastalo Božjom rečju. Božja reč je početak i život svega, jer „On reče i postade.“

Sve živo i neživo – sunce, mesec i zvezde, životinje i ljudi – za postojanje potpuno zavisi od Božje reči. A Bog je jedino čoveka obdario tim čudesnim darom izbora – hoće li da to prihvati ili ne. Ovaj dar otvara vrata vere. Pa kad neki čovek odluči da živi po Božjoj reči, koja je jedino sredstvo života, a ta vera (potpuno oslanjanje na Božju reč) je i sredstvo kojim se on hvata smisla života.

Zato „će pravednik od vere živ biti (živeti od vere – SSP)“ (Rim. 1,17) i „sve što ne potiče od vere (nije po veri – Karadžić) - greh je“ (Rim. 14,23 – Čarnić). To u suštini znači da pravednik mora da živi po Božjoj reči, jer što god nije po Božjoj reči greh je.

„Ne možemo da imamo zdrav hrišćanski život, ne možemo da budemo poslušni jevanđelju na spasenje, sve dok bolje ne razumemo nauku o veri i ne pokažemo više vere.“

„Ti imaš veru?“ Imaj veru Božju. Ovde su oni koji imaju „veru Isusovu.“

RH, 7. mart 1899

Jer se otkriva pravednost Božija, iz vere u veru. (Rim. 1,17 – Čarnić)

Vera je potpuno oslanjanje na Božju reč, očekujući da ta reč i učini ono što kaže.

Postoji li onda pravednost, izgovorena Božjom rečju, tako da se ljudi mogu potpuno osloniti da će ta reč ostvariti ono što kaže?

Postoji. Upravo je to cilj Hristovog dara. Jer Njega „postavi Bog ... da se pokaže njegova pravednost, jer je Bog u svojoj strpljivosti opraštao grehe učinjene u prošlosti.“ (Rim. 3,25 - Čarnić)

Pošto vidimo da je Bog postavio Hrista da objavi, da izgovori, Božju pravednost, jasno je da se na Božju izrečenu reč možemo potpuno osloniti, očekujući da će ona učiniti ono što kaže. Drugim rečima, postoji pravednost koju možemo da primimo verom.

U čemu je ova reč izražena? U reči „oprostenje.“ „Veran je i pravedan da nam oprost grehe naše“ (1. Jov. 1,9); „ali je u Tebe praštanje.“ (Ps. 130,4)

Šta znači „oprostiti“? Ova reč ima i smisao „od nečega osloboditi.“ To što Gospod oprašta greh znači da nas od njega oslobađa. Kako to čini? On pokazuje „svoju pravdu (pravednost – Čarnić) oprostjenjem predašnjih greha.“ Prema tome, kad Gospod prašta, On oslobađa od greha; i umesto greha daje pravednost. A pošto pravednost koju Gospod ima pripada isključivo Njemu, iz toga proizlazi da je jedina pravednost koju Bog daje, ili može da da umesto greha, Božja pravednost.

Ova Božja pravednost je dar. Pošto su vi ljudi sagrešili, da bi se oslobodili greha moraju da

dobiju besplatno oprostjenje. Kao što je oprostjenje greha tj. Božja pravednost koja je data umesto greha potpuno besplatna, tako je i Božjom pravednošću kao besplatanim darom „došlo opravdanje koje donosi život svim ljudima.“ (Rim. 5,18 – SSP)

Zato svaka duša koja moli Boga za oprostjenje greha, istom tom molbom u stvari traži da joj Bog da pravednost umesto greha. Svaka duša koja moli Boga za oprostjenje greha moli isključivo oslanjajući se na Božju reč, jer ona sadrži oprostjenje. A vera je potpuno oslanjanje na tu reč za ono što ona kaže. Zato pravednost potpuno zavisi od vere.

„Jer svaki koji moli, prima“ (Mat. 7,8 – eng. prevod). Vi ste mnogo puta molili Gospoda da vam oprost grehe. Odnosno, molili ste Ga da vam da nešto umesto greha. Ali, kada molite Gospoda da vam da nešto umesto greha, time tražite da vam da ono što daje jedino ili može dati umesto greha, a to je pravednost. To znači moliti oprostjenje od Gospoda.

A On oprašta – kada Ga molite On daje zamenu za vaše grehe. On kaže da to čini i On to stvarno čini. „Veran je“ – jer On nikad neće da odbije – „i pravedan da nam oprost grehe naše.“ A jedino što daje umesto greha je Njegova pravednost.

Zašto se onda, kada Ga molite, ne biste zahvalili za pravednost koju vam besplatno daje u zamenu za vaše grehe?

Zar ne vidite da je isto tako jednostavno dobiti pravednost, kao što je i moliti Boga za oprostjenje greha? Nema sumnje, tako je.

Kada verujete da, kada molite za oprostjenje, dobijate pravednost u zamenu za svoje grehe, i kada sa zahvalnošću primete tu pravednost kao Božji dar, to znači pokazati veru.

Pa ipak, kako je tačno da „trpimo mnoge nevolje i jade zbog našeg neverstva i neznanja kako da pokažemo veru.“⁵

„Ti imaš veru?“ Imaj veru Božju. Ovde su oni koji imaju „veru Isusovu.“ (Otk. 14,12)

RH, 14. mart 1899

„Jer, u Hristu Isusu ne vredi ni obrezanje ni neobrezanje, nego vera koja je delotvorna kroz ljubav (koja kroz ljubav radi – Karadžić).“ (Gal. 5,6 – SSP)

Za one, na koje je apostol mislio kada je pisao ovaj tekst, obrezanje je bilo sve, i to zbog onoga šta je predstavljalo.

A to što je obrezanje predstavljalo za one ljude bila su dela i samo dela. Ono je bilo najveće od svih dela – veće od samog stvaranja – jer, kako su to rabini govorili: „Obrezanje je tako veliko da bez njega Sveti i Blagosloveni ne bi stvorio svet.“ „Ono je tako veliko kao sve druge zapovesti“, „jednako svim zapovestima zakona.“ (Farrar, *Life of Paul*, gl. 11, beleška; gl. 35. beleška)

Ali, to što je za njih bilo tako veliko, Gospod je uklonio kao udarcem rečima: „Obrezanje nije ništa“ (1. Kor. 7,19); u Hristu Isusu obrezanje ne vredi ništa. A s obzirom na to šta im je obrezanje značilo, time je jednostavno rečeno da dela nisu ništa i da u Hristu Isusu dela ništa ne koriste.

Onda su i svima drugima, koji s obzirom na to mogu da budu skloni da se hvale nedostatkom dela i na taj način opravdavaju greh, jednakom snagom upućene reči: „Obrezanje nije ništa.“ „Jer, u Hristu Isusu ne vredi ni obrezanje ...“, što je s tim povezano jednostavno značilo da odsutnost dela nije ništa i u Hristu Isusu odsutnost dela ništa ne koristi.

Prema tome, dela nisu ništa i nedostatak dela nije ništa. U Hristu Isusu ni dela ni nedostatak dela ništa ne vrede.

⁵ RH, 18. oktobar 1898.

Prema tome, ova izgovorena Gospodnja reč potpuno i zauvek isključuje obe kategorije od bilo kakvih zasluga i bilo kakve osnove da zasluge traže u sebi, ili u bilo čemu što su oni učinili ili nisu učinili.

A ovo sve važi i danas kao što je uvek važno. Danas, bilo da je neko van Hrista ili u Hristu, niti dela niti ne-dela ništa ne vrede, jer je pisano: „Jeste li vi u Hristu? Niste ako ne priznate da ste zabludeli, bespomoćni, osuđeni grešnici. ... Vaše rođenje, vaš ugled, vaše bogatstvo, vaši talenti, vaše vrline, vaša pobožnost, vaša ljubav prema čoveku ili bilo šta drugo u vama ili što je povezano s vama, neće stvoriti jedinstvo između vaše duše i Hrista.“ (*Testimony for the Church*, br. 31, str. 44.45)

I šta onda? Jesu li svi ostavljeni u potpunoj praznini? Ne, ne! Hvala Gospodu što postoji nešto što vredi za sve i vredi zauvek. Iako je tačno da „u Hristu Isusu ne vredi ni obrezanje ni neobrezanje“, niti vrede dela ili ne-dela, isto je tako večna istina da vredi „u Hristu Isusu ... vera, koja kroz ljubav radi.“ (Gal. 5,6)

Zapazite da ne vrede vera i dela već „VERA, koja kroz ljubav DELA (radi).“ Sama vera je u stanju da dela (radi) i ona to čini – jedino to vredi za svakoga bilo gde i u bilo koje vreme.

Vera dolazi samo od Boga i ona dela; ona radi samo Božja dela. Prema tome, onaj ko u Hristu Isusu ima veru „koja ... radi“, ima ono što pokazuje da se Bog javio u telu, vršeći Božja dela. I zato „je ovo delo Božje da verujete onog koga On posla.“ (Jovan 6,29)

I tako, dok ste u Hristu, „ako u vama ima išta dobroga, to u celosti može da se pripíše blagodati saosećajnog Spasitelja. ... Vaša povezanost sa crkvom, ili to što vas braća poštuju, biće uzaludni ako ne verujete u Hrista. Nije dovoljno verovati da On postoji, morate verovati u Njega. Morate se u potpunosti osloniti na Njegovu spasonosnu blagodat.“ (*Testimony for the Church*, br. 31, str. 44.45)

„Ti imaš veru?“ Imaj veru Božju. Ovde su oni koji imaju koji „veru Isusovu.“

RH, 28. mart 1899

„Hoću da kažem: Po duhu hodite pa nećete udovoljavati požudama tela.“ (Gal. 5,16 – kombinacija prevoda Karadžić-SSP)

Kakvo blagosloveno obećanje! A ono je namenjeno svakom ko veruje.

Setite se telesnih želja. Kako su sveprožimajuće! Kako su neumoljivi njihovi zahtevi! Kako je okrutna njihova vladavina! Kako je strašno ropstvo u kome se čovek nalazi!

Svako je to iskusio – teži da čini dobro koje bi želeo, a čini zlo koje mrzi; ima volju da čini bolje, ali kako da to učini ne nalazi; po unutrašnjem čoveku uživa u Božjem zakonu, ali nalazi da je u njegovim udovima drugi zakon koji se suprotstavlja zakonu njegovog uma i zarobljava ga zakonom greha, koji je u njegovim udovima. Na kraju uzvikuje: „Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?“ (Rim. 7,14-24)

Hvala Bogu što postoji izbavljenje. Ono se nalazi u Hristu Isusu i u Duhu našega Boga (Rim. 7,25; 8,1.2). A kad vas je zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu oslobodio od zakona grehovnog i smrti, onda „živite u Duhu (po duhu hodite – Karadžić) pa nećete udovoljavati požudama tela.“ Ne samo što dolazi do izbavljenja od ropstva propadljivosti, nego i do slavne slobode Božje dece, za svaku dušu koja prima Duha i hodi po Duhu.

„Po duhu hodite pa nećete udovoljavati požudama tela.“

Pogledajte popis telesnih želja: „Preljubochinstvo, kurvarstvo, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstva, svađe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi,

zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakva.“ Ništa od toga vas neće ispuniti; sve to možete da pobedite ako hodite u Duhu. To kaže verna Božja reč.

Zar to nije poželjna mogućnost? Zar nije vredno imati tako nešto? I kada to možemo da imamo ako tražimo i uzmemo, zar onda nije vredno traženja i uzimanja?

Prihvatite izbavljenje koje je Hristos osigurao za vas. Stanite i stojte čvrsto u slobodi kojom nas je Hristos oslobodio.

„Ištite (molite – Čarnić), i daće vam se“ (Mat. 7,7). „Jer svaki koji ište (moli), prima.“ „Primate Duh Sveti.“ „Nego se još ispunjavajte Duhom“ (Efe. 5,18), zapravo „hodite“ u Božjem Svetom Duhu „kojim ste zapečaćeni za dan izbavljenja.“ (Efe. 4,30)

RH, 14. mart 1899

3. RADI NAS

E. J. WAGGONER

Za nadu i ohrabrenje hrišćanina četvrto poglavlje Rimljanima poslanice je jedno od najbogatijih u Svetom pismu. U Avramu imamo primer pravednosti verom i nama je predstavljeno čudesno nasledstvo obećano onima koji imaju Avramovu veru. A to obećanje nije ograničeno. Avramov blagoslov pripada neznabošcima kao i Jevrejima. Nema nikoga ko bi bio tako siromašan da u njemu ne bi mogao da učestvuje, jer je „od vere“, da bude po blagodati, da obećanje bude sigurno svemu potomstvu.“ (Rim. 4,16 – Čarnić).

Poslednja rečenica u sedamnaestom stihu vredna je posebne pažnje. Ona sadrži tajnu mogućnosti uspeha u hrišćanskom životu. Ona kaže da je Avram verovao Bogu „koji oživljuje mrtve, i zove ono što nije kao ono što jeste“¹. To je obeležje Božje sile, a ona sadrži stvaralačku silu. Bog može da nazove nešto što nije kao da jeste. Kad bi neko drugi to učinio, kako biste ga nazvali? Lažovom. Kad bi neko rekao da nešto jeste, a u stvari nije, to bi bila laž. Ali, Bog ne može da laže. Pa kad Bog nazove nešto što nije kao da jeste, očigledno je da ono tako postaje. Odnosno da nastaje na Njegovu reč.

Svi ste čuli, kao primer poverenja, izjavu devojčice da „kad mama kaže da je tako onda je tako iako nije tako.“ Tako je upravo sa Bogom. Pre vremena za koje je rečeno da je bilo „u početku“, postojala je pustoš; nije bilo ničeg: Bog je progovorio i nastao je svet. „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. ... Jer On reče i postade; On zapovedi i pokaza se“ (Psalam 33,6-9). To je sila o kojoj je reč u Rimljanima 4,17. Nastavimo sa čitanjem, da vidimo snagu ovih reči u vezi s ovim. Još uvek govoreći o Avramu, apostol kaže:

„Protivno svakoj nadi, Avraam se nadao i poverovao je da će postati otac mnogih naroda, kao što je rečeno: ‘Toliko će ti biti potomstvo’. Nije se pokolebao u veri kada je uzeo u obzir svoje već obamrlo telo - bilo mu je skoro sto godina - i Sarinu mrtvu utrobu. I nije sa nevericom gledao na Božije obećanje, nego se osnažio u veri i dao slavu Bogu, potpuno uveren da Bog može i da učini ono što je obećao Zato mu se i ‘uračuna u pravednost’.“ (Rim. 4,18-22 – SSP)

Ovde učimo da se Avramova vera u Boga, kao Onoga koji stvara svojom rečju, pokazala imajući u vidu da je On u stanju stvoriti pravednost u čoveku koji je nema. Oni koji posmatraju kušanje Avramove vere sve do Isakovog rođenja i tamo stanu, gube svu istinitost i lepotu svetog izveštaja. Isak je bio jedini po kome je njegovo seme nazvano, a to seme je bio Hristos (vidi Gal. 3,16). Kad je rekao Avramu da će u njegovom potomstvu biti blagosloveni svi narodi na zemlji, Bog mu je objavio jevanđelje (Gal. 3,8). Zato je Avramova vera u Božje obećanje bila direktna vera u Hrista kao Spasitelja grešnika. I upravo mu je ta vera uračunata u pravednost.

Zapazimo snagu te vere. Njegovo sopstveno telo bilo je u stvari mrtvo od starosti, a i Sara je bila u istom stanju. Isakovo rođenje od takvog para nije bilo ništa manje nego donošenje života od mrtvoga. To je bio simbol Božje sile da oživi duhovni život onih koji su mrtvi u prestupima i gresima. Gledano sa ljudske strane, ovo proročanstvo se nije moglo ispuniti. Sve se tome protivilo, ali se njegova vera uhvatila i držala nepromenjive Božje reči i Njegove sile da stvori i oživi. „Zato mu

¹ koji nebiće poziva u biće – Čarnić; ono što nije poziva da bude – SSP; na čiju reč postaje ono čega nema – D. Stefanović; zove nepostojeće kao postojeće – Sinod SPC

se i 'uračuna u pravednost'.“ A sada evo razloga za sve to:

„Ali, ovo 'uračuna' nije samo radi njega zapisano nego i radi nas kojima će se uračunati, koji verujemo u Onoga koji je iz mrtvih vaskrsao Isusa, našeg Gospoda, koji je predat za naše grehe i vaskrsnut radi našeg opravdanja.“ (Rim. 4,23-25 – SSP)

Dakle, istu veru kakvu je imao Avram i mi moramo da imamo. Činjenica da se verom u Hristovu smrt i vaskrsenje nama uračunava ista pravednost koja je uračunata Avramu, pokazuje da je i Avram verovao u Hristovu smrt i vaskrsenje. Sve što je Bog obećao Avramu namenjeno je i nama kao i njemu. Uostalom, na jednom mestu piše da su ta obećanja data naročito nama na korist. „Jer, kad je Bog dao obećanje Avraamu, pošto nije imao nekim većim da se zakune, zakleo se samim sobom.“ „Zato se i Bog, želeći da naslednicima obećanja što jasnije pokaže nepromenljivost svoje odluke, poslužio zakletvom, da preko dveju nepromenljivih činjenica, o kojima je nemoguće da bi Bog slagao, budemo silno ohrabreni mi koji smo pobjegli da dohvatimo nadu koja nam je ponuđena (dana – Karadžić)“ (Jev. 6,13.17.18). Zato naša nada počiva na Božjem obećanju i zakletvi datoj Avramu, jer to obećanje dato Avramu, potvrđeno zakletvom, sadrži sve blagoslove koje Bog može dati čoveku.

Ali, pre nego što nastavimo dalje, učinimo ovaj predmet još ličnijim. Dušo koja drhtiš, ne govori da imaš toliko mnogo greha i da si tako slaba da za tebe nema nade. Hristos je došao da spase izgubljeno i zato može zauvek da spasi one koji kroz Njega dolaze Bogu. Ti si slaba, ali On kaže: „Jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim (savršena – Sinod SPC)“ (2. Kor. 12,9). A nadahnuti izveštaj govori o onima koji „ojačaše posle nemoći²“ (Jev. 11,34 – D. Stefanović). To znači da je Bog uzeo tu njihovu slabost i pretvorio je u snagu. Na taj način je prikazao svoju silu. To je Njegov način delovanja. „Nego je Bog izabrao ono što je pred svetom ludo - da time posrami mudre, i što je slabo pred svetom, to je Bog izabrao - da posrami jako, i što se u svetu smatra neplemenitim i prezrenim Bog je izabrao, i ono što se smatra za ništa - da uništi ono što važi kao nešto, da se niko ne pohvali pred Bogom.“ (1. Kor. 1,27-29 – Čarnić)

Imajmo ovu jednostavnu Avramovu veru. Kako je stekao pravednost? Nije obraćao pažnju na mrtvilo i bespomoćnost svoga tela, već je bio voljan da svu slavu da Bogu, jak u veri da On može sve da izvede i to iz onoga što još ne postoji. Na isti način ni ti nemoj gledati na slabost svog sopstvenog tela, već na silu i milost našeg Gospoda, uveren da ista reč koja može stvoriti vasionu i podići mrtve, može da u tebi stvori čisto srce i oživi te za Boga. Tada ćeš biti Avramovo dete, Božje dete verom u Isusa Hrista.

² od nemoćnih postadoše jaki – Sinod SPC; ojačaše od nemoći – Karadžić

4. STVARANJE ILI EVOLUCIJA

A. T. JONES

Ovog poslepodneva govoriću o evoluciji. Želim da dobro pazite i da sami za sebe zaključite da li ste evolucionista ili niste. Pre svega pročitacu vam šta je evolucija. A onda kako budemo išli dalje, videćete da li ste evolucionista ili niste. Sve ove izjave prepisane su iz jedne rasprave o evoluciji koju je napisao jedan od najvećih evolucionista. Zato su sve tačne, bar što se tiče definicija:

„Evolucija je teorija koja prikazuje razvoj sveta kao postepen prelaz od neodređenog u određeno, od uniformnog do različitog, i koja pretpostavlja da je uzrok tih procesa prisutan u samome svetu koji treba da se transformiše.“

„Evolucija je zato gotovo sinonim za napredak. Ona je prelaz od nižeg ka višem, od goreg ka boljem. Ovaj napredak ukazuje na povećavanje vrednosti postojanja, kako to prosuđuju naša osećanja.“

Zapazite posebne tačke u ove tri rečenice: evolucija predstavlja razvoj sveta kao postepeni prelaz od nižeg ka višem, od goreg ka boljem, te pretpostavlja da je ovaj proces prisutan u samome svetu kako bi mogao da se transformiše. Time se kaže da stvari postaju bolje same od sebe, i ono što taj napredak izaziva dolazi samo po sebi. A ovaj napredak ukazuje na „povećavanje vrednosti postojanja, kako to prosuđuju naša osećanja.“ Time se želi reći: ti znaš da si bolji, jer se osećaš bolje. Znaš da je došlo do napretka, jer tako osećaš. Tvoja osećanja određuju tvoje stanje. Spoznaja tvojih osećanja reguliše tvoj napredak od goreg ka boljem.

Što se tiče ovog napretka od goreg ka boljem, imaju li tvoja osećanja ikakve veze sa tim? Ako imaju, ko si onda ti? Bilo ko od vas, koji ste ovog poslepodneva ovde, je evolucionista, ako meri svoj napredak i vrednuje svoj život pomoću svojih osećanja. Neka je on i četrdeset godina adventista, on je u stvari evolucionista. I sve njegovo hrišćanstvo, sva njegova religija, samo je ispovedanje bez suštine, samo forma bez sile.

Sada ću na drugi način da čitam šta je evolucija. I na taj način moći ćete videti da je ona zapravo neverstvo. I onda, ako ustanovite da ste evolucionista, odmah znate da ste nevernik: „Hipoteza evolucije ima za cilj da odgovori na niz pitanja u vezi sa početkom ili nastankom stvari.“ Ona „pomaže obnovi drevnog odnosa prema prirodi kao našem roditelju i izvoru našeg života.“

Jedna od grana ove vrste nauke, koja je najviše doprinela utvrđivanju nauke o evoluciji, je nova nauka geologije, koja je stvorila shvatanje o ogromnim i nezamislivim razdobljima vremena u prošloj istoriji naše zemlje. Ovi ogromni i nezamislivi periodi, kako to kaže jedan drugi od glavnih pisaca o ovom predmetu, kaže da su oni „neophodan osnov za razumevanje porekla čoveka“ u procesu evolucije. I tako je sav ostvareni napredak trajao kroz bezbrojne vekove. Međutim, ovaj proces se od svog početka do današnjeg stanja nije odvijao postojano i lako. On je prolazio kroz mnoge uspone i padove. Bilo je mnogo vremena prepunih velike lepote i simetrije, a onda bi došla neka kataklizma ili erupcija i sve bi se raspalo. A zatim bi taj proces ponovno započeo od takvog stanja stvari, te se ponovo izgrađivao. Mnogo, mnogo puta se to dogodilo u tom procesu, i to je taj proces evolucije – prelaz od nižeg ka višem, od goreg ka boljem.

Kakav je bio proces vašeg napredovanja od goreg ka boljem? Da li je prolazio kroz „mnoge uspone i padove“? Da li je vaše sticanje snage da činite dobro – Božja dobra dela – bio dug proces uspona i padova od vremena kad ste prihvatili hrišćanstvo do sada? Da li vam se ponekad činilo da

ste naizgled postigli veliki napredak, da vam dobro ide i da je sve lepo i prijatno. A onda bez ikakvog upozorenja dolazi neka kataklizma ili erupcija, i sve propada? Pa ipak, uprkos svih tih uspona i padova, vi ulažete sledeći napor i tako ste kroz ovaj proces, inače dugotrajan, došli do ovde gde ste sada. I kad pogledate sve to unazad, možete proceniti da postoji neki napredak, ako sudite prema svojim osećanjima. Da li je to vaše iskustvo? Da li je to način na koji ste napredovali?

Drugim rečima, da li ste evolucionista? Nemojte izbegavati odgovor. Iskreno priznajte jer ovog poslepodneva želim da se izvučete iz evolucionizma. Postoji način da izađemo iz njega i svako ko je u ovaj dom došao kao evolucionista, može da izađe kao hrišćanin. Prema tome, kada opisujem evolucionistu tako jasno da vidite sebe, kažete da je tako, priznajte da ste evolucionista, a onda sledite korake koje će vam Bog dati i tako ćete biti oslobođeni svega toga. Ali otvoreno vam kažem, ako je ovo što sam opisao bilo vaše iskustvo, ako je to bila vrsta napretka koji ste učinili u svom hrišćanskom životu, onda ste evolucionista, priznali vi to ili ne. Međutim, najbolje je da to priznate, pa da prestanete sa tim i budete hrišćanin.

Još jedna faza evolucije: „Evolucija, što se nje same tiče, smatra materiju večnom.“ I „pretpostavljajući“ to, „ideja stvaranja je eliminisana iz onih područja života na koja se primenjuje.“ Ako od sebe očekujete princip koji će osigurati vaš napredak, do kog mora doći da biste mogli dostići Božje carstvo i da na kraju sve ispadne dobro, ako pretpostavite da je to u vama i da ga možete pokrenuti i pravilno nadgledati kada je već pokrenut – ako ste tako očekivali, posmatrali i beležili svoj napredak, vi ste evolucionista. Jer čitam dalje šta je evolucija: „Jasno je da je nauka o evoluciji direktno suprotstavljena nauci o stvaranju. ...Ideja o evoluciji, primenjena na oblikovanje cele zemlje, protivi se ideji o neposrednoj stvaralačkoj volji.“

Tako definišu evoluciju oni koji su je stvorili – da je svet i sve što je u njemu nastalo samo po sebi, i da ovaj princip, koji ga je doveo do stanja u kakvom je sada, u stvari potiče iz njega samog. I on je dovoljan da sve to proizvede. Pošto je tako, prirodno je da se „evolucija neposredno protivi stvaranju.“

A sada što se tiče sveta i svega šta je na njemu. Vi ne verujete da je sve nastalo samo od sebe. Vi znate da, što se toga tiče, niste evolucionista, jer verujete da je Bog sve stvorio. Svako od vas ko je ovog poslepodneva ovde reći će da veruje da je Bog stvorio sve – svet i sve što je na njemu. Evolucija to ne priznaje. Kod nje nema mesta za stvaranje.

Međutim, postoji još jedna faza evolucije, koja se tako izjašnjava kao da se uopšte ne suproti stvaranju. Oni koji su načinili ovu evoluciju o kojoj sam vam čitao, ne kriju da su nevernici – ljudi bez vere – jer nevernik je jednostavno čovek koji nema vere. Pa čak i osoba koja se pretvara da ima veru, a u stvari je nema, ona je nevernik. Naravno, reč „nevernik“ danas ima mnogo ograničenije značenje. Ljudi koji su načinili evoluciju o kojoj sam vam čitao, bili su takvi ljudi, ali kad su proširili ovu vrstu nauke, među njima je bio i veliki broj onih koji su bili hrišćani, koji su izjavljivali da su ljudi vere, koji su tvrdili da veruju u Božju reč koja uči o stvaranju. Ovi ljudi, koji sami nisu poznavali Božju reč, ne znajući da je to Božja reč, već je njihova vera bila samo forma vere bez sile – ti ljudi, očarani tom novom ‘naukom’ koja se pojavila, poželeti su da uz pomoć nje budu popularni. A u suštini nisu želeli da priznaju da potpuno odbacuju Božju reč i put vere. Nisu bili spremni da kažu da mogu da žive bez Boga, i bez nekakvog stvaranja, pa su izmislili posebnu vrstu evolucije sve sa Stvoriteljem u njoj. Ova faza evolucije nazvana je teistička evolucija. Bog je pokrenuo stvar, bez obzira šta ona bila, ali od tada ona ide sama od sebe. On ju je pokrenuo i nakon toga ona je bila u stanju da sama ostvari sve što je do sada učinjeno. Međutim, to je samo improvizacija, trik da se spasi obraz. I pravi evolucionisti zato otvoreno kažu da je to samo „faza prelaza sa kreacionističke na evolucionističku hipotezu.“ U stvari to je evolucija, jer između stvaranja i evolucije nema sredine.

Bilo da pripadate ovoj vrsti ljudi ili ne, postoje mnogi, čak i među adventistima sedmog dana – ne toliko njih kao što je znalo da bude, hvala Gospodu – koji veruju da nam je Bog potreban da nam oprostí naše grehe i da nas tako stavi na pravi put, ali nakon toga mi sami treba da sa strahom i drhtanjem radimo na svom sopstvenom spasenju. Zbog toga se boje i drhte sve vreme, ali ne ostvaruju nikakvo spasenje, jer nemaju Boga koji bi u njima stalno delovao „da hoće i učini kao što Mu je ugodno.“ (Fil 2,12.13)

U Jevrejima 11,3 zapisano je da verom poznajemo da je svet rečju Božjom oblikovan – sastavljen, sređen, izgrađen – „da je sve što vidimo iz ništa postalo.“ Zemlja koju imamo nije bila načinjena od stena. Ljudi nisu načinjeni o majmuna i „nedostajućih karika“, a majmuni i „nedostajuće karike“ nisu načinjene od punoglavaca, a punoglavci nisu nastali od protoplazme, tamo na samom početku. Ne. Mi „shvatamo da je svet stvoren Božjom rečju, i to tako da je vidljivo postalo od nevidljivog.“ (Čarnić)

Zašto je sve što je vidljivo postalo od nevidljivog? Zato što je ono od čega je načinjeno bilo nevidljivo. A razlog zašto je bilo nevidljivo je zato što ga uopšte nije ni bilo. Nije ni postojalo. Svet je stvoren Božjom rečju, a Božja reč ima tu sposobnost, to svojstvo, da kad je izgovorena, ne samo da čini da nešto postane, već čini da nastane materija (supstanca) od čega se to sastoji i od čega je nastalo.

Poznat vam je i drugi biblijski tekst koji glasi: „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. ... Jer On reče, i postade“ (Psalam 33,6.9). Na osnovu ovoga postavljám pitanje: Nakon što je On progovorio koliko je dugo trebalo da nešto nastane? Da bi nešto postalo koliko je prošlo vremena nakon izgovorene reči? Sedam dana? Ne. Šest meseci? Ne. Čak i ona evolucija koja priznaje Stvoritelja, smatra da su nakon što je On progovorio prošla neodređena bezbrojna razdoblja, ili „šest neodređenih razdoblja“, u oblikovanju onoga što se vidi. Ali, to je evolucija, a ne stvaranje. Evolucija se dešava dugim procesima, dok se stvaranje dešava izgovorenóm rečju.

Kad je Bog, izgovaranjem reči, stvorio svetove, za ovaj je rekao: „Neka bude svetlost.“ Koliko je vremena prošlo između reči: „Neka bude svetlost“ i trenutka kada se svetlost pojavila? Želim da ovu stvar ispravno razumete, da bi ste mogli zaključiti jeste li evolucionista ili kreacionista. Dozvolite da vas ponovno pitam: Da li je prošlo šest dugih razdoblja između trenutka kad je izgovorena reč i njenog ostvarenja? Kažete: Ne. Da li je za to bila potrebna sedmica? Ne. A dan? Ne. Ni sat? Ne. Ni minut? Ne. Nije prošla ni sekunda od trenutka kada je Bog rekao: „Neka bude svetlost“ i svetlost se pojavila. Čim je reč izgovorena pojavila se svetlost. Da, tako je bilo. Zadržavam se na ovome zato što želim da se to učvrsti u vašem umu. Bojim se da ćete to zaboraviti kad vas pitam nešto drugo. Prema tome, jasno je da kada je Bog rekao: „Neka bude svetlost“ nije prošao ni sekund između onoga što je Bog izgovorio i pojave svetlosti, zar ne? Prema tome, čovek koji tvrdi da je određeno vreme prošlo između reči koju je Bog izgovorio i pojave stvari je evolucionista. Ako on to vreme produžava na bezbrojne vekove, on je jednostavno još veći evolucionista od onoga koji misli da je za to trebalo da prođe jedan dan. On je to isto, ali i još više.

Zatim je Bog rekao: „Neka bude svod.“ I šta se dogodilo? Bi tako. Koliko je onda trebalo vremena da se pojavi svod kad je Bog izgovorio reči: „Neka bude svod ... da rastavlja vodu od vode.“ Da li se to dogodilo istog trena? Da. Šta je onda čovek koji smatra da je trebalo da prođe neodređeno, veoma dugo razdoblje između izgovaranja ove reči i njenog ostvarenja? On je evolucionista. Ako smatra da je između izgovaranja reči i nastanka same stvari prošao dan ili sat ili minut, takav čovek ne priznaje stvaranje.

Kada je Gospod rekao: „Neka se sabere voda što je pod nebom na jedno mesto, i neka se pokaže

suvo“, i kada je rekao: „Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno,“ ... „I bi tako.“ Onda je Bog postavio dva velika svetla na nebu i zvezde, i kada je izgovorio ovu reč, „bi tako.“ Rekao je: „Neka vrve po vodi žive duše, i ptice neka lete iznad zemlje pod svod nebeski“ i bi tako. Kada je Bog rekao: „Neka zemlja pusti iz sebe duše žive po vrstama njihovim, stoku i sitne životinje i zveri zemaljske po vrstama njihovim“, i bi tako. Kad god je progovorio uvek je bilo tako. To je stvaranje.

Kao što vidite, savršeno je logično i razumno da evolucionista ostavlja po strani Božju reč i da joj ne veruje, jer se evolucija suproti stvaranju. Kada se evolucija protivi stvaranju, a stvaranje je učinjeno Božjom rečju, onda se evolucija u stvari protivi Božjoj reči. Naravno da kod pravog evolucioniste nema mesta za tu Reč, a ni evolucionisti koji su to pola-pola – oni koji prihvataju stvaranje i Božju reč, ali samo da bi se stvari pokrenule. Za evoluciju je potrebno dugo vreme, beskrajni i neodređeni vekovi, i zato ona prosto mora da odbaci stvaranje.

Pravi evolucionista je svestan da stvaranje mora da bude trenutno, ali on ne veruje u trenutno delovanje i zato ne veruje u stvaranje. Nemojte zaboraviti da je stvaranje trenutno. U suprotnom nije stvaranje. A ako nije trenutno onda je evolucija. Vratimo li se na stvaranje u početku, kada Bog progovara, u Njegovoj reči je stvaralačka sila koja proizvodi ono što ta reč kaže. To je stvaranje, a pošto je Božja reč ista juče, danas i zauvek, ona živi i traje zauvek. Ona u sebi ima večni život. Božja reč je živa. Život koji je u njoj je život Božji – večni život. Zato je ona reč večnog života, kao što je Gospod Isus rekao, i po prirodi stvari ona ostaje i traje zauvek. Zauvek je to Božja reč. Zauvek je u njoj stvaralačka sila.

Zato je Isus, kada je bio ovde, rekao: „Reči koje vam rekoš duh su i život su.“ Reči koje je Isus izgovorio su Božje reči. One su prožete Božjim životom. One su večni život, ostaju zauvek i u njima je stvaralačka sila koje stvara ono što kaže.

Ovo je prikazano u mnogim slučajevima u Hristovom životu, kao što je i zapisano u Novom zavetu. Ne moram ih sve citirati, ali spomenuću jedan ili dva, tako da shvatite ovaj princip. Sećate se kako je Isus, posle održane propovedi na Gori, sišao i kako je pred Njega izašao kapetan govoreći: „Gospode, sluga moj leži uzet kod kuće i muči se strašno. I reče mu: ja ću doći i izlečiću ga.“ Na to je kapetan rekao: „Nisam dostojan da uđeš pod moj krov. Nego, samo reci reč i moj sluga će ozdraviti.“ Isus se okrenuo prema onima što su išli za Njim i rekao: „Zaista vam kažem, ni u koga u Izrailju ne nađoh tolike vere.“ (Mat. 8,8-10 – Čarnić-SSP)

Izrailj je imao Sveto pismo. Poznavali su Božju Reč. Hvalili su se da su narod Knjige, Božji narod. Čitali su je, propovedali u svojim sinagogama: „Reč moja ...učiniće šta mi je drago“ (Isaija 55,11). Kada su čitali tu Reč, govorili su: Tačno je, to treba da se čini. Vidimo potrebu za tim i mi ćemo to činiti. Mi ćemo učiniti što ona (Reč) kaže. Činili su najbolje što su mogli da to ostvare. Trebalo im je dugo vremena, tako dugo da to nikad nisu ni ostvarili. Stvarno ispunjenje reči bilo je tako daleko da su najveći među njima bili prisiljeni da uzviknu: „Kada bi samo jedna osoba mogla makar jedan dan da drži ceo zakon i da ne pogreši ni u jednoj tački, odnosno, kada bi samo jedna osoba mogla da drži jednu tačku zakona koja se odnosi na pravilno svetkovanje subote – onda bi nevolje Izrailja došle kraju i Mesija bi konačno došao.“ I tako, premda su počeli da čine ono šta zakon kaže, trebalo im je zato tako dugo vremena da to nikad nisu ni uspeli. Šta su oni bili?

Postojala je Božja reč koja kaže: „...nego će (Reč) učiniti šta mi je drago.“ Prema tome, ona je izgovorena sa stvaralačkom silom. I iako su tvrdili da priznaju stvaralačku silu Božje reči, oni su je potpuno izostavili iz svog sopstvenog života i govorili: Mi ćemo to učiniti. Očekivali su da će sami pokrenuti proces koji bi ih doveo do stanja kada bi se reč i oni složili. Šta su oni bili? Bojite se da kažete, bojite se jer ste to i sami bili? Ne bojite se reći da su bili evolucionisti, jer su to i bili, a to su i

mnogi od nas. Njihov pristup je bio protivan stvaranju. U njemu nije bilo stvaranja. Oni nisu postali nova stvorenja. U njima nije nastao novi život. Stvar nije bila ostvarena Božjom već sopstvenom silom. I toliko su bili udaljeni od verovanja u stvaranje da su odbacili Stvoritelja i raspeli Ga da bi ga uklonili sa sveta. Evolucija to uvek čini. Ne zaboravite da se „evolucija direktno protivi stvaranju.“

Upravo su to bili ljudi koje je Isus imao pred sobom kada je dao ovu izjavu o veri u Izrailju. Tu je bio Rimljanin koji je odrastao među jevrejskim narodom, narodom koji je prezreo Isusovo učenje. Ovaj kapetan je pratio Isusa i gledao Ga kako govori, čuo je Njegove reči i video kako deluju, dok nije sam sebi rekao: Šta god ovaj čovek kaže ostvaruje se. Kad nešto kaže to se i dogodi. Iskoristiću ovu prednost. Pa je došao Isusu i rekao ono što je zapisano. Isus je savršeno dobro znao da ovaj čovek razmišlja o sili Njegove reči koja to može i da ostvari, pa je odgovorio: Dobro, doći ću i izlećiću tvog slugu. O ne, moj Gospode, Ti ne moraš da dođeš. Kao što vidite, ovaj čovek je proveravao da li u toj reči postoji sila ili ne. Zato je rekao: „Samo reci reč i ozdraviće sluga moj.“ A Isus je odgovorio: „Idi, neka ti bude kako si verovao. I bi izlečen sluga u onaj čas.“ U trenutku kad su izgovorene reči: „Neka ti bude“, koliko je dugo trebalo da onaj čovek ozdravi? Dvadeset godina? Ne. Zar nije trebalo da doživi mnoge uspone i padove pre nego što bude izlečen? Iskreno recite. Ne, ne! Kada je reč izgovorena, ona je učinila ono šta je iskazala i to istog trenutka.

Jednom drugom prilikom Isus je prolazio i jedan gubavac ga je vidio iz daleka i prepoznao. I on je morao da se uhvati za ovu blaženu istinu o stvaralačkoj sili Božje reči. Rekao je Isusu: „Ako hoćeš, možeš me očistiti.“ Isus je zastao i rekao: „Hoću, očisti se. I tek što mu to reče, a guba ode s njega, i osta čist“ (Mar. 1,41.42). Ne smemo sebi da dozvolimo da pomislimo da je postojao ni najmanji period vremena između izgovaranja reči i njenog ostvarenja: „Tek što mu to reče“ i gubavac je bio čist.

Kao što vidite, Božja reč na početku stvaranja je imala u sebi stvaralačku silu da ostvari ono što je sadržavala u sebi. Takođe vidite da je Isus, kada je došao na ovaj svet da ljudima pokaže put života i da ih spase od njihovih greha, uvek iznova pokazivao, ovde, tamo i svuda, svim ljudima i za sva vremena, da ista ta Božja reč ima u sebi istu stvaralačku silu, tako da kada je ta reč izgovorena, stvaralačka sila u njoj to i ostvari.

Onda, da li ste evolucionista ili kreacionista? Ova reč je upućena vama. Pročitali ste je. Tvrdite da je verujete. Za razliku od evolucionista vi verujete u stvaranje. A da li ćete sada verovati u stvaranje kada se tiče vas samih? Hoćete li se danas postaviti tako da nećete dopustiti da se išta ispreči između vas i stvaralačke sile te reči – nikakvo razdoblje vremena?

Isus je jednom čoveku rekao: „Opraštaju ti se gresi.“ Koliko je dugo trebalo da se to ostvari? Nije prošlo nikakvo vreme između izgovorene reči „opraštaju“ i ostvarenja onoga što je rečeno. Iste ove reči upućene su i vama danas: „Opraštaju vam se gresi.“ Zašto dopuštate da prođe neko vreme između ove reči koja vam je upućena i njenog ostvarenja? Malo pre ste rekli da je svako ko ostavlja minut ili čak sekund da prođe između izgovorene Božje reči i njenog ostvarenja evolucionista. Odlično, to je istina. A sada vas pitam: Zašto onda, kad On kaže da vam oprašta, treba da prođu dani pre nego što to prihvatite, pre nego što se to ostvari u vama? Rekli ste da je onaj drugi čovek evolucionista. Šta ste vi onda? Da li ćete prestati da budete evolucionista i postati kreacionista?

Ovaj dan biće za mnoge od posebnog značenja, jer je vreme da mnogi odgovore na ovo pitanje ovako ili onako. Ako iz ovog doma izađete kao evolucionista, u opasnosti ste. Što se tiče vas sada, radi se o životu i smrti. Rekli ste da je evolucija neverstvo i to je tako. Prema tome, ako izađete iz ovog doma kao evolucionista, gde se onda nalazite? Šta ste odlučili? Ako izađete iz ovog doma bez prihvatanja oproštenja greha vi ste evolucionista, jer dozvoljavate da prođe vreme između izgovorene reči i njenog ostvarenja.

Prema onome što sam pročitao, vidite da je svako ko dopušta da prođe neko vreme između izgovorene reči i njenog ostvarenja evolucionista. Božja reč se obraća vama: Čoveče, „oprošteni su ti gresi“. Ženo, „oprošteni su ti gresi“. [Starešina Corliss: „Zar ne piše: „Biće ti oprošteni gresi“?] Ne. „Oprošteni su ti gresi“ – sadašnje vreme, posebno naglašeno. „Oprošteni su ti gresi.“ Zahvaljujem Bogu što je tako, jer stvaralačka sila koja se nalazi u reči „oprošteni“ uzima sve grehe i od čoveka stvara novo stvorenje. Ja verujem u stvaranje. A vi? Verujete li da se u vama upućenim rečima „oprošteni su“ nalazi stvaralačka sila? Ili ste evolucionista pa kažete: Ne mogu da vidim kako to može da bude jer sam stvarno loš? Pokušavao sam da činim ono što je ispravno, ali sam mnogo puta pogrešio. Imao sam mnogo uspona i padova, a padova je bilo mnogo više. Ako to kažete onda ste evolucionista, jer to je evolucija.

Mnogi su dugo, dugo težili da imaju čisto srce. Oni kažu: „Verujem u oprostjenje greha i u sve to, i ja bih to sve prihvatio kada bih bio siguran da to može da se ostvari kod mene, jer u mom srcu je puno zla i toliko toga što treba da pobedim, tako da nemam poverenja.“ Ali, postoje reči: „Učini mi čisto srce“ (Psalam 51,10). Čisto srce nastaje stvaranjem i ni na koji drugi način. A ono (stvranje) se ostvaruje Božjom rečju. Jer On kaže: „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas“ (Jez. 36,26). Da li ste sada evolucionista ili kreacionista? Da li ćete izaći iz ovog doma sa zlim srcem ili s novim srcem stvorenim Božjom rečju, koja ima stvaralačku silu da proizvede novo srce? Ova reč vam daje novo srce. Svakome ona to isto kaže i ako dopustite da prođe neki trenutak između izgovorene reči i novog srca, onda ste evolucionista. Ako dopustite da prođe neko vreme između izgovorene reči i njenog ostvarenja u vašem životu, onda ste evolucionista.

U ovom domu ima onih koji su rekli: Da, ja to želim. Moram to imati. Verujem da će ta reč ostvariti ono što kaže, ali onda produžavaju to vreme do sledećeg sastanka, pa i dalje, dok godine prolaze, a oni ostaju evolucionisti. „Dok se mnogi kolebaju oko tajne vere i pobožnosti, mogli su da reše problem izjavom: ‘Znam da je Isus Hristos zauvek moj deo’.“ Sila koja će to proizvesti je Božja reč i kad je prihvatimo, stvaralačka sila ostvaruje ono što je izrečeno. Prema tome, možete da rešite celokupno pitanje tajne vere i pobožnosti izjavom da znate kako je Hristos zauvek vaš deo.

Tajna je to kako Bog može da se ispolji u grešnom telu kakvo je naše. Ali, ovde se ne radi o toj tajni. Pitanje je: Da li postoji nešto takvo kao što je stvaranje? Da li postoji nešto kao Stvoritelj koji može da stvori čisto srce? Ili je sve to samo evolucija? Od danas pa do kraja sveta pitanje koje bi moralo da se postavlja među adventistima je: Veruješ li u Stvoritelja? I ako veruješ, kako onda On stvara? Naravno, reći ćete da stvara Božjom rečju. Odlično. Da li On stvara svojom rečju i u vašem slučaju? Da li ste vi kreacionista samo za evolucioniste, dok ste za prave kreacioniste u stvari evolucionista? Da li je tako?

Još nešto. Reč kaže: „Očisti se.“ On je davno u prošlosti rekao: „Neka bude svetlost. I bi svetlost.“ Gubavcu je rekao: „Očisti se“ i „tek što mu to reče“ bio je čist. Sada kaže tebi: „Očisti se“ i šta se tada dešava? Šta kažete? [Glas: „Tako je.“] Onda se, duše svoje radi, otvorite toj stvaralačkoj reči. Prepoznajte stvaralačku silu u Božjoj reči koja vam dolazi iz Biblije. Jer ta Božja reč u Bibliji izgovorena vama danas je ista ona (reč) kao i kad je bila izgovorena prilikom stvaranja svetova, koja je donela svetlost iz tame, pa i očišćenje gubavca. Ova reč izgovorena vama danas, ako je prihvatite, stvara od vas nove ljude u Hristu Isusu. Ova reč, izgovorena u potpunoj tami, a koja je odjeknula u prostoru vašeg srca, ako je prihvatite, doneće Božju svetlost. Ova reč izgovorena vama danas, obolelom od gube greha, ako je prihvatite, istog trena će vas očistiti. Prihvatite je! Prihvatite!

Kako mogu da budem čist? Stvaralačkom silom reči: „Očisti se.“ Zato piše: „Vi ste već očišćeni rečju koju vam govorih“ (Jovan 15,3). Jeste li? Hoćete li od ovog trenutka biti kreacionista? Ili ćete i dalje biti evolucionista?

Pogledajte kako je ovo blagosloveno. Kad čitate ovu reč, kad je primite i razmišljate o njoj, šta ona čini za vas sve vreme? O, to je stvaranje. U vama je stvaralačka sila koja proizvodi ono što reč kaže i vi živite u prisutnosti ove stvaralačke sile. U vašem životu se odvija stvaranje. Bog u vama stvara pravednost, svetost, istinu, vernost – sve što je dobro i blaženo.

A kad je tako, vaše svetkovanje subote dovešće do nečega, jer je subota uspomena na stvaranje – znak da onaj ko je svetkuje poznaje Stvoritelja i da je upoznat sa procesom stvaranja. Ali, ako ste evolucionista, onda je vaše svetkovanje subote lažno.

Ako iz dana u dan ne priznajte Božju reč kao stvaralačku silu u svom životu, vaše svetkovanje subote je prevara, jer je subota uspomena na stvaranje. Ona je „znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš“, Stvoritelj svega.

U drugom poglavlju Efescima poslanice, od osmog do desetog stiha čitamo: „Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, a ne na osnovu dela, da se niko ne bi hvalio. Jer, mi smo njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo (živimo – Čarnić).“ (kombinacija prevoda Karadžić-SSP)

Nema potrebe da očekujete da iz sebe iznedrite bilo kakva dobra dela. Pokušavali ste. Evolucionista to pokušava i stalno pokušava, ali u tome ne uspeva. Zašto pokušavati da činite dobra dela, ako već znate da nećete uspeti? Poslušajte! U vama nikad neće biti nikakvo dobro odsad pa sve do kraja sveta, osim ako ga ne stvori sam Stvoritelj svojom rečju, koja u sebi ima ovu stvaralačku silu. Nemojte to zaboraviti! Kad izađete iz ovog doma da li želite da hodite u dobrim delima? To može da se ostvari samo ako budete stvoreni u Isusu Hristu za ta dobra dela. Prestanite pokušavati! Gledajte u Stvoritelja i prihvatite Njegovu stvaralačku reč. „Reč Hristova [neka] se bogato useli među vas“ pa će se ova dobra dela pojaviti. Bićete hrišćanin. A onda, pošto živite sa Stvoriteljem i nalazite se u prisutnosti ove stvaralačke sile, imaćete ovaj prijatan, pravi mir i istinsku snagu i rast, koji i pripadaju hrišćaninu.

Kad vam On kaže da smo „njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo (živimo)“, onda prihvatite Stvoritelja, prihvatite samo dobra dela koja su stvorena u vama, i ne obraćajte pažnju na bilo koje drugo delo koje tu nije stvoreno, jer ništa nije dobro osim onoga što je Gospod stvorio.

Sada ste nanovo (iznova) stvoreni u Hristu Isusu. Tako On kaže. Zahvalite Mu što je tako. Šta? Hoćete li biti evolucionista kada se radi o ovom stihu? Ovo je sadašnje vreme: Mi „smo Njegovo delo.“ Mi smo stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela. Jeste li? Reč je izgovorena. To je stvaralačka reč. Koliko ćete dopustiti da prođe vremena između ove Božje reči i trenutka da budete nanovo stvoreni? Po pitanju stvaranja u početku rekli ste da je evolucionista svako ko dopusti da prođe i jedan minut između te reči i ostvarenja. Šta ste sada po pitanju ove Božje reč koja stvara ljude u Isusu Hristu za dobra dela? Da li ste evolucionista? Hajde da svi budemo kreacionisti.

Da li vidite da na ovaj način neće biti potreban dug, mučan proces da se pripreмимо za susret sa Gospodom slave? Toliko mnogo ljudi gleda na sebe. Po prirodi stvari oni znaju da je potrebno mnogo vremena, ne bi li se potpuno pripremili za susret sa Njim. I ako se to događa evolucijom, onda nikad neće biti ostvareno. Ali, ako se to dešava stvaranjem, onda će biti sigurno i brzo učinjeno. Reči koje sam ranije spomenuo su reči koje svako treba da sam uzme k srcu. „Dok se mnogi kolebaju oko tajne vere i pobožnosti, mogli su da reše problem izjavom: ‘Znam da je Isus Hristos zauvek moj deo’.“

Vidite li koliko dugo smo bili evolucionisti? Hoćemo li da prestanemo sa tim? Hajde da budemo kreacionisti i odbacimo ovo drugo. Budimo pravi svetkovatelji subote. Verujmo Gospodu. On rečju daje oprostjenje. On rečju daje čisto srce. On rečju daje svetost. On je stvara. Neka je On

stvari u vama. Prestanite da budete evolucionista i pustite da ova stvaralačka reč deluje za vas, da ova stvaralačka sila deluje u vama, da se ostvari ono što ona kaže. I da pre nego što napustite ovaj dom Bog može da vas pripremi za susret s Njim. I zaista upravo u ovome Ga stvarno susrećete. I kada ste Ga tako sreli i tako Ga srećete svakog dana, zar nećete biti spremni za susret s Njim? Vi verujete da je stvorio svetove kad je progovorio, da se pojavila svetlost kad je izgovorio reč, i da je onaj gubavac bio trenutno očišćen kad je Isus progovorio. Ali, u vašem slučaju mislite da treba da prođe više vremena od izgovaranja ove reči do njenog ostvarenja. O, zašto želite da budete evolucionista? Stvaranje, stvaranje je istinito!

Vi i ja treba da pozivamo ljude na večeru. Treba da kažemo ljudima: „Dođite, sve je spremno.“ Kako mogu da pozovem nekoga govoreći da je sve spremno, a ja sam nisam spreman? To je besmisleno. Moje reči neće dopreti do njega. One ostaju samo prazan zvuk. Međutim, ako je u tom pozivu stvaralačka sila reči, koja je nas pripremila, koja je nas očistila od greha, koja je nas stvorila za dobra dela, koja nas drži kao što se Sunce drži puta koji je Bog zacrtao, onda će, kad krenemo i kažemo svetu koji leži u zlu: „Dođite, sve je spremno“, oni zaista čuti. Čuće u tom pozivu tonove glasa Dobrog pastira i radosno će sami doći Njemu po tu stvaralačku silu, da i od njih načini nova stvorenja i pripremi ih za večeru na koju su pozvani.

Eto, tu se nalazimo u istoriji ovog sveta. Božji znak je stavljen na ovaj narod. Ali ne zaboravite, On nikad neće staviti svoj znak na nekoga ko nije očišćen od svake prljavštine. Bog nikad neće staviti svoj pečat na nešto što nije istina, što nije dobro. Hoćete li Ga moliti da svoj pečat pravednosti stavi na nešto što je potpuno nepravedno? Valjda se ne biste usudili da to učinite. Vi znate da je On suviše pravedan da bi tako nešto mogao da uradi. Prema tome, On vas mora očistiti da bi zatim mogao staviti svoj pečat na to Njegovo delo. On ne može da stavi svoj pečat na vaše delo. Njegov pečat pripada dokumentu koji je On sam odobrio. Dopustite Mu da upiše svoj karakter u vaše srce i onda će moći da i svoj pečat stavi tamo. On može svoj pečat odobravanja staviti na vaše srce samo kada je Njegova stvaralačka reč ostvarila svoj cilj u vašem srcu.

Vi možete da vidite u čijoj smo Prisutnosti. Možete da vidite koliko bi trebalo vremena da se iscrpi ovakva tema. Ali braćo, sada kad završimo, završimo u prisutnosti stvaranja. Nemojmo više biti evolucionisti. Ne dopustimo da prođe trenutak između Božje reči upućene vama i njenog ostvarenja u vama. I tako, živeći uz stvaranje, hodajući sa Stvoriteljem, podržani stvaralačkom silom, pa i nadahnuti tom stvaralačkom silom – s takvim narodom Bog može vrlo brzo da pokrene i preokrene svet.

Ako ste na početku mislili da je ovo neprikladan predmet za priliku kao što je ova [bilo je to završno bogoslužjenje u molitvenoj sedmici], sada vidite da je ovo striktno izlaganje istine. Postoje samo dva puta. Nema srednjeg. Svaki čovek i žena na svetu su ili kreacionista ili evolucionista. Evolucija je neverstvo. Ona je smrt. Stvaranje je hrišćanstvo. Ono je život. Izaberite stvaranje, hrišćanstvo i život, da biste živeli. Budimo zauvek kreacionisti i samo kreacionisti. I neka sav narod kaže: Amin.

RH, Februar 21, 28; Mart 7, 1899

5. SPASONOSNA VERA

E. J. WAGGONER

„A pravednost, koja je od vere, ovako govori: ‘Nemoj da kažeš u svom srcu: ko će se popeti na nebo?’ to jest, da svede Hrista, ili: ‘Ko će sići u bezdan?’ to jest, da izvede Hrista iz mrtvih. Nego šta ona govori? - ‘Blizu ti je reč, u tvojim ustima i u tvom srcu’, to jest, reč vere koju mi propovedamo. Ako, dakle, svojim ustima ispovediš da je Isus Gospod i poveruješ u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spasen.“ (Rim. 10,6-9 – Čarnić)

Možemo li da prihvatimo ove reči, posebno one u poslednjem stihu, kao doslovno istinite? Zar nećemo biti u opasnosti ako to učinimo? Zar za spasenje nije potrebno nešto više od vere u Hrista? Na prvo pitanje odgovaramo: Da, a na poslednja dva: Ne, i pozivamo se na Sveto pismo da to potvrdi. Tako jasna tvrdnja ne može da bude drugačija osim istinita. Ona je takva da se na nju može osloniti svaki grešnik koji drhti.

Kao jedan od dokaza uzmite tamničara u Filibi. Pavle i Sila, nakon što su okrutno išibani, povereni su njegovom staranju. Bez obzira na razdranu kožu na leđima i noge u okovima, oni su se u ponoć molili i pevali hvale Bogu, kad je iznenada zemljotres potresao tamnicu tako da su se sva vrata otvorila. Nije samo prirodni strah od ljuljanja zemlje ispod njegovih nogu niti strah od rimske pravde ako bi pobjegli zatvorenici koji su mu povereni, bio razlog zašto je tamničar drhtao. On je smatrao da je zemljotres bio upozorenje na veliki sud o kome su apostoli propovedali i drhteći pod teretom osećanja krivice pao je pred Pavla i Silu govoreći: „Gospodo! Šta mi treba činiti da se spasem?“ Dobro pazite na odgovor, jer ovde je bila duša u najvećoj nevolji i ono što je bilo dovoljno za njega, mora da bude vest za sve izgubljene. Na tamničarevo uznemirujuće pitanje Pavle je odgovorio: „Veruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj“ (Dela 16,30.31). Ovo se savršeno slaže sa rečima koje smo citirali iz Pavlove poslanice Rimljanima.

Jednom prilikom su Jevreji rekli Isusu: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božija?“ A to i mi želimo da znamo. Zapazite odgovor: „Ovo je delo Božje da verujete onog koga On posla“ (Jovan 6,28.29). O, kad bi ove reči mogle da budu napisane zlatnim slovima i stalno držane pred očima svakog hrišćanina koji se bori! Prividni paradoks je rešen. Dela su potrebna, ali je vera potpuno dovoljna, jer vera deluje. Vera sve shvata i bez vere nema ničega.

Nevolja je u tome što u globalu ljudi imaju pogrešno shvatanje vere. Oni misle da je vera jednostavno (intelektualni) pristanak i da je ona potpuno pasivna, pa je potrebno da joj se dodaju stvarna dela. Ali, vera je aktivna. I ne samo da je ona najbitnija, nego je i jedini pravi temelj. Zakon je Božja pravednost (Isa. 51,6.7) za koju nam je rečeno da je tražimo (Mat. 6,33), ali ga ne možemo vršiti (činiti) osim verom, jer jedina pravednost koja će opstati na sudu je ona „koja je od vere Isusa Hrista, pravda (pravednost – Čarnić) koja je od Boga u veri“. (Fil. 3,9)

Pročitajmo Pavlove reči u Rimljanima 3,31: „Kvarimo (poništavamo – eng. prevod, Šarić) li dakle zakon verom? Bože sačuvaj! Nego ga još utvrđujemo.“ Kad poništava Božji zakon čovek ga ne ukida, jer to nije moguće. On je utvrđen kao i presto Božji. Bez obzira šta ljudi govorili o zakonu i bez obzira koliko ga gazili i prezirali, on ostaje isti. Jedini način na koji ljudi mogu da ponište Božji zakon je da on zbog neposlušnosti ne deluje u njihovom srcu. Zato je u 4. Mojsijevoj 30,15 rečeno da je prekršeni zavet poništen. Prema tome, kad apostol kaže da se zakon ne poništava verom, on

želi reći da su vera i neposlušnost nespojivi. Bez obzira koliko prekršitelj zakona ispovedao veru, činjenica da je prekršitelj zakona pokazuje da nema vere. Ali, posedovanje vere pokazuje se uspostavljanjem zakona u srcu (umu), tako da taj čovek ne greši protiv Boga. Neka niko ne proglašava veru beznačajnom.

Međutim, zar apostol Jakov ne kaže da sama vera ne može da spase čoveka i da je vera bez dela mrtva? Pogledajmo malo njegove reči. Mnogo je onih koji su ih sa iskrenom namerom pretvorili u mrtvi legalizam. On kaže da je vera bez dela mrtva i to se potpuno slaže s onim što smo upravo citirali i napisali. Jer ako je vera bez dela mrtva, nedostatak dela pokazuje odsutnost vere. Jer ono što je mrtvo ne postoji. Ako čovek ima vere, nužno će se pojaviti dela, a čovek se neće hvaliti ni jednim ni drugim jer vera isključuje hvalisanje (Rim. 3,27). Hvale se samo oni koji se potpuno uzdaju u mrtva dela ili oni čije je ispovedanje vere čisto izrugivanje.

Šta onda da kažemo za tekst u Jakovu 2,14 koji glasi: „Kakva je korist, braćo moja, ako ko govori da ima veru, a nema dela? Može li ga vera spasti?“ (Čarnić). Odgovor je nagovešten u pitanju: naravno da ne može. Zašto ne može? Jer je nema. Kakva je korist ako neko kaže da ima veru, ako svojim zlim životom pokazuje da je nema? Treba li da obezvedimo silu vere samo zato što ona ne čini ništa za čoveka koji je lažno ispoveda? Pavle govori o nekima koji tvrde da znaju Boga, ali Ga se svojim delima odriču (Titu 1,16). Čovek o kome Jakov govori pripada takvima. Činjenica da nema dobrih dela – da nema Duhovnih rodova – pokazuje da nema vere uprkos svojim glasnim izjavama, pa ga vera ne može ni spasti, jer vera nema sile da spasi čoveka koji je ne poseduje.

Bible Echo, 1. avgust 1890

6. HRISTOS – SVRŠETAK ZAKONA

E. J. WAGGONER

U Rimljanima 10,4 čitamo: „Jer je Hristos svršetak zakona: koji Ga god veruje opravdan je.“ Pre nego što pokažemo šta ovaj tekst znači, dobro bi bilo da ukratko pokažemo šta on ne znači. On ne znači da je Hristos učinio kraj zakonu jer (1) sam Hristos je o zakonu rekao: „Ne mislite da sam došao da razrešim (ukinem – SSP, Sinod SPC; pokvarim – Karadžić) zakon“ (Mat. 5,17 – Čarnić). (2) Prorok je rekao da će ga Gospod učiniti „velikim i slavnim“ (Isa. 42,21), umesto da ga ukine. (3) Zakon je bio Hristu u srcu: „I po tome rekoh: Evo idem, kao što je u knjizi pisano za mene; hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu.“ (Psalam 40,7.8). I (4), pošto je zakon Božja pravednost, temelj Njegove vladavine, nikako nije mogao biti ukinut. (Vidi Luka 16,17)

Čitalac treba da zna kako reč „svršetak“ ne mora da znači i „ukidanje“. Ova reč se često koristi u smislu plana, cilja ili svrhe. U 1. Timotiju 1,5 isti pisac kaže: „Cilj je zapovesti ljubav iz čista srca, dobre savesti i iskrene (nelicemerne – Karadžić) vere“ (Bakotić). U 1. Jovanovoj 5,3 čitamo: „Jer je ovo ljubav Božja da zapovesti Njegove držimo“. A sam Pavle kaže da je „ljubav izvršenje (ispunjenje – Čarnić) zakona“ (Rim 13,10). U oba ova tekst upotrebljena je ista reč *agape* koju nalazimo u 1. Timotiju 1,5. Prema tome, kažemo da ovaj tekst u suštini znači: Krajnji cilj zapovesti (zakona) je da je treba držati. Svako će priznati da je to očigledna činjenica.

Ali, to nije krajnji cilj zakona. U stihu koji sledi ovom koga razmatramo, Pavle citira Mojsija: „Čovek koji je čini, od nje će živeti“ (Rim. 10,5 – SSP). Hristos je onom mladom čoveku rekao: „Ako želiš ući u život, drži zapovesti“ (Mat. 19,17). Pošto je cilj zakona da se čuva (da bude držan), ili drugim rečima, da proizvede pravedni karakter, a onima koji su poslušni obećano je da će živeti, mi možemo reći da je krajnji cilj zakona bio da da život. A u skladu sa ovom misli su Pavlove reči da zapovest „beše data za život“. (Rim. 7,10)

Ali, „svi su zgrehili i lišeni (izgubili – Karadžić) su Božije slave“ (Rim. 3,23 – SSP), a „plata za greh [je] smrt“ (Rim. 6,23). Zato je zakonu nemoguće da ostvari svoj cilj, da učini karakter savršenim i time da da život. Kad neko (samo) jednom prekrši zakon, nikakva poslušnost nakon toga više nikada ne može da učini njegov karakter savršenim. Zato je zakon, koji je trebalo da vodi u život, doneo smrt. (Rim. 7,10)

Kad bismo stali ovde sa zakonom koji nije u stanju da ostvari svoj cilj, onda bismo morali sav svet da ostavimo pod osudom i kaznom smrti. Međutim, videćemo da Hristos omogućava čoveku da stekne i pravednost i život. Čitali smo da se opravdavamo „za badava, blagodaću njegovom, kroz iskupljenje koje je u Hristu Isusu“ (Rim. 3,24 – kombinacija prevoda Karadžić-Sinod SPC). „Pošto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista“ (Rim. 5,1 – SSP). Štaviše On nas osposobljava da vršimo zakon. „Njega, koji nije učinio greh, Bog je radi nas učinio grehom da u njemu budemo Božija pravednost (budemo učinjeni pravednošću Božjom – eng. prevod)“ (2. Kor. 5,21 – SSP). Prema tome, u Hristu je moguće da postanemo savršeni – zahvaljujući Božjoj pravednosti – i tako bi stvarno i bilo da smo stalno i nepokolebivo bili poslušni zakonu.

Ponovo čitamo: „Zato sada nema nikakve osude za one koji su u Hristu Isusu i ne hode (žive) po telu nego po Duhu. ... Jer, ono što Zakon nije mogao da učini jer je zbog tela bio slab, učinio je Bog poslavši svoga Sina u obličju grešnog tela, kao žrtvu za greh. Tako je osudio greh u telu, da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo (hodimo – eng. prevod) po telu nego po Duhu.“ (Rim 8,1-4 – Karadžić-SSP)

Šta je zakonu bilo nemoguće? Nije mogao da oslobodi osude ni jednu jedinu krivu dušu. Zašto nije mogao? Jer je „zbog tela bio slab.“ U zakonu nema ni trunke slabosti. Slabost je u telu. Nije kriv dobar alat što ne može da izradi čvrst stub od trulog drveta. Zakon ne može da očisti čovekov prošli izveštaj i proglasi ga bezgrešnim. A stoji i to da jadni, pali čovek nema snage da se odupre svome telu tj. da ga osposobi za vršenje zakona. I zato Bog onome ko veruje uračunava Hristovu pravednost. Jer je On došao u obličju grešnog tela da bi se u našem životu mogla ispuniti „pravednost zakona“. Zato je Hristos svršetak zakona.

Da zaključimo! Ustanovili smo da je cilj zakona bio da da život radi poslušnosti. Svi ljudi su sagrešili i zato su osuđeni na smrt. Ali, Hristos je uzeo na sebe ljudsku prirodu i On će dati svoju sopstvenu pravednost onima koji prihvate Njegovu žrtvu. I kada zahvaljujući Njemu konačno budu bili (iz)vršitelji zakona, On će ispuniti svoj konačni cilj, da ih kruniše večnim životom. I zato ponavljam, ono što ne možemo dovoljno da cenimo, da je Hristos postao (učinjen) za nas „mudrost od Boga i pravednost i posvećenje i otkupljenje.“ (1. Kor. 1,30 – SSP)

Bible Echo, 15. februar 1892

7. NEOSVOJIVI ŽIVOT

E. J. WAGGONER

„U njoj beše život, i život beše svetlost za ljude. I svetlost svetli u tami, i tama je ne prihvati (ne obuže – Karadžić)“ (Jovan 1,4.5 – Čarnić). U izvornom tekstu ova poslednja reč je „nadvlada“. Time daje veoma utešnu poruku za vernika. Da vidimo o čemu se radi.

Hristos je svetlost sveta (vidi Jovan 8,12). Njegova svetlost je Njegov život, kao što to nalazimo u citiranom tekstu. On kaže: „Ja sam svetlost sveta. Ko ide za mnom, neće hodati u tami, nego će imati svetlost života“ (SSP). Ceo svet je bio u tami greha. Ova tama je predstavljala nedostatak znanja o Bogu, kao što apostol Pavle kaže da neznabošci „imaju smisao tamom pokriven (njihov razum je pomračen) i oni su, zbog svog neznanja, koje dolazi od okorelosti njihovog srca, odvojeni od Božijeg života.“ (Efe. 4,18 – Karadžić-SSP)

Sotona, gospodar tame ovoga sveta, učinio je sve što je mogao da prevari ljude u pogledu pravog Božjeg karaktera. Naveo je svet da veruje da je Bog kao čovek – okrutan, osvetnički raspoložen i opasan. Čak su i Jevreji, narod koga je Bog izabrao da prenosi Njegovu svetlost svetu, odstupili od Boga, i dok su tvrdili da su odvojeni od neznabožaca, bili su umotani u neznabožačku tamu. Onda je došao Hristos i „narod koji sedi u tami vide veliku svetlost, i onima što sede u zemlji i senci smrti, njima svetlost sinu“ (Mat. 4,16 – Čarnić). Njegovo je ime bilo Emanuilo, Bog s nama. „Bog beše u Hristu“ (2. Kor. 5,19). Bog je pobio sotonine laži, ali ne glasnim argumentima, već jednostavno živeći svoj život među ljudima tako da su svi mogli da ga vide. On je primerom pokazao silu Božjeg života i mogućnost da se ona ogleda (ispolji) u ljudima.

Život kojim je Hristos živeo bio je neumrljan grehom. Premda se poslužio svim svojim umećem, sotona nije mogao da uprlja taj čisti život. Njegova svetlost je sijala nepokolebivim sjajem. Pošto sotona nije mogao da proizvede ni najmanju senku greha u tom životu, nije mogao da ga dovede pod svoju vlast, vlast groba. Niko nije Hristu mogao da oduzme život. On ga je dobrovoljno položio. I iz istog razloga, kad ga je položio, sotona ga nije mogao sprečiti da ga ponovno uzme. Rekao je: „Zato me Otac voli što svoj život polažem - da bih ga opet uzeo. Niko ga ne uzima od mene, nego ga ja sam od sebe polažem. Imam vlast da ga položim i vlast da ga opet uzmem. Tu zapovest sam primio od svoga Oca“ (Jovan 10,17.18 – SSP). U istom smislu su i reči apostola Petra kad se radi o HRISTU: „ali ga Bog oslobodi smrtnih bolova i podiže ga, jer nije bilo moguće da ga smrt drži“ (Dela 2,24 – Čarnić). Tako je prikazano pravo Gospoda Isusa Hrista da postane poglavar sveštenički „po sili (na osnovu sile – SSP) neuništivog života“ (Jev. 7,16 – Čarnić)

Ovaj beskonačan, neumrljan život Hristos daje svima koji veruju u Njega. „Kao što si mu dao vlast nad svakim čovekom, da svemu - što si mu dao - da večni život. A ovo je večni život, da poznaju (upoznaju – SSP) tebe, jedinoga pravoga Boga, i Isusa Hrista koga si poslao“ (Jovan 17,2.3 – Čarnić). Hristos prebiva u srcu svih koji veruju u Njega. „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome omileh, i predade sebe za mene.“ (Gal. 2,20. Vidi i Efe. 3,16.17)

Hristos, svetlost sveta, prebiva u srcu svojih sledbenika i čini da oni postaju svetlost svetu. Njihova svetlost ne potiče od njih samih nego od Hrista koji nastava (boravi) u njima. Njihov život ne potiče od njih samih već se Hristov život ispoljava u njihovom smrtnom telu (vidi 2. Kor. 4,11). To znači živeti „hrišćanskim životom.“

Živa svetlost koja dolazi od Boga je tok koji se nikad ne prekida. Psalmista uzvikuje: „Jer je u Tebe izvor životu, Tvojom svetlošću vidimo svetlost“ (Psalam 36,9). „I pokaza mi čistu reku vode

života, bistru kao kristal, koja izlažaše od prestola Božjeg i Jagnjetovog“ (Otk. 22,1). „I Duh i nevesta govore: Dođi. I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života za badava.“ (Otk. 22,17)

„Tada im Isus reče: zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete tela Sina čovečijeg i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi. Ko jede moje telo i pije moju krv - ima život večni, i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan“ (Jovan 6,53.54 – Čarnić). Ovaj Hristov život jedemo i pijemo gosteći se Njegovom rečju, jer On je dodao: „Duh je ono što oživljava; telo ne pomaže ništa. Reči koje vam ja rekoh duh su i život su“ (Stih 63). Hristos prebiva u svojoj nadahnutoj Reči i kroz nju dobijamo život. Ovaj život je besplatan za sve koji ga primaju, kao što smo malopre čitali. I opet čitamo da je Isus stajao i vikao: „Ko je žedan neka dođe k meni i pije.“ (Jovan 7,37)

Ovaj život je svetlo hrišćanina i on je ono što ga čini svetlom za druge. To je Njegov život. I za njega je blažena uteha da bez obzira koliko gusta bila tama kroz koju mora da prođe, ne postoji tama koja bi imala moć da ugasi to svetlo. To svetlo života pripada njemu dokle god pokazuje veru, i tama mu ne može naškoditi. Zato oni koji ispovedaju Gospodnje ime imaju pouzdanje da mogu reći: „Nemoj mi se radovati, neprijateljice moja; ako padoh, ustaću; ako sedim u mraku, Gospod će mi biti videlo.“ (Mih. 7,8)

Bible Echo, 15. oktobar 1892

8. VERA

E. J. WAGGONER

„A sve što nije od vere greh je.“ (Rim. 14,23 – Sinod SPC)

Prema tome „opravdavši se“ – učinjeni pravednim – „verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ (Rim. 5,1)

Ljudi se spasavaju verom, a ne delima, „jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, ne od dela, da se niko ne pohvali.“ (Efe. 2,8.9)

„Gde je, dakle, hvalisanje? Isključeno je. Po kojem zakonu? Po zakonu dela? Ne, nego po zakonu vere. Smatramo, naime, da se čovek opravdava verom bez dela Zakona.“ (Rim. 3,27.28 – SSP)

Jevanđelje isključuje hvalisanje, a ono je prirodna posledica svih pokušaja opravdanja delima. Međutim, jevanđelje ne isključuje dela. Naprotiv, dela – dobra dela – su jedan od velikih ciljeva jevanđelja. „Jer, mi smo njegovo delo (posao – Karadžić), stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da ih činimo (da u njima hodimo – Karadžić).“ (Efe. 2,10 – SSP)

Tu nema ni najmanje protivrečnosti. Razlika je između naših dela i Božjih dela. Naša dela su uvek nesavršena. Božja dela su uvek savršena. Zato su nam potrebna Božja dela da bismo bili savršeni. Međutim, mi nismo u stanju da činimo Božja dela, jer je On beskonačan, a mi nismo ništa. Ako neko misli da je sam u stanju da čini Božja dela, to je najviša drskost. Mi se smejemo petogodišnjem dečaku koji misli da može obavljati očev posao. Koliko je nerazumnije da slabšan čovek misli da može da čini dela Svemogućega.

Dobrota je apstraktan pojam. Ona je delovanje, a delovanje se vidi samo kod živih bića. Pošto je samo Bog dobar, vrede samo Njegova dela. Pravedan je samo onaj ko ima Božja dela. Pošto niko od ljudi ne može da vrši Božja dela, iz toga nužno proizlazi da ih Bog mora nama dati, da bismo bili spaseni. Upravo to On čini za sve koji veruju.

Kada su Jevreji u svojoj samodovoljnosti pitali: „Šta da radimo da bismo činili dela Božja?“ Isus je odgovorio: „Ovo je delo Božje da verujete onog koga On posla“ (Jovan 6,28.29 – Čarnić-Karadžić). Vera dela (tj. radi [u ovom slučaju reč *dela* je glagol a ne imenica]) (Gal. 5,6; 1. Sol. 1,3). Ona unosi Božja dela u onoga koji veruje, pošto se Hristos nalazi u srcu (Efe. 3,17), a u Njemu je sva punina Božja (Kol. 2,9). Isus Hristos „je isti juče i danas i doveka“ (Jev. 13,8 – Čarnić) i zato Bog nije samo bio, nego On i jeste, u Hristu, pomirivši svet sa sobom. Prema tome, ako Hristos verom nastava u srcu, u životu će se ogledati (ispoljavati) Božja dela, „jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno.“ (Fil. 2,13)

Kako se to događa mi ne možemo da shvatimo. Nije potrebno da znamo kako je do toga došlo pošto mi ne moramo da to učinimo. Dovoljna nam je činjenica. Mi nismo u stanju da razumemo kako Bog čini svoja dela, niti možemo da činimo ta dela. Prema tome, hrišćanski život je uvek misterija, čak i za hrišćanina. On je život sakriven sa Hristom u Bogu (Kol. 3,3). Sakriven je čak i od samoga hrišćanina. Hristos u čoveku, nada slave, tajna je jevanđelja. (Kol. 1,27)

Mi smo u Hristu stvoreni za dobra dela koja je Bog već pripremio za nas. Treba samo da ih prihvatimo verom. Prihvatiti ova dobra dela znači prihvatiti Hrista. Koliko ranije je Bog pripremio ova dobra dela za nas? „...dela [su] bila gotova (svršena – Čarnić) od postanja sveta. Jer negde reče za sedmi dan ovako: i počinu Bog u dan sedmi od svih dela svojih. I na ovom mestu opet: Neće“ – oni koji ne veruju – „ući u pokoj moj“ (Jev. 4,3.5). Ali „mi koji verovismo ulazimo u pokoj.“

Prema tome subota – sedmi dan sedmice – je Božji odmor (pokoj). Bog je dao subotu kao znak

da ljudi mogu znati da je On Bog i da On posvećuje (Jez. 20,12.20). Svetkovanje subote nema nikakve veze sa opravdanjem delima, već je ono, naprotiv, znak i pečat opravdanja verom. Ona je znak da čovek napušta svoja grešna dela i prihvata Božja savršena dela. Pošto subota nije delo već odmor, ona je znak počinka u Bogu kroz veru u našega Gospoda Isusa Hrista.

Nijedan drugi, osim sedmog dana sedmice, ne može da bude znak savršenog odmora u Bogu, jer je samo tog dana Bog počinio od svih dela svojih. Upravo za počinak sedmog dana On kaže da nevernici ne mogu da u njega uđu. Subota je od svih dana sedmice jedini dan odmora i ona je nerazdvojno povezana sa Božjim savršenim delom.

U drugih šest dana, uključujući i nedelju, Bog je radio. Tih dana i mi možemo i treba da radimo. Ali, i svakog drugog dana mi možemo da počinem u Bogu. To će biti slučaj ako su naša dela „u Bogu učinjena“ (Jovan 3,21). Prema tome, ljudi treba da počivaju u Bogu svakog dana u sedmici, ali samo sedmi dan može da bude znak tog počinka.

Dve stvari treba da zapazimo kao očigledne zaključke o iznesenim istinama. Jedna je da je odvajanje bilo kog drugog dana sedmice osim sedmog, kao znak prihvatanja Hrista i počinka u Bogu kroz Njega, u stvari znak Njegovog odbacivanja. Pošto bi to bilo menjanje Božjih puteva ljudskim putevima, to bi u stvari bio znak čovekove pretpostavke svoje superiornosti nad Bogom i ideje da se on može spasiti sopstvenim delima. Ali, takve pretpostavke nemaju ni svi oni koji svetkuju drugi dan. Mnogi od njih iskreno vole Gospoda i primaju Ga u poniznosti, a svetkuju dan koji Bog nije dao kao znak počinka u Njemu. Oni jednostavno još nisu saznali za potpuno i ispravno izražavanje vere. No, njihova iskrenost i činjenica da Bog prihvata njihovu nelicemernu veru, ne menja činjenicu da je dan koji svetkuju znak uzvisivanja iznad Boga. Kad takvi čuju milostivo upozorenje, oni će napustiti taj znak otpada, kao što bi napustili i kuću izloženu zarazi.

Druga je stvar da se ljudi ne mogu prisiliti da svetkuju subotu, pošto je ona znak vere, a niko se ne može prisiliti da veruje. Vera nastaje spontano kao posledica slušanja Božje reči. Niko nikad ne može sebe prisiliti da veruje, a još manje da na to natera nekog drugog. Čovek se može silom zaplašiti tako da će tvrditi da veruje, pa se on može i ponašati kao da veruje. Odnosno, čovek koji se više boji čoveka nego Boga, može biti prisiljen da laže. Ali, „nikakva laž nije od istine“ (1. Jov. 2,21). Pošto je subota znak savršene vere, ona je znak savršene slobode – „na slobodu slave dece Božje“ (Rim. 8,21) – slobode koju daje Duh, jer je subota, kao deo Božjeg zakona, duhovna. I zato neka se niko ne vara mišlju da je to ispravno svetkovanje Božje subote, ako je ono bez vere isključivo u Božju reč. To je samo spoljašnje (formalno) svetkovanje, pa neka se tu radi i o Bogom određenom danu (sedmom danu). „A sve što nije od vere greh je.“

Bible Echo, 17. avgust 1896

9. IZOBILNA BLAGODAT ZA SVE

A. T. JONES

„A svakome od nas data je blagodat¹ po meri Hristovoga dara“ (Efe. 4,7 – Čarnić). Mera Hristovog dara je „punina Božanstva telesno“ (Kol. 2,9). Ovo je tačno, bilo da je reč o meri dara kojeg je Bog dao u Hristu, ili o meri dara koji je sam Hristos dao. Jer dar koji je Bog dao bio je Njegov jednorodni Sin, a u „njemu telesno obitava sva punina Božanstva“ (Čarnić). Prema tome, sa ove tačke gledišta, pošto je mera Hristovog dara samo mera punine Božanstva telesno, i pošto je to samo mera blagodati koja je data svakome od nas, iz toga sledi da je svakome data blagodat bez mere, jednostavno neograničena blagodat.

Ako gledamo meru dara u kome nam je Hristos dao samoga sebe, onda je to isto, jer On je „samoga sebe predao za nas“ (Efe. 5,2 – Čarnić). On je sebe predao za naše grehe i time je sebe dao nama. A pošto u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno i pošto je dao sebe, onda je mera dara koga je Hristos dao takođe mera punine Božanstva telesno. Iz toga sledi da je sa te tačke gledišta mera blagodati, koja je data svakome od nas, samo mera punine Božanstva telesno, a ona je jednostavno nemerljiva.

Bez obzira sa koje strane gledamo, Gospodnja reč jasno kaže da je svakome od nas On dao meru blagodati punine Božanstva telesno, odnosno bezgranične, neizmerne blagodati – sve milosti koju On ima. To je dobro. Ali On to čini. To Gospod čini, jer je dobar.

I ova neograničena blagodat data je besplatno svakome od nas. Nama je data. Vama i meni, takvima kakvi jesmo. I to je dobro. Nama je potrebna ova blagodat, da bismo postali ono što Gospod želi da budemo. A On je toliko ljubazan da nam sve to daje besplatno, da budemo zaista ono što On želi da budemo.

Gospod želi da svako od nas bude spasen i to puninom spasenja. Zato je svakome od nas dao puninu blagodati jer je blagodat ono što donosi spasenje. Pisano je: „Jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude“ (Titu 2,11). Gospod želi da se svi ljudi spasu i zato nam je dao svu svoju blagodat, pružajući spasenje svima. Drugi prevod kaže: „Jer se pokaza Božja blagodat, spasonosna za sve ljude“ (Čarnić). Sva Božja blagodat besplatno se daje svakome, tako da se svi mogu spasiti. Drugo je pitanje da li će je primiti svi, ili samo neki. Mi sada proučavamo istinu i činjenicu da je nju Bog dao. Pošto ju je dao, On je čist, čak i ako je ljudi odbiju.

Gospod želi da budemo savršeni i zato je napisano: „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski“ (Mat. 5,48). Pošto želi da budemo savršeni, On je svakome od nas dao svu blagodat koju ima, donoseći puninu svoga spasenja da bi svaki čovek mogao biti predstavljen savršen u Hristu Isusu. Krajnja svrha ovog dara Njegove bezgranične blagodati je da mi možemo

¹ **Blagodat** – Božija *nezasluživa* milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezaslužena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Iako reči **milost** i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: **milost** predstavlja Božje kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božje blagoslove (pored *milosti*) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. **Milost** je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored *milosti*. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od *milosti* koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč **blagodat** prevodili rečju *milost*, što je pogrešno – *prim. izdavača*

biti učinjeni *kao Isus*², koji je obličje Boga. Zato je i napisano: „A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara. ... Da se sveti priprave ... dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božijeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta.“ (Efe. 4,7.12.13 – Čarnić)

Da li želite da budete kao Isus³? Onda prihvatite blagodat koju je On dao u takvoj punini i to besplatno. Primite je u onoj meri *u kojoj vam je On dao*, a ne u meri u kojoj mislite da je zaslužujete. Pokorite joj se da može u vama i za vas ostvariti svrhu zbog koje je data, i ona će to učiniti. Ona će vas učiniti kao Isusa⁴. Ona će ostvariti cilj i želju Onoga koji je dao. „Dajte sebe Bogu“ (Rim. 6,13). „Molimo vas ... da ne primite uzalud blagodat Božju.“ (2. Kor. 6,1)

RH, 17. april 1894

² *Like Jesus* (eng.) – *poput Isusa, nalik Isusu* (misli se u karakternom pogledu). Prevod *slični Isusu* je pogrešan jer ne odražava originalnu autorovu misao o ispoljavanju Hristovog života (a time i karaktera) kroz nas što nas upravo čini identičnim Isusu u karakternom pogledu, a ne odražava ni učenje Svetog pisma po ovom pitanju. Da je autor hteo da kaže *sličan* koristio bi reč *similar*. Na žalost, kod savremenih prevodilaca postoji tendencija uzrokovana njihovim pogrešnim teološkim shvatanjima da izraze kao što su *like Jesus, as Jesus* prevode sa *slični Isusu*, što je teološki neprihvatljivo i pogrešno. Ta tendencija je u manjoj ili većoj meri izražena i u nekim savremenim prevodima Svetog pisma, tako da je izdavač ovog dela smatrao neophodnim da istakne ovu činjenicu. (Videti novije prevode Rimljanima 8,3.4; Jevrejima 2,17; 4,15; ... i uporediti ih sa starijim prevodima, kao i grčkim ili latinskim izvorima.)

³ *Ibidem* (isto).

⁴ *Ibidem*.

10. HOĆE LI BITI BLAGODAT ILI GREH?

A. T. JONES

Nikada ne može biti dovoljno često ponavljano, da je pod vladavinom blagodati isto tako lako činiti ono što je ispravno, kao što je pod vladavinom greha lako činiti zlo. Tako mora da bude jer kad u blagodati ne bi bilo više sile nego u grehu, onda ne bi moglo da bude spasenja od greha. Ali, spasenje od greha je istinito. I niko ko veruje u hrišćanstvo ne može da to negira.

Pa ipak, spasenje od greha svakako zavisi od toga što u blagodati ima više sile nego u grehu. Pošto u blagodati ima više sile nego u grehu, ne može da bude drugačije nego da, kada god sila blagodati vlada, bude isto tako lako činiti ono što je ispravno, kao što je bez nje lako činiti zlo.

Niko od ljudi ne nalazi da je po prirodi teško učiniti zlo. Čoveku je uvek bilo teško da čini ono što je ispravno. Ali, to je zato što je čovek po prirodi rob te sile – sile greha – koja samovoljno vlada. I dokle god ta sila ima vlast, ne samo što je teško, već je i nemoguće da čini dobro za koje zna i koje bi rado činio. Ali, ako dopustimo moćnijoj sili da vlada, onda je sasvim jasno da će biti isto tako lako služiti volji te moćnije sile, kad već ona vlada, kao što je to bilo u slučaju druge sile dok je ona vladala.

Ali, blagodat nije samo jača od greha. Čak i kada bi to bilo sve, i onda bi postojala punina nade i ohrabrenje za svakog grešnika u svetu. Ali to, koliko god bilo dobro, nije sve. Nije ni izbliza sve. U blagodati ima mnogo više sile nego u grehu. „Jer gde se umnoži greh onde se još više umnoži blagodat“ (Rim. 5,20 – eng. prevod). I kao što u blagodati ima više sile nego u grehu, tako u njoj ima i mnogo više nade i ohrabrenja za svakog grešnika na svetu.

Koliko više ima sile u blagodati nego u grehu? Da razmislimo trenutak! Dopustite da vas nešto pitam. Odakle dolazi blagodat? Od Boga, svakako. „Blagodat vam i mir od Boga Oca našeg i Gospoda Isusa Hrista.“ Odakle dolazi greh? Od đavola, naravno. Greh je od đavola; jer đavo greši od početka. Onda, koliko više sile ima u blagodati nego u grehu? Jasno je da u blagodati ima više sile nego u grehu, toliko koliko više sile ima u Bogu nego u đavolu. Zato je savršeno jasno da je vladavina blagodati vladavina Boga, a da je vladavina greha vladavina sotone. Zar nije savršeno jasno da je isto tako lako služiti Bogu silom Božjom, kao što je lako služiti sotoni silom sotone?

Međutim, u svemu tome se javlja problem zato što mnogi pokušavaju da služe Bogu pomoću sotonine sile. A to jednostavno nije moguće. „Ili usadite drvo dobro (učinite drvo dobrim – eng. prevod), i rod njegov biće dobar; ili usadite drvo zlo, i rod njegov zao biće“ (Mat. 12,33). Ljudi ne mogu da beru grožđe sa trnja ili smokve sa čička. Drvo mora da bude dobro, i koren i grane. Ono mora da bude novo. „Morate biti ponovo rođeni“ (Jov. 3,7 – eng. prev). „Jer u Hristu Isusu niti šta pomaže obrezanje ni neobrezanje, nego nova tvar“ (Gal. 6,15). Neka niko ne pokušava da služi Bogu ni čim drugim osim prisutnom, živom Božjom silom, koja od čoveka čini novo stvorenje. Ni čim drugim osim obilnom blagodaću koja osuđuje greh u telu i caruje pravednošću za večni život kroz Isusa Hrista našeg Gospoda. Onda će služba Bogu biti zaista „u novom životu.“ I tada ćemo iskusiti da je Njegov jaram „blag“ i Njegovo breme „lako.“ Onda ćemo ustanoviti da se služba Njemu vrši sa „neizrecivom i proslavljenom radošću“ (1. Pet. 1,8 – Čarnić)

Da li je ikada Isusu bilo teško da čini ono što je ispravno? Svako će odmah reći: Ne. Ali zašto? Bio je čovek kao i mi. Uzeo je telo i krv kao što su naši. „I Reč je postala telo i nastanila se među nama“ (Jov. 1,14 – SSP). Telo koje Mu je dato i u kome je došao na ovaj svet, bilo je baš takvo kakva su tela s ovog sveta. „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća“ (Jev. 2,17). „U svemu!“ Ne kaže: u svemu osim jednoga. Nema izuzetka! Bio je u svemu kao što smo mi. Bio je slab kao što smo mi

jer je rekao: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“ (Jov. 5,30)

Pošto je u svemu bio kao što smo mi, zašto Mu je onda bilo lako da čini dobro? Zato što se nikad nije uzdao u sebe, već se uvek uzdao samo u Boga. U svemu se oslanjao na Božju blagodat. Uvek je nastojao da služi Bogu, i to samo uz pomoć Božje sile. Zato je Otac prebivao u Njemu i činio pravedna dela. Zato Mu je uvek bilo lako da čini ono što je ispravno. A kakav je On, takvi smo i mi na ovom svetu (1. Jov. 4,17). On nam je ostavio primer da idemo Njegovim stopama. „Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno“ (Fil. 2,13), baš kao što je bio i u Njemu. Njemu je data sva vlast na nebu i na zemlji, i On želi da jačate svakom snagom po sili slave Njegove. „U Njemu živi svaka punina Božanstva telesno“ (Kol. 2,9) i jača vas silom svoga Duha za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos useli verom u srca vaša, „da se ispunite svakom puninom Božjom.“ (Efe. 3,19)

Da, Hristos je imao deo u božanskoj prirodi, a isto tako i vi imate, ako ste dete obećanja a ne tela. Jer na osnovu obećanja ste učesnici u božanskoj prirodi. Nema ništa na ovome svetu što je dato Njemu tj. ne postoji baš ništa na ovom svetu što je On imao, a što nije besplatno dato (ne ponuđeno već dato – prim. izdavača) i vama, tako da i vi to možete da imate.

A sve je to zato da biste mogli da živite novim životom, da odsada više ne služite grehu, nego da budete samo sluge pravednosti, slobodni od greha, tako da greh više ne vlada vama. Te da možete proslaviti Boga na zemlji i da možete biti kao Isus. Zato „svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara ... Dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božijeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta“ (Efe. 4,7.13 – Čarnić). I zato vas molim „da ne primite uzalud blagodat Božju.“ (2. Kor. 6,1)

RH, 1. septembar 1896

11. NE PRIMAJTE UZALUD BLAGODATI BOŽJE

A. T. JONES

Da li svaki vernik može imati dovoljno blagodati, koja bi ga sačuvala da ne greši? Da. Svako na svetu može da ima dovoljno blagodati koja bi ga sačuvala da ne greši. U tu svrhu dato je dovoljno blagodati. Ako je neko nema, to nije zato što je nije dato dovoljno, već zato što ne uzima ono što je na raspolaganju. Jer „svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara“ (Efe. 4,7 – Čarnić). Mera Hristovog dara je sam Hristos, a ta mera je „punina Božanstva telesno“ (Kol. 2,9). Naravno, punina Božanstva nema mere. Ona je bezgranična. Ona je jednostavno Božja beskonačnost. I to je jedina mera blagodati koja je data svakome od nas. Bezgranična mera punine Božanstva jedina je stvar koja može da izrazi veličinu blagodati, a koja je data svakome koji je na ovome svetu. „Ali, gde se umnožio greh, blagodat se umnožila još više“ (Rim. 5,20 – Čarnić-SSP). Ova blagodat je data „da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti; a koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda“ (21. stih), te stoga greh više ne vlada nad vama, jer ste pod blagodaću.

Blagodat je data i za usavršavanje svetih. Njen cilj je da svakoga dovede do savršenstva u Hristu Isusu – do čoveka savršenog, u punu meru rasta Hristove visine, jer je data za izgradnju Hristovog tela, „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta“ (Efe. 4,13 – Čarnić). Ona je data svakome od nas „dok svi ne dođemo“ do savršenstva u skladu sa merom rasta punine Hristove visine. Ponavljam, ova blagodat je data svakome gde izobiluje greh i donosi spasenje svakome kome je data. Pošto donosi spasenje, mera spasenja koju ona donosi svakome samo je mera njene punine. A ta mera nije ništa manje od mere punine Božanstva.

Pošto je neograničena blagodat data svakome, donoseći spasenje do njene pune mere, zašto onda nema svako to neograničeno spasenje? Jasno je da je to zato što ne uzima ono što je dato.

Pošto je bezgranična blagodat data svakome kako bi ona mogla vladati u njemu nasuprot svoj sili greha, isto tako sigurno kao što je i greh vladao, a sa ciljem da greh više ne vlada, onda, ako greh još uvek vlada u nekome, ako greh još uvek nekim upravlja, gde je greška? Jasno je da je u tome što ne dopušta blagodati da za njega i u njemu učini ono za šta je data. Neverstvo odbija Božju blagodat. Što se ovoga tiče, blagodat je uzalud data.

Ali svaki vernik, upravo time što se tako deklariše, govori da je primio Božju blagodat. Prema tome, ako blagodat ne vlada u verniku umesto greha, ako blagodat ne upravlja umesto greha, onda je jasno da on uzalud prima Božju blagodat. Ako blagodat ne čini da vernik napreduje prema savršenom čoveku u meru rasta Hristove visine, onda uzalud prima Božju blagodat. Zato nas Pismo poziva. „Kao Njegovi saradnici opominjemo vas da ne primite naprazno blagodat Božiju.“ (2. Kor. 6,1 – Čarnić)

Božja blagodat je u stanju da u potpunosti ostvari ono za šta je data, samo ako joj dopustimo da deluje. Videli smo da, pošto blagodat potiče od Boga, sila blagodati nije ništa drugo do sila Božja. Zato je jasno da je Božja sila i te kako sposobna da ostvari sve za šta je data – spasenje duše, izbavljenje od greha i njegove sile, vladavinu pravednosti u životu, dovođenje vernika do savršenstva, u meru rasta visine Hristove – samo ako može da ima mesta u srcu i u životu, tako da deluje u skladu sa Božjom voljom. A Božja sila je „na spasenje svakome koji veruje“ (Rim. 1,16). Neverstvo isključuje Božju blagodat. Mnogi veruju i primaju Božju blagodat za spasenje od prošlih greha, ali se time zadovoljavaju i ne daju blagodati isto mesto u duši, tako da vlada nasuprot sile

greha, kao što su to učinili kada su je primili da bi ih spasila od pređašnjih greha. A to je takođe neverstvo – njegova druga faza. Zato, kada se radi o velikom konačnom cilju blagodati – o savršenom životu poput Hristovog – oni praktično uzalud primaju Božju blagodat.

„A kao Njegovi saradnici opominjemo vas da ne primite naprazno blagodat Božju. (Jer kaže: ‘U zgodno vreme uslišah te i u dan spasenja pomogoh ti’. Evo sad je najpoželjnije vreme, evo sad je dan spasenja.) Ne dajmo ni u čemu nikakva spoticanja, da našu službu ne pokude.“ Ova reč „služba“ ne odnosi se samo na rukopoložene propovednike koji služe za propovedaonicom. Ona uključuje svakoga ko prima Božju blagodat ili ko je prizvao Hristovo ime. „Služite jedan drugom u skladu s blagodatnim darom koji je svaki od vas dobio, kao dobri upravitelji raznolike Božje blagodati“ (1. Pet. 4,10 – Čarnić-SSP). Zato On ne želi da iko primi uzalud blagodat Božju, da se ta blagodat i njeno blagosloveno delovanje ne bi pogrešno protumačili u svetu, pa da ljudi budu sprečeni da je prihvate. On ne želi da Njegova blagodat bude uzalud primljena, jer ako se to dogodi, postavlja se spoticanje u mnogo čemu, pa se i sama služba blagodati kudi. Ali, kada Božja blagodat nije prihvaćena uzalud, već joj dajemo mesto koje joj pripada, neće biti „spoticanja“ ni u čemu, a služba neće biti kuđena već blagoslovena.

A da bi pokazao kako će potpuno i sveprožimajuće izgledati vladavina blagodati u životu u kome nije uzalud prihvaćena, Gospod je dao sledeći popis prema kome ćemo se „u svemu“ pokazati da smo sluge Božje. Pažljivo ga pročitajmo:

„nego se u svemu pokazujemo kao Božiji služitelji,
u mnogoj strpljivosti,
u nevoljama,
u nuždama,
u pritešnjenosti,
u batinama,
u tamnicama,
u bunama,
u tegobama,
u bdenjima,
u postovima,
u čistoti,
u znanju,
u strpljivosti,
u dobroti,
u Duhu Svetom,
u nelicemernoj ljubavi,
u istinitoj reči,
u Božijoj sili,
oružjem pravednosti - desnim i levim,
slavom i sramotom,
zlim glasom i dobrim glasom,
kao varalice i istiniti ljudi,
kao znani i neznani,
kao oni koji umiru - i, eto, živimo,
kao kažnjavani - ali ne ubijani,

kao ožalošćeni ali uvek radosni,
kao siromašni - ali obogaćujemo druge,
kao oni koji ništa nemaju - i sve poseduju.“
(2. Kor. 6,4-10 – Čarnić)

Ovaj spisak pokriva sva iskustva (doživljaje) koja se mogu pojaviti u životu bilo kog vernika na ovome svetu. On pokazuje da će tamo gde Božja blagodat nije uzalud primljena, ta blagodat zaposesti i kontrolisati taj život, tako da će sve što se događa u životu blagodat uzeti i okrenuti da nas prikaže kao Božje sluge, i da nas izgradi u čoveka savršenog, u meru rasta visine Hristove. „A kao Njegovi saradnici opominjemo vas da ne primite naprazno blagodat Božju.“

RH, 22. septembar 1896

12. GREŠNO TELO

A. T. JONES

Mnogi čine jednu ozbiljnu i veoma uznemirujuću grešku.

Greška je u tome što misle da je njihovo staro grešno telo nestalo kad su se obratili. Drugim rečima, greše kada misle da treba da se izbave od tela, i to tako što bi bili u potpunosti oslobođeni od njega tj. njegovih sklonosti.

A kad ustanove da nije tako, kad ustanove da to isto staro telo, sa svojim sklonostima, svojim iskušenjima i podsticajima još uvek postoji, onda nisu za to spremni, pa se vrlo obeshrabre i pomisle da se uopšte i nisu obratili.

A ipak, kada bi malo razmislili, trebalo bi da uvide da je sve to greška. Nakon vašeg obraćenja zar nemate isto telo koje ste imali i pre toga? Nakon vašeg obraćenja zar telo nije (i dalje) sastavljeno od iste materije – istog mesa i kostiju i krvi – od koga je i ranije bilo sastavljeno? Na ova pitanja svako će bez oklevanja reći: Da. I jasno, to je istina.

Evo još nekoliko pitanja: Zar to telo nema isti *sastav* kao i pre? Zar nije i dalje ljudsko telo, prirodno telo, kakvo je i ranije bilo? I na to će svako reći: Da.

A evo i još jednog pitanja: S obzirom da se radi o istom telu i istom sastavu – još uvek je ljudsko telo, prirodno telo – zar onda to telo još uvek nije isto tako *grešno* kao što je i pre bilo?

Upravo ovde se kod mnogih javlja greška. Na ovo poslednje pitanje skloni su da pomisle kako odgovor treba da bude: „Ne“, a u stvari treba da bude odlučno: „Da“. I ovo „da“ stoji sve dok budemo u ovom prirodnom telu.

I kad je potpuno jasno da je telo obraćene osobe još uvek grešno, i da je ono ništa drugo do grešno telo, takav čovek je duboko osvedočen da u njegovom telu ne živi nikakvo dobro, tako da se nikada neće pouzdati u njega. I pošto je tako, on mora da se jedino osloni na nešto drugo, a ne na telo. Naime na Svetoga Božjeg Duha. Izvor njegove snage i nade ni u kom slučaju ne može biti telo, već jedino Isus Hristos. A pošto je stalno budan, sumnjičav i potpuno nepoverljiv prema telu, on nikad ne može da očekuje neko dobro iz tog izvora, pa je tako Božjom silom pripremljen da se odupre i bez milosti uništi svaki impuls ili sugestiju koji bi mogli da poteknu od tela. Zato on ne pada, ne obeshrabruje se, već ide iz pobede u pobedu i iz snage u snagu.

Kao što vidite, obraćenje ne podrazumeva stari duh u novom telu, već novi Duh u starom telu. On ne namerava da ostavi stari um u novom telu, već da unese novi um u staro telo. Izbavljenje i pobeda se ne postižu uklanjanjem ljudske prirode, već primanjem *božanske prirode* koja pokorava ljudsku i koja njom vlada – ne uklanjanjem grešnog tela, već slanjem *bezgrešnog Duha* da savlada i osudi greh u telu.

Sveto pismo ne kaže: Neka je u vama isto telo koje je i u Hristu, već: „Zato neka je u vama isti um koji je i u Hristu Isusu.“ (Fil 2,5 – kombinacija Sinod SPC-eng. prevod)

Sveto pismo ne kaže: Preobražavajte se obnavljanjem svog tela „nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma“ (Rim. 12,2 – Čarnić). Mi ćemo biti preobraženi obnavljanjem svoga tela¹, ali moramo biti preobraženi obnavljanjem svoga uma (pre toga – *prim. izdavača*).

Gospod Isus je uzeo na sebe isto telo i krv, istu ljudsku prirodu koju mi imamo, telo kao naše grešno telo, i zbog greha, i silom Božjeg Duha kroz božanski um koji je bio u Njemu, „osudi greh u telu“ (Rim. 8,3). I u tome je naše izbavljenje (Rim. 7,25). U tome je naša pobeda. „Zato neka je u

¹ prilikom drugog Hristovog dolaska (videti 1. Kor. 15,51-54) – *prim. izdavača*.

vama isti um koji je i u Hristu Isusu.“ „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas.“ (Jez. 36,26)

Neka vas ne obeshrabri grešnost u telu. Samo zahvaljujući svetlosti Božjeg Duha i pronicljivosti Hristovog uma vi možete da vidite toliku grešnost u svom telu. I što više grešnosti vidite u svom telu, to imate više Božjeg Duha. To je siguran test. Kad vidite da u vama izobiluje grešnost, zahvalite Gospodu što imate toliko Božjeg Duha da je možete videti, i tako znati za sigurno da gde se umnoži greh onde se još više umnoži blagodat, da bi „kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti, koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda.“ (Rim. 5,21 – Čarnić-SSP)

RH, 18. april 1899

13. MRTVI FORMALIZAM - 1

A. T. JONES

Neverni Izrailj, nemajući pravednost koja je od vere (vidi Rim. 9,30-34) i ne ceneći veliku žrtvu nebeskog Oca, tražio je pravednost žrtvovanjem sebe i putem zasluga prinesenih žrtava.

Tako su izopačili svaki oblik službe i svega onoga što je Bog odredio da bude samo sredstvo izražavanja žive vere, a što nije moglo da ima nikakvo stvarno značenje ukoliko u životu nije bilo žive prisutnosti i sile samoga Hrista. A ni to nije bilo dovoljno. Pošto ni u čemu od toga niti u svemu tome zajedno nisu pronašli mir i zadovoljstvo već ostvarene pravednosti, oni su na ovo što je Gospod odredio za drugu svrhu, a šta su oni izopačili da odgovara njihovim izmišljotinama – na ovo su nagomilali deset hiljada tradicija, zahteva svojih sopstvenih izuma. I sve to, baš sve, u uzaludnoj nadi da će sami ostvariti pravednost. Jer rabini su učili ono što je zapravo bilo priznanje iz očaja da „kada bi samo jedna osoba mogla makar za jedan dan da drži ceo zakon i da ne pogreši ni u jednoj tački, odnosno, kada bi samo jedna osoba mogla da drži jednu tačku zakona koja se odnosi na pravilno svetkovanje subote – onda bi nevolje Izrailja došle kraju i Mesija bi konačno došao“ (Farrar, „Life and Work of St. Paul“, str. 37; vidi i str. 36 i 38). Šta bi bolje od ovoga moglo da opiše mrtvi formalizam? Pa ipak, uprkos svesti o svoj ovoj praznini u svom životu, još uvek je bilo dovoljno navodnih zasluga koje su ih navodile da sebe smatraju boljim od drugih ljudi. Tako da su u poređenju s njima svi drugi bili psi.

Nije tako sa onima kojima je Gospod uračunao pravednost zahvaljujući živoj, slobodno iskazanoj veri. Jer kad Gospod nekoga smatra pravednim, on je stvarno pravedan pred Bogom i samom tom činjenicom odvojen je od svih ljudi ovog sveta. Ali, to nije zbog nekih svojih osobina niti ikakvih „zasluga“ zbog onog što je učinio. Sve je samo zbog Gospodnjih osobina i onoga što je On učinio. A čovek za koga je to učinjeno zna da nije bolji ni od kog drugog, već je u svetlosti Božje pravednosti koja mu je besplatno data, u poniznosti prave vere, spreman da druge smatra boljima od sebe. (Vidi Fil. 2,3)

Pridajući sebi velike zasluge za ono šta su sami činili i smatrajući se boljima od svih drugih zbog sopstvenih zasluga – istog momenta je to ove ljude svrstalo među potpuno samopravedno farisejstvo. Oni su se smatrali toliko boljima od svih drugih da jednostavno nije bilo mogućnosti za upoređivanje. Propovedati da „Bog ne gleda ko je ko“ (Rim. 2,11) kao Božju istinu, njima se činilo kao pogubna revolucija.

A kakav je bio stvarni život ovih ljudi? O, bio je to život nepravde i ugnjetavanja, zlobe i zavisti, svađa i rivalstva, ogovaranja i klevetanja, licemerstva i zla, hvalisanja svojim velikim poštovanjem zakona, a u stvari su sramotili Boga kršenjem zakona. Njihova su srca bila puna ubistva, a njihov jezik je glasno zahtevao krv Jednoga od njihove braće, dok istovremeno nisu mogli da pređu preko praga rimske sudnice, „da se ne bi opoganili“ (Jovan 18,28). Revni pobornici subote, ali provodeći sveti dan u podlom uhođenju i planiranju ubistva.

Šta je Bog mislio i još uvek misli o svemu tome, za našu današnju svrhu dovoljno je jasno pokazano u samo dva kratka biblijska odlomka. Evo Njegovih reči za Izrailj – za deset plemena – dok su još trajali njihovi dani:

„Mrzim na vaše praznike, odbacio sam ih, i neću da mirišem svetkovina vaših. Ako mi prinesete žrtve paljenice i prinose svoje, neću ih primiti, i neću pogledati na zahvalne žrtve od ugojene stoke vaše. Ukloni od mene buku pesama svojih, i sviranja psaltira tvojih neću da čujem. Nego sud neka teče kao voda i pravda (pravednost) kao silan potok.“ (Amos 5,21-24)

A Judi je u približno isto vreme sledećim rečima isto rekao:

„Čujte reč Gospodnju, knezovi sodomski, poslušajte zakon Boga našeg, narode gomorski! Šta će mi mnoštvo žrtava vaših? veli Gospod. Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline od gojene stoke, i ne marim za krv junčiju i jagnjeću i jareću. Kad dolazite da se pokažete preda mnom, ko ište to od vas, da gazite po mom tremu? Ne prinosite više žrtve zaludne; na kad gadim se; a o mladinama i subotama i o sazivanju skupštine ne mogu podnositi bezakonja i svetkovine. Na mladine vaše i na praznike vaše mrzi duša moja, dosadiše mi, dodija mi podnositi. Zato kad širite ruke svoje, zaklanjam oči svoje od vas; i kad množite molitve, ne slušam; ruke su vaše pune krvi.

Umijte se, očistite se, uklonite zloću dela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenog, dajte pravicu sirotim, branite udovicu. Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.“ (Isa. 1,10-18)

Sam Gospod je odredio ove svetkovine i svečane sabore, ove žrtve paljenice, jestivne žrtve i žrtve pomirenja. Ali sada ih mrzi i neće da ih primi. Njihove lepe pesme koje su pevali uvežbani horovi propraćeni muzičkim instrumentima, što je predstavljalo veličanstven prizor – sve to što su smatrali predivnom muzikom, On je nazvao „bukom“ i želeo da prestanu sa njom.

On nikada nije odredio nijednu svetkovinu, niti praznik, ni žrtve, ni prinose, niti pesme za svrhu za koju su ih oni koristili. Sve je to odredio kao sredstva za bogoslužbeno izražavanje žive vere kroz koju sam Gospod treba da prebiva u srcu i da (On) čini pravednost u (njihovom) životu, tako da u pravednosti mogu da sude siročadi i zastupaju udovice, i tako da taj sud može teći kao voda i pravednost kao silan potok.

Pompezno pevane pesme i stilska intonacija tašte priredbe samo su „buka“, dok su jednostavne reči „Oče naš“, koje ističu iz srca dirnutog silom prave i žive vere, „izgovorene iskreno ljudskim usnama, muzika“¹ koja ulazi u prignuto uho nebeskog Oca (Psalam 116,2), što donosi božanski blagoslov duši tako da je osnaži.

On je ove stvari odredio jedino za to i nizašta drugo. A nikada, nikada da se koriste u ispraznom, lažnom, mrtvom formalizmu, što bi predstavljalo navodni pravedni odgovor bezbožnog telesnog srca. Ništa osim pranja greha krvlju Božjeg Jagnjeta i očišćenja srca živom verom – ništa osim toga nikad ne može da učini ove stvari prihvatljivim Onome koji ih je odredio.

Bible Echo, 28. januar 1895

¹ *EGW, RH*, 11. septembar 1894.

14. MRTVI FORMALIZAM - 2

A. T. JONES

Čak i s ove strane (tj. nakon) Hristovog krsta, koji je trebao da bude večno uništenje formalizma, ipak se uzvisio taj isti mrtvi formalizam i prazno ispovedanje, i svuda je postao prokletstvo za ispovedanje hrišćanstva. Ubrzo su se u crkvu uvukli neobraćeni ljudi i uzdigli sebe na Hristovo mesto. Pošto verom nisu našli u srcu živu Hristovu prisutnost, stalno su nastojali da imaju formu hrišćanstva koja će nadoknaditi nedostatak Njegove prisutnosti. A jedino Njegova prisutnost može da da značenje i život formi.

U ovom izopačenom sistemu do obnove dolazi formom krštavanja pa čak i samim prskanjem sa nekoliko kapi vode. Stvarna Hristova prisutnost prikazana je u formi večere Gospodnje. Nada spasenja je povezana sa službom crkve. I tako su čitavom spisku formi hrišćanstva oni dodali deset hiljada sopstvenih izmišljotina u pokori, hodočašćima, tradicijama i sitničavim posebnostima.

I kao što je oduvek bilo sa formalistima, njihov život je jednostavno neprekidno ispoljavanje dela tela – svađa i sukoba, licemerstva i bezbožnosti, progonstva, uhođenja, izdaja i svakog zlodela. To je papstvo.

Međutim, ovaj zao duh mrtvog formalizma proširio se daleko izvan granica organizovanog papstva. On je danas svuda prokletstvo za hrišćanstvo, pa čak ga ni hrišćanstvo poruke trećeg anđela nije u potpunosti izbeglo. To će biti preovlađujuće zlo širom sveta u poslednje dane, pred sam dolazak Gospoda na nebeskim oblacima u slavi.

„A ovo znaj, da će u poslednje dane nastati teška vremena. Ljudi će, naime, biti samoživi, srebroljubivi, hvalisavi, oholi, hulnici, roditeljima nepokorni, neblagodarni, bezbožni, bez ljubavi, nepomirljivi, opadači, neuzdržljivi, surovi, bez ljubavi prema dobru, izdajnici, naprasiti, naduveni, koji više vole slasti nego Boga, koji imaju obličje pobožnosti, ali su se odrekli njene sile; i ovih se kloni.“ (2. Tim. 3,1-5 – Čarnić)

Ovo preovlađujuće obličje pobožnosti bez sile, koje čak negira i samu silu, je mrtvi formalizam, protiv koga treba da se borimo u dobroj borbi žive vere. Živa vera koja je objavljena svetu u poruci trećeg anđela, treba da nas sačuva da ne budemo progutani u ovom prostranom moru mrtvog formalizma.

Kako je danas sa vama lično? Da li je vaš život mrtvi formalizam ili živa vera? Imate li obličje pobožnosti bez sile? Ili živom verom imate u srcu živu prisutnost i silu živog Spasitelja, koja daje božansko značenje, život i radost svim oblicima bogoslužjenja i službi koju je Hristos odredio, tako da činite Božja dela i donosite plodove Duha u svom životu?

Izuzev kao sredstvo za nalaženje Hrista, živog Spasitelja, u reči i živoj veri u Njega, čak i sama ta reč može sada biti pretvorena u mrtvi formalizam, baš kao što je bila i u vreme kad je On bio na zemlji. On im je rekao: „Istražujete Pisma, jer smatrate da u njima imate večni život; i ona svedoče za mene; i nećete da dođete k Meni – da imate život.“ (Jovan 5,39.40 – Čarnić)

Oni su nameravali da u Pismu nađu večni život bez Hrista. Odnosno da ga sami osiguraju. Ali, „ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni; i ovaj život večni u Sinu je Njegovom“ – kako Ga nalazimo u Svetom pismu, a ne u rečima Svetog pisma bez Njega. Jer ona svedoče za Njega. I to je trebao da bude njihov cilj. Jer „ko ima Sina Božjeg ima život; ko nema Sina Božjeg nema života.“ (1. Jov. 5,11.12)

„Prava pobožnost uzdiže misli i postupke; i onda je spoljašnja forma religije u skladu sa unutašnjom čistotom hrišćanina; a ove ceremonije potrebne u službi Bogu nisu samo beznačajni obredi, kao kod licemernih fariseja.“ (2SP, str. 218)

Bible Echo, 4. februar 1895

15. BOŽJI PROPOVEDNICI

A. T. JONES

Prema listi koju je Gospod dao u 2. Korinćanima 6,1-10 jasno je da u životu onoga koji veruje u Hrista ne može biti ničega što Božja blagodat nije u stanju da uzme i preobrati na dobro vernika, čineći da to služi njegovom napredovanju ka savršenstvu u Isusu Hristu. Božja blagodat će to činiti uvek i ništa drugo, ako vernik Hristu dozvoli da sprovodi svoju volju u njegovom životu tj. ako bude dopustio blagodat da vlada. Zato je „sve vas radi“ (2. Kor. 4,15) i tako „znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro“ (Rim. 8,28). To je predivno. To je slavno. To je istinsko spasenje. Na taj način je vernik stalno osposobljen da „pobeđuje u Hristu.“

Međutim, to je samo pola priče. Bog ne samo što namerava da spasi onoga ko sada veruje, već će ga upotrebiti da svima drugima prenese poznanje¹ o Bogu, da i oni mogu poverovati. Mi ne smemo da mislimo kako su Gospodnja blagodat i darovi namenjeni samo nama. Istina je, prvenstveno su namenjeni nama. Ali, namenjeni su prvenstveno nama ne samo da bismo se spasili, već da bismo bili osposobljeni da koristimo svima drugima prenoseći im poznanje o Bogu. Mi sami moramo biti učesnici spasenja, pre nego što možemo da druge dovodimo do njega. Zato je pisano: „Služite jedan drugom u skladu s blagodatnim darom koji je svaki od vas dobio, kao dobri upravitelji raznolike Božije blagodati“ (1. Pet. 4,10 – Čarnić-SSP). I: „Sve je od Boga, koji nas je kroz Hrista pomirio sa sobom i poverio nam službu pomirenja.“ (2. Kor. 5,18 – SSP)

Na taj način svaki čovek koji prima Božju blagodat sa njom istovremeno prima i službu te blagodati namenjenu svima drugima. Svako ko se pomiri s Bogom, prima s tim pomirenjem službu pomirenja namenjenu svima drugima. Ovde se takođe primenjuje molba: „Molimo vas ... da ne primite uzalud blagodat Božju“ (2. Kor. 6,1). Jeste li učesnik blagodati? Onda njom služite drugima. Nemojte je primiti uzalud. Jeste li se pomirili s Bogom? Onda znate da vam je poverio i službu pomirenja. A da li ste uzalud primili ovu službu?

Ako ne budemo uzalud primili Božju blagodat, ako dopustimo blagodat da vlada, Gospod će učiniti da ćemo se „u svemu“ pokazati „kao sluge Božje“. To je istina. To Gospod kaže i tako je. „Nego u svemu pokažite se kao sluge Božje“ (2. Kor. 6,4). Odnosno, u svemu ćemo drugima prenositi poznanje o Bogu. Na taj način Gospod namerava ne samo da nama daje „pobedu u Hristu“ (2. Kor. 2,14 – Čarnić) za nas same, već i da „na svakom mestu preko nas širi miris svoga poznanja.“ Odnosno, Njegova je namera da se kroz nas na svakome mestu objavljuje poznanje o Njemu.

To ne možemo da izvršimo sami od sebe. On će to učiniti preko nas. Mi treba da saradjujemo s Njim. Treba da budemo saradnici s Njim. I kad tako sa Njim saradjujemo On će nam onda uvek davati pobedu u Hristu i na svakome mestu objaviti poznanje o sebi. On to može da učini, hvala Gospodu! Nemojte reći, pa čak ni pomisliti, da to On ne može učiniti kroz vas. On to može da učini

¹ **Knowledge** – iako je autoru originalu upotrebio ovu reč koja na engleskom pre svega znači *saznanje, znanje, spoznaja*, s obzirom da ju je upotrebio kao engleski ekvivalent grčkoj reči **gnosis** koja se pojavljuje u 2. Korinćanima 2,14 odlučili smo da je prevedemo kao **poznanje (poznavanje)**.

Smatramo da je tako ispravnije s obzirom da saznanje (spoznaja) o Bogu ne predstavlja samo intelektualno znanje činjenica o Bogu, već **lično poznavanje (poznanje)** Njega i Njegovog karaktera tj. saznanje o Bogu kroz lično iskustvo – lični odnos sa Njim.

Kao potvrdu ispravnosti ovog gledišta naveli bi samo najpoznatiji od mnogih stihova Svetog pisma koji govore na tu temu – Jovan 17,3, kao i to da je većina biblijskih prevodilaca reč **gnosis** koja se pojavljuje u 2. Korinćanima 2,14 prevela sa **poznanje**.

kroz vas. On će to i učiniti ako ne primite uzalud Njegovu blagodat. Samo ako budete dopustili blagodati da vlada. Ako budete saradivali s Njim.

Tačno je da je tajna kako to može da bude. Tajna je kako Bog može da obznani (objavi) sebe na nekome mestu, a još manje na svakome mestu kroz osobe kakve smo vi i ja. Ali, iako je to tajna, to je živa istina. Međutim, da li mi verujemo u Božju tajnu? Nema sumnje da verujemo. Onda, nikad ne zaboravite da je tajna Božja to što se Bog javi u telu. Prema tome, tajna Božja je da se Bog javio u vama i u meni koji verujemo. Verujmo to!

Takođe, nemojte zaboraviti da Božja tajna nije da se Bog javio u bezgrešnom telu, već da se javio u grešnom telu. Nikakva tajna ne bi bila da se Bog javio u bezgrešnom telu – u telu koje nije imalo nikakve veze sa grehom. To bi bilo potpuno jasno. Ali, da se On može javiti u telu opterećenom grehom i sa svim sklonostima prema grehu, kakvo je naše – to je tajna. I to je slavna činjenica, hvala Gospodu! Verujte u to. I pred celim svetom, i na radost svakome na svetu, On je u Isusu Hristu prikazao da je ova velika tajna u stvari činjenica u životu čoveka. Jer kao što „deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome“ (Jev. 2,14). „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća“ (Jev. 2,17). Zato Bog Njega „nas radi učini grehom“ (2. Kor. 5,21). „Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas“ (Isa. 53,6). I tako je u našem telu, s našom prirodom opterećenom bezakonjem i sam učinjen grehom, Isus Hristos živeo na ovom svetu, iskušan u svemu kao i mi. Ali Bog je uvek učinio da u Njemu pobeđuje i da širi miris svoga poznanja o Njemu na svakome mestu. Tako se Bog javio u telu – u našem telu, u ljudskom telu opterećenom grehom – bio učinjen grehom, slab i iskušavan kao i mi. I tako je tajna Božja objavljena svim narodima za poslušnost vere. O, verujte je!

I to je tajna Božja danas a biće i zauvek: Bog se javi u telu, u ljudskom telu, u telu opterećenom grehom i izloženom iskušenju. U ovom telu Bog će ispoljiti poznanje o sebi na svakome mestu gde se vernik nađe. Verujte u to i hvalite Njegovo sveto ime!

Ovo je tajna koja danas treba da se ponovo objavi u poruci trećeg anđela da je (u)poznaju svi narodi za poslušnost verom. To je tajna Božja koja treba da se u ovo vreme „svrši“ (Otk. 10,7) – ne samo u smislu da se završi za svet, već u smislu da potpuno završi svoje veličanstveno delu u verniku. Ovo je vreme kad Božja tajna treba da se završi, u smislu da Bog treba se da javi u telu svakog pravog vernika, na svakome mestu gde god se on nađe. To je, u delu i u istini, držanje Božjih zapovesti i vere Isusove.

„Ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet“ (Jov. 16,33). Ja sam otkrio Boga u telu. Vera je naša pobjeda koja pobjedi svet. Zbog toga i sada: „hvala Bogu koji nam svagda daje pobjedu u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris svoga poznanja.“ (2. Kor. 2,14 – Čarnić)

RH, 29. septembar 1896

16. SAČUVANI BOŽJOM REČJU

A. T. JONES

U hrišćanskom životu sve zavisi od Božje reči. Istina je da je Bog u stanju da nas sačuva da ne grešimo i On to želi, ali to se mora dogoditi zahvaljujući Njegovoj reči. Tako je pisano: „Ja sam, veran rečima usta tvojih, čuvao se puta nasilnika“ (Psalam 17,4 – Bakotić). „U srce svoje zatvorio sam reč Tvoju, da Ti ne grešim“ (Psalam 119,11). To je put koji je Bog odredio i nema drugog puta da bi se to ostvarilo.

Ovaj put On nije odredio tako što je samovoljno odlučio da to bude put, a onda odlučio da ljudi moraju da idu tim putem. Njegova reč je put spasenja i put posvećenja (hrišćanskog življenja) jer je to način na koji Bog deluje, način na koji se On sam ispoljava. U početku je svojom rečju sve stvorio. Svojom rečju On ponovo stvara ljude, i svojom rečju On će ponovo stvoriti ovaj svet i sve što njemu pripada. „Rečju Gospodnjom nebesa se stвориše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. ... Jer On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se“ (Psalam 33,6.9). „Vi ste ponovo rođeni ... Božjom rečju“ (1. Pet. 1,23 – SSP). „Tada reče Onaj koji sedi na prestolu: ‘Evo sve činim novo!’... I još mi reče: ‘Svršeno je!’“ (Otk. 21,5.6 – SSP)

Ne samo da su svetovi stvoreni Božjom rečju, već ih ta ista reč i održava. „Nebesa [su] bila od pre i zemlja iz vode i usred vode Božjom rečju. Zato tadašnji svet bi [Božjom rečju] vodom potopljen i pogibe. A sadašnja nebesa i zemlja tom istom rečju zadržana su“ (2. Pet. 3,5-7). Isto tako ne samo da je hrišćanin stvoren rečju Božjom, već ga On istom tom rečju održava, hrani i podstiče da raste. Bog „sve“ drži u svojoj moćnoj ruci. A hrišćanin spada pod to „sve“. Ni manje ni više nego kao i svi ostali svetovi.

Nema nikakve sumnje da Gospod sve svetove održava; drži ih na njihovim mestima. Ali, ne samo sve svetove, nego i baš „sve“ On održava i drži na mestu. Ovo važi za svakog hrišćanina kao i za svaku zvezdu na nebeskom svodu, ili bilo koji svet. Nema nikakve sumnje da Gospodnja reč održava i drži zvezde i svetove na njihovim putanjama. Isto tako ne može biti sumnje da reč Gospodnja drži i održava hrišćanina na njegovom pravom putu.

To treba da veruje i na to da se oslanja svako ko priziva Hristovo ime. Vi i ja ne možemo da se održavamo na pravi način, kao što to ne može da čine ni Sunce ili Zemlja. I kao što svetovi zavise od Njegove reči, tako i hrišćanin zavisi od nje. A pošto je tako, hrišćanin se održava na Gospodnjem putu isto tako lako kao i svaka planeta u vasioni. Zapisano je da On „može da vas sačuva od spoticanja“ (Juda 1,24 – Čarnić). Ujedno kaže: „Podupreću te desnicom pravde svoje“ (Isa. 41,10). „Ali će ustati; jer je Bog kadar podignuti ga.“ (Rim. 14,4)

O, hrišćanine koji se boriš i padaš, zar nije ova reč koja odražava velike svetove u stanju da i tebe podigne? Pouzdaj se u tu reč. Osloni se potpuno na nju. Počivaj u njoj potpuno, pa ćeš naći odmor u njoj. Uzđaj se u Gospoda da će te On podignuti, kao što Mu veruješ da On održava i Sunce. Njegova reč održavaće Sunce, a Njegova reč je upućena i tebi. „Ne boj se, jer sam ja s tobom!“ „Podupreću te.“ „Čuvaću te.“ „Moj si“ (Isa. 41,10). „Nikada te neću napustiti, nikada te neću ostaviti“ (Jev. 13,5 – SSP). Nikad te neću ostaviti dok ne učinim ono što sam ti obećao.

„Jer je živa reč Božja, i jaka“ (Jev. 4,12). „Jaka“ znači „puna sile“. Božja reč je živa i puna sile da za vas, sa vama i u vama učini sve ono što kaže. Verujte u tu reč, uzđajte se u nju jer je to reč živoga Boga. To je reč sažaljivog Spasitelja. „S krotišću primite usađenu reč koja je kadra spasti duše vaše“ (Jak. 1,21 – Čarnić). „I sad vas predajem Bogu i njegovoj blagodatnoj reči, koja može da nazida“ (Dela 20,32 – Čarnić). „Reč Hristova [da] se bogato useli među vas“ (Kol. 3,16). Vas je „sila Božja

verom sačuvala za spasenje“ (1. Pet. 1,5). Božja sila se pokazuje kroz Njegovu reč i zato je Njegova reč silna. Vera dolazi od slušanja Božje reči. Zato je to verna reč, reč ispunjena verom. Pa kad kaže da vas je „sila Božja verom sačuvala za spasenje“, to je samo na drugi način rečeno da ste sačuvani tom Božjom rečju „za spasenje, spremno da se otkrije u poslednje vreme“ (1. Pet. 1,5 – Čarnić). Verujte toj reči, uzdajte se u nju i tražite njenu održavajuću silu.

RH, 13. oktobar 1896

17. SILA REČI - 1

A. T. JONES

„Jer kako pada dažd (kiša) ili sneg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i učini da rađa i da se zeleni, da daje seme da se seje i hleb da se jede, tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti šta mi je drago, i srećno će svršiti na šta je pošaljem.“ (Isaija 55,10.11)

Zemlja može da donese vegetaciju samo zahvaljujući vlazi koja kišom ili snegom dolazi sa neba. Bez nje bi sve uvenulo i propalo. Tako je i sa čovekovim životom i Božjom reči. Bez Božje reči čovekov život je lišen sile i dobrote kao i zemlja bez kiše. Neka samo Božja reč padne na srce kao pljusak na zemlju i život će biti osvežen i lep u Gospodnjoj radosti i miru, izobilujući plodovima pravednosti, zahvaljujući Isusu Hristu.

Zapazite takođe da niste vi ti koji ćete učiniti ono što je Njemu ugodno, „nego će [ona – Reč] učiniti šta mi je drago.“ *Vi ne treba da čitate ili slušate Božju reč i onda kažete: Moram da to učinim. Hoću da to učinim.* Vi treba da otvorite svoje srce toj reči, da bi ona mogla da ostvari Božju volju u vama. Niste vi ti koji treba to da učinite, već ona. „Ona“, sama Božja reč će to učiniti, ali vi to morate dopustiti. „Hristova reč neka bogato obitava u vama.“ (Kol. 3,16 – Čarnić)

Na drugom mestu piše ovako: „... što ste vi reč Božju, koju ste čuli od nas, primili ne kao ljudsku reč, nego kao reč Božju – kao što zaista i jeste, koja je delotvorna u vama koji verujete“ (1. Sol. 2,13 – Čarnić). **Božja reč je ta koja mora da deluje u vama. Vi ne treba da delujete da biste vršili Božju reč. Božja reč deluje u vama da činite šta treba. „... zato se i trudim i borim po Njegovoj moći koja u meni silno čini.“** (Kol. 1,29)

Pošto je Božja reč živa i puna sile, kada joj se dozvoli da deluje u nečijem životu, ona će onda obaviti silno delo u životu te osobe. Pošto je ova reč – reč Božja, sila, koje je ta reč prepuna, sama reč je Božja sila. I kada se toj reči dopusti da deluje u životu, onda će se u njemu videti Božje delovanje (tj. dela Božija) odnosno Njegova sila koja moćno deluje. Na taj način Bog čini u vama da hoćete i činite što Mu je ugodno. „...nego će učiniti šta mi je drago.“ Dopustimo joj to.

Iz ovih biblijskih tekstova jasno je da se od nas očekuje da na Božju reč gledamo kao na nešto što se samo ostvaruje. Božja reč se sama ostvaruje. To je velika istina koju Sveto pismo stalno ističe. To je razlika između Božje i ljudske reči. Upravo je ova razlika naglašena u tekstu koji kaže: „... što ste vi reč Božju ... primili ne kao ljudsku reč, nego kao reč Božju – kao što zaista i jeste, koja je delotvorna u vama koji verujete.“

U ljudskoj reči nema sile da učini ono što kaže. Šta god čovek i može da ostvari kada nešto kaže, to nije od njegove reči, jer ona sama nema sile da ostvari ono što iskaže. Čovek može rečju da kaže šta bi najlakše mogao da ostvari, i vi mu možete verovati, pa ipak od samog tog čoveka potpuno zavisi ostvarenje izrečenog, a ne od njegove reči. Nije sama reč ona koja to ostvaruje. Sam čovek to mora da ostvari. Pa u stvari ispada kao da ništa nije ni rekao. Takva je ljudska reč.

Međutim, nije tako sa Božjom rečju. Kad Gospod izgovori reč, u tom trenutku je u toj reči živa sila da ostvari ono što je izrečeno. Nema potrebe da Gospod primeni bilo kakvo drugo sredstvo osim te reči da ostvari ono što ona kaže. Sveto pismo je puno takvih primera, i svi ti primeri su napisani da nas pouče o tome – da na reč treba da gledamo kao Božju, a ne kao na ljudsku reč. Ali i da je prihvatimo kao istinitu Božju reč, da bi ona mogla delotvorno da „čini u nama da hoćemo i činimo što je Bogu ugodno.“

„Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. ... On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se“ (Psalam 33,6). „Verom shvatamo da su svetovi sazdani Božjom rečju, i to tako da ono što se vidi nije nastalo od nečeg vidljivog“ (Jev. 11,3 – SSP). Isprva uopšte nije bilo svetova. Štaviše, nije bilo nikakve materije od koje su načinjeni. Nije bilo ničega. Onda je Bog progovorio i svi svetovi su bili na svojim mestima. Odakle su onda ti svetovi došli? Pre nego što je progovorio, nije bilo nijednog. Nakon što je progovorio postali su. Prema tome, odakle su došli? Šta ih je proizvelo? Šta je proizvelo materiju od koje su sačinjeni? Šta je učinilo da postoje? Sve je to učinila izgovorena reč. A ova reč je sve to načinila jer je bila Božja reč. U toj reči je bio božanski život i duh, stvaralačka sila da učini sve ono što je reč rekla. Takva je Božja reč.

„A to je reč koja vam je kao evanđelje objavljena“ (1. Pet. 1,25 – Čarnić). Božja reč je u Bibliji ista – ista po životu, ista po duhu, ista po stvaralačkoj sili – potpuno ista kao ona koja je stvorila nebesa i sve što je u njima. Isus Hristos je izgovorio tu reč prilikom stvaranja: i On izgovara reč u Bibliji. Prilikom stvaranja, reč koju je izgovorio stvorila je svetove. U Svetom pismu reč koju izgovara spašava i posvećuje dušu. U početku je reč koju je izgovorio stvorila nebo i zemlju. U Svetom pismu reč koju izgovara stvara u Hristu Isusu čoveka koji tu reč prihvata. Na oba mesta i svuda u Božjem delu reč je ta koja to ostvaruje.

Neka se reč Hristova bogato useli u vas. Primate je ne kao reč ljudsku, već kao istinitu reč Božju koja delotvorno čini u vama. A onda, „kako pada dažd ili sneg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i učini da rađa i da se zeleni, da daje seme da se seje i hleb da se jede, tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti šta mi je drago, i srećno će svršiti na šta je pošaljem.“ „Nama je poslata reč o ovom spasenju“ (Dela 13,26 – Čarnić). „A sad vas poveravam Bogu i Reči njegove blagodat, koja je u stanju [doslovno, ‘puna sile’] da vas izgradi i da vam da nasledstvo među svima posvećenima.“ (Dela 20,32 – eng. prevod-SSP)

RH, 20. oktobar 1896

18. SILA REČI - 2

A. T. JONES

Videli smo da je sila koja prebiva u Božjoj reči dovoljna da nakon njenog izgovaranja stvara svetove. Isto tako je dovoljna, kada se sada uputi ljudima, da u Hristu Isusu stvori novoga čoveka u svakom ko je primi.

U osmom poglavlju Matejevog jevanđelja reč je o kapetanu koji je došao Isusu, moleći ga: „Gospode, sluga moj leži uzet kod kuće i muči se strašno. I reče mu: ja ću doći i izlečiću ga. A kapetan odgovori i reče: Gospode, nisam dostojan da uđeš pod moj krov; nego samo reci jednu reč, i ozdraviće moj sluga. ... I reče Isus kapetanu: idi, neka ti bude kako si verovao. I bi izlečen sluga u onaj čas.“ (Mat. 8,6-13 – Čarnić)

Šta je kapetan očekivao da će izlečiti njegovog slugu? Bila je to „samo reč“ koju je Isus izgovorio. A nakon što je ta reč izgovorena, na šta se kapetan oslanjao – od čega je očekivao isceljujuću silu? „Jedino od reči.“ Nije od Gospoda očekivao da to učini na bilo koji drugi način osim kroz izgovorenu reč. Ne. Čuo je reč: „Neka ti bude.“ Prihvatio je tu reč kao Božju reč i očekivao, oslanjao se na nju, da će ostvariti ono što je rekla. Tako je i bilo. A ta reč je i danas reč Božja kao što je bila onog dana kad je izgovorena. Ona nije ništa izgubila od svoje sile, jer ta reč „živi i ostaje zauvek“.

I opet u Jovanu 4,46-53 nalazimo izveštaj kako je sin nekog kraljevog čoveka bio bolestan pa je iz Kapernauma došao u Kanu Galilejsku „i moljaše ga da siđe i da mu izleči sina; jer beše na samrti. Tada mu reče Isus: ako ne vidite znakova i čuda, nećete da poverujete. Reče mu kraljevski činovnik: Gospode, siđi dok nije umrlo moje dete. Reče mu Isus: idi, tvoj sin živi. Čovek poverova reči koju mu reče Isus i ode. No još na putu sretoše ga sluge javljajući da je njegovo dete u životu. On se raspitivaše od njih za čas kada je pošlo na bolje; rekoše mu da ga je juče, u sedmom času, pustila groznica. Tada je razumeo otac da je to bilo u onaj čas kada mu je Isus rekao: živi tvoj sin.“ (Čarnić)

Ovo je sila Božje reči za čoveka koji je prihvata ne kao reč čovečju, nego kao što zaista i jeste – reč Božju. To je sila „koja i čini (deluje – SSP) u vama koji verujete“ (1. Sol. 2,13). To je način na koji Božja reč ostvaruje ono što je Njemu ugodno u onima koji je primaju i dozvoljavaju da prebiva u njima. Zapazite da je u oba slučaja bila ostvarena u istom trenutku kada je izgovorena. Zapazite i da bolesnik nije bio u neposrednoj Isusovoj blizini već podalje – poslednji bolesnik čak čitav dan putovanja od mesta gde je Isus razgovarao sa kraljevim čovekom. Pa ipak je isceljen istog trena kada je reč izgovorena. A ova reč je i danas živa i puna sile za svakoga koji je prima, kao što je bila i tog dana. Vera prihvata tu reč kao reč Božju i oslanja se na nju da će ostvariti ono što kaže. Kada je kapetan rekao: „Samo reci reč, i ozdraviće sluga moj“, Isus se obratio onima što su išli za Njim: „Zaista vam kažem: ni u Izrailju tolike vere ne nađoh.“ Dopustimo Mu da je sada nađe svuda u Izrailju.

Isus kaže svakome od nas: „Vi ste već očišćeni rečju koju vam govorih“ (Jov. 15,3). Zahvaljujući toj reči izvršeno je ovo čišćenje. Gospod ne namerava da vas očisti odvojeno od svoje reči, već rečju koju je izgovorio. Samo od nje treba da očekujete ovu silu očišćenja, primajući je u stvari kao reč Božju koja delotvorno radi u vama i ostvaruje ono što On želi. On ne namerava da vas očisti na neki drugi način osim silom i prebivanjem svoje prečiste reči.

Neki gubavac je rekao Isusu: „Gospode! Ako hoćeš možeš me očistiti“ (Luka 15,12). A Isus mu je odgovorio: „Hoću, očisti se. I odmah guba spade s njega“ (13. stih). Tugujete li zbog gube greha? Jeste li rekli ili ćete sada reći: „Gospode, ako hoćeš možeš me očistiti“? Odgovor koji vam je upućen

glasi: „Hoću, očisti se.“ I „odmah“ ćete biti očišćeni kao onaj gubavac. Verujte toj reči i hvalite Gospoda za njenu silu očišćenja. Ne verujte da se to dogodilo samo s onim gubavcem. Verujte za sebe ovde, sada, odmah. Jer vama je sada upućena reč: „Hoću, očisti se.“ Prihvatite je baš kao i ljudi u ono doba, i ona će odmah delovati u vama da ostvari ono što je Ocu ugodno.

Neka svi koji spominju Hristovo ime, danas prime Njegovu reč kao istinitu Božju reč, oslanjajući se na tu reč da će učiniti ono što kaže. Pa će, kao što je Hristos voleo crkvu i sebe dao za nju, „da je posveti, očistivši je vodenim kupanjem u reči, da sam sebi postavi slavnu Crkvu, koja nema mrlje, ni bore, ili tako što, nego da bude sveta i neporočna“ (Efe. 5, 26 – Čarnić-Karadžić), tako biti i sada Bogu na slavu.

RH, 27. oktobar 1896

19. ŽIVETI KROZ REČ

A. T. JONES

„A sad se bez zakona javila (ispoljila) pravednost Božja, posvedočena od zakona i od proroka; a pravednost Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike. Jer svi su sagrešili i lišeni su slave Božje.“ (Rim. 3,21-23 – eng. prevod)

Svaki čovek pre svega treba da traži Božju pravednost. „Tražite prvo carstvo i pravednost njegovu“ (Mat. 6,33 – Čarnić). Na putu pravednosti je život. Nemoguće je odvojiti Božji život od Božje pravednosti. Ako imate Božju pravednost, onda svakako imate i Božji život. A sad se „javila pravednost od Boga“ (Čarnić – Rim. 3,21). Upravo sada, ovog trenutka, dok još ovo čitate. Prema tome, u ovom trenutku se javila Božja pravednost „u sve i na sve koji veruju.“ Verujete li sada, ovog trenutka u Isusa Hrista? Verujete li? Ako kažete: „Da“, onda se u ovom trenutku javila (ispoljila) Božja pravednost u vama i na vama. Verujete li to? Božja reč kaže da je tako. A da li vi kažete da je tako? A ako ne kažete da je to tako, verujete li onda toj reči? Kad vam Gospod jasno kaže da se Njegova pravednost „sada“ javila u vama i na vama, a vi kažete da se nije javila u vama ni na vama, da li stvarno verujete Gospodu? Ako vam On nešto jasno kaže, a vi zaključite da to ne važi za vas, da li Mu stvarno verujete?

Gospod želi da kažete da je ono što On kaže tako. Da je to tako „sada“, ovog trenutka, i da je to tako za vas i u vama. „Opet vam pišem novu zapovest, i to je istinito u njemu i u vama“ (1. Jov. 2,8 – Karadžić-Čarnić). Kad Gospod nešto kaže to je istina, pa čak i ako niko na svetu to ne veruje. To bi bila istina u Njemu, ali ne u njima. A On želi da to bude istina i u vama kao što je u Njemu. I kada potvrdite da je ono što On kaže istina za vas „sada“, u ovom trenutku, onda je to istina u Njemu i u vama. To znači verovati Bogu. Verovati Njegovoj reči. To znači da u vama prebiva Njegova reč. I „ako ostanete u meni i reči moje u vama ostanu, šta god hoćete ištite, i biće vam.“ (Jov. 15,7)

Mnogi su spremni da u globalu priznaju da je, kada Gospod nešto kaže, to tako. Priznaće da to može biti za druge, ali neće priznati da je ovog trenutka i za njih same to tako. Takvi u stvari ne znaju da je Božja reč istina. „Ti imaš veru? Imaj je sam u sebi pred Bogom“ (Rim. 14,22). Ako u sebi nemaš veru, svoju sopstvenu veru, onda uopšte nemaš vere. Ako ne veruješ da je Gospodnja reč istinita i da važi za tebe lično sada (ovog trena), onda uopšte i ne veruješ u nju. Jer pošto ne živiš ni juče ni sutra već danas, a to je sada, pa pošto ne veruješ ovog trenutka, onda uopšte ne veruješ. Božja reč kaže da je sada vreme najbolje, sada je dan spasenja. I „sad se bez zakona javila (ispoljila) pravednost Božja, posvedočena od zakona i od proroka; a pravednost Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju.“

Verujete li da je Isus Hristos sada (ovog trena) vaš lični Spasitelj? Na ovo možete da odgovorite istog trena. Jer znate da verujete. Onda ovog trenutka zahvalite Gospodu što se u vama i na vama javila Njegova pravednost. Ne samo da On to kaže, nego vam daje i svedoke da je tako – svedoci su zakon i proroci. Ovaj zakon koji ste prestupili, ovaj zakon koji pokazuje da ste krivi pred Bogom, upravo taj zakon „sada“ svedoči, s obzirom na javljanje Božje pravednosti, da imate pravo na tu pravednost i da ste njome opravdani verom Isusa Hrista. Proroci stalno svedoče o ovoj blagoslovenoj činjenici. „U trenutku kad grešnik poveruje u Hrista u Božjim očima nije više osuđen, jer je usvojio Hristovu pravednost; njemu se uračunava Hristova savršena poslušnost.“¹ Zar to onda

¹ SpTEd, str. 21.

nije dovoljno da sada, u ovom trenutku, kao nikad ranije kažete da se „sad ... javi pravednost Božja“ u vama i na vama koji verujete u Isusa?

„... te se opravdavaju za badava - Njegovom blagodaću - na osnovu iskupljenja u Hristu Isusu, koga je Bog postavio kao žrtvu izmirenja - Njegovom krvlju - koja se verom usvaja, da se pokaže Njegova pravednost, jer je Bog u svojoj strpljivosti opraštao grehe učinjene u prošlosti“ (Rim. 3,25 – Čarnić). Zar ne biste *sada* radije imali Božju pravednost nego svoje grehe? Kažete: Da. Odlično. Bog je „sada“ odredio Hrista Isusa da „pokaže“ svoju pravednost „oproštenjem prošlih greha.“ Da li ćete se *sada*, ovog trenutka, rešiti greha i uzeti pravednost koju je pripremio da vam da, i koju *sada*, ovog trenutka, besplatno daje? „Opravdavaju za badava.“ „Biti“ je sadašnje vreme. „Bio“ je prošlo vreme. „Biće“ je buduće, ali „opravdavaju“ je sadašnje. Prema tome, Gospod kaže vama i za vas koji verujete u Isusa: „... te se opravdavaju [sada, ovog trenutka] za badava – Njegovom blagodaću – na osnovu iskupljenja u Hristu Isusu ... [zahvaljujući Božjoj] strpljivosti.“

Međutim, Gospod još ne napušta ovaj predmet. On naglašava sadašnju silu i blagoslov ove beskonačne činjenice. „Da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme“ (stih 24). Prvo kaže da se Božja pravednost pokazuje u svima i na svima koji veruju, a onda govori o svima takvima kao besplatno opravdanima, da bi onda sve to naglasio rečima: „Da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme.“ O jadna, sumnjičava dušo koja drhtiš, zar ovo uveravanje nije dovoljno da *ovog trenutka* prihvatiš Božju pravednost? Što znači da si *sada* (ovog trenutka) za badava opravdana Njegovom milošću? I da ti je sada, „u sadašnje vreme“, pokazana pravednost za oprostjenje svih tvojih prošlih greha?

Zar to nije dovoljno? Dovoljno je da zadovolji Gospoda jer On kaže. „Da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme, *da bude sam pravedan i da opravda onoga koji veruje u Isusa.*“ Ako je to potpuno dovoljno da zadovolji Gospoda, zar nije dovoljno da zadovolji vas? Zar nećete sada prihvatiti puninu ovog blagoslovenog „dara pravednosti“ koji je život, tako da Gospod, kad vidi trud svoje duše, opet bude zadovoljan, i da tako, vašom radošću, bude dvostruko zadovoljan? To je sve što traži od vas. Jer „Onome pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost.“ (Rim. 4,5 – Čarnić)

Ovde je Božja reč, reč pravednosti, reč života, namenjena vama „*sada*“, „u sadašnje vreme.“ Hoćete li kroz nju biti učinjeni (postati) pravedni *sada*? Hoćete li kroz nju živeti *sada*? Ovo je opravdanje verom (kroz veru). To je pravednost kroz veru (verom). To je najjednostavnija stvar na svetu. Jednostavno se radi o tome hoće li „*sada*“ biti u vama ostvarena Božja reč ili neće. Bog je rekao Avramu: „Prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati... Tako će ti biti seme tvoje“(1. Moj. 15,5). „I poverova Avram Bogu, a On mu primi (uračuna) to u pravdu (pravednost)“ (16. stih). „Ali, ovo ‘uračuna’ nije samo radi njega zapisano nego i radi nas kojima će se uračunati, ako verujemo u Onoga koji je iz mrtvih vaskrsao Isusa, našeg Gospoda, koji je predat za naše grehe i vaskrsnut radi našeg opravdanja. Pošto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (Rim. 4,23-5,1 – eng. prevod-SSP)

To je istina „*sada*“, „u sadašnje vreme“. To je istina u Njemu. Neka u sadašnje vreme bude istina i u vama.

RH, 10. novembar 1896

20. STUDIJE U GALATIMA – GALATIMA 1,3-5

A. T. JONES

„Blagodati vam i mir od Boga Oca našega, i Gospoda Isusa Hrista koji je dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta – po volji Boga i Oca našega, kome slava u sve vekove. Amin.“ (Galatima 1,3-5)

„Blagodati vam i mir od Boga Oca našega, i Gospoda Isusa Hrista.“ Ovaj pozdrav sastavni je deo svake poslanice koju je napisao apostol Pavle, osim one upućene Jevrejima, a oba se razlikuju donekle od pozdrava koji piše Petar.

Ovo pozdravljanje nikako ne treba shvatiti samo kao običnu formalnost. Sve ove poslanice došle su nam kao Božja reč, i ono to zaista jesu. Pozdravi su, dakle, nešto što nam dolazi od Boga, i mada se često ponavljaju, oni su jaka potvrda Njegove milosti i večnog mira koji je namenjen svakoj duši.

Milost je naklonost. Ove reči, dakle, šire Božju naklonost na svaku dušu koja ih čita ili sluša.

Božje ime je Milostivi, Onaj koji širi milost. Njegovo ime označava ono što On zaista jeste; a to što On jeste, isto je „juče, danas i doveka“. Kod Njega nema „izmene niti senke od promene“ (Jakov 1,17). Stoga su, Njegovim posredstvom, milost i neograničena naklonost uvek dovoljno široke da obuhvate svaku dušu. O, kada bi ovo svi verovali!

I mir. – On je „Bog mira“. Nema pravog mira osim u Bogu. „Nema mira, reče Bog bezbožnicima“ (Is. 57,21 – eng. prevod). „Bezbožnici su kao more uskolebano, koje se ne može umiriti.“ (Isa. 57,20)

Ceo svet, međutim, leži u zlu. Ipak, Bog mira izriče mir svakoj duši. Ovo je moguće zato što je Hristos, Princ mira, „mir naš“, u Sebi spojio Boga i čoveka ujedno. Ukinuvši Svojim telom neprijateljstvo, On je u Sebi samom, od dvoje – Boga i čoveka – učinio jedno. Tako je napravio mir „njegovom krvlju na krstu“ Efescima 2,14; Kološanima 1,20. Načinivši tako mir Svojom krvlju na krstu, On je „kao radosnu vest objavio mir vama udaljenima, i mir onima koji su blizu“ (Efe. 2,17), mir svima vama. Dakle, zauvek važi i važiće istina: Njegov pozdrav svakoj duši je objava mira upućena tebi. To su reči koje dolaze od Boga Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.

O, kada bi svi to verovali, tako da bi Božji mir koji prevazilazi svako razumevanje, mogao da sačuva njihovo srce i um u Isusu Hristu.

„I mir Hristov neka vlada u vašim srcima“ (Kol. 3,15). Dopustite mu; to je sve što On traži od vas. Nemojte ga odbiti i odgurnuti; dajte mu mesta.

Koji je dao samoga sebe za naše grehe. – Dragi brate i sestro, grešniče i grešnice, ko god da si, ti, čiju dušu pritiska greh, Hristos je dao Sebe za tvoje grehe. Dopusti mu da ih uzme. On ih je kupio; da, upravo tvoje grehe, i platio za njih stravičnu cenu Svog raspeća. Dopusti Mu da ih uzme.

On ne traži da odložiš na stranu sve svoje grehe, pre nego što ti dopusti da Mu priđeš i postaneš potpuno Njegov. On te moli da Mu dođeš, ti, sa svim svojim gresima, i budeš Njegov, ti i svi tvoji gresi; On će uzeti od tebe i ukloniti zauvek sve tvoje grehe. On je Sebe dao za tebe, za tvoje grehe i za sve ostalo; On te je kupio, kupio je tvoje grehe i sve drugo; dopusti Mu da poseduje ono što je kupio, da ima ono što Mu pripada; dopusti Mu da ima tebe, tvoje grehe i sve drugo što se tiče tebe.

On je „dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta“. Zapamtite to – da bi nas izbavio od sadašnjeg zlog sveta, On je dao Sebe za naše grehe. To pokazuje da je sve zlo koje čini sadašnji zli svet, zapravo naš greh.

To su naši gresi, Oni su nama pripadali i mi smo za njih odgovorni. To što je ovaj sadašnji zli svet takav kakav je, naša je krivica. Njegovo zlo leži u našoj ličnosti, u našim gresima. Ali, Bogu hvala, On je Sebe dao za nas, za naše grehe i za sve što je naše, i to je učinio zato da bi nas oslobodio od sadašnjeg zlog sveta.

Želite li da budete oslobođeni od sadašnjeg zlog sveta? Onda Mu dopustite da ima i vas, i vaše grehe, i sve drugo što je vaše, jer sve je to On kupio i zato Mu s punim pravom pripada. Molim vas, ne kradite Mu ono što je Njegovo vlasništvo, jer tako još uvek ostajete u ovom zlom svetu, a to je besmisleno, ukoliko zaista želite da se iz tog sveta izbavite. Ne činite još jedan greh više, zadržavanjem onoga što vam ne pripada.

Kako su to bili naši gresi, a On je Sebe dao za njih, potpuno logično sledi da je On Sebe dao nama, u razmenu za naše grehe. Dakle, kada je platio Sobom tvoje grehe, oni su postali Njegovi; kada je Sebe dao tebi u zamenu za tvoje grehe, On je postao tvoj. Dopusti Mu da uzme tvoje grehe, jer su oni sada Njegovi, a ti od Njega uzmi Njega samog, jer je On sada tvoj i tebi pripada. Blagoslovene li razmene! U Njemu imaš, kao svoje potpuno vlasništvo, svu puninu božanstva telesno (utelovljenu), i sve je to „po volji Njegovoj“. Hvala nek je Bogu.

Kako da mu ne odamo „slavu u sve vekove“ ? I zašto ti, i svi drugi ljudi ne bi na to rekli: „Amin“?

RH, 29. avgust 1899

21. GALATIMA 2,19.20

A. T. JONES

„Ja sam sa Hristom raspjet na krstu. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, koji me je zavoleo i sebe predao za mene.“
(Galatima 2,19.20 – kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić)

Ovim rečima ne bi smelo da se pripisuje značenje koje one nemaju.

U stihu se ne kaže: „Želim da budem razapet s Hristom.“ Takođe, tu ne stoji: „Voleo bih da sam s Hristom razapet, kako bi On mogao da živi u meni.“ Jednostavno se kaže: „Ja sam sa Hristom raspjet.“

Dalje, u tekstu ne piše: „Pavle je bio raspjet s Hristom; Hristos je živeo u Pavlu; Sin Božji voleo je Pavla i dao Sebe za Pavla.“ Sve je ovo tačno, ali to nije ono što Pismo na ovom mestu kaže, niti je to pravo značenje zapisanih reči. One znače tačno ono što i saopštavaju, a to je: „Ja sam s Hristom razapet; pa ipak živim; ali ne ja, nego Hristos živi u meni, a život koji sada živim u telu, živim verom Sina Božjeg, koji me je voleo i Sebe predao za mene“ (engleski prevod).

Shvaćen kao što je i saopšten, ovaj stih se pojavljuje u svoj svojoj lepoti i postaje čvrst temelj hrišćanske vere za svaku dušu u ovom svetu. On omogućava svakoj živoj duši da sa punom sigurnošću koju hrišćanska vera daje, kaže: „On me je voleo“; „On je Sebe predao za mene“; „ja sam s Hristom razapet“; „Hristos živi u meni“. Pročitajte, takođe, i 1. Jovanovu 4,15.

Ko god kaže „Ja sam s Hristom razapet“, ne govori nešto što je neizvesno. To nije nešto u šta on veruje na osnovu svoje pretpostavke. U stihu nije rečeno ništa što bi unelo i najmanju nesigurnost. Svaka duša na ovom svetu može kao celu istinu, sa potpunom sigurnošću, da kaže: „Ja sam s Hristom razapet.“ Ovde se, prosto, radi o prihvatanju činjenice, prihvatanju onoga što se već zbilo, jer su reči ovog teksta izveštaj o jednoj činjenici.

Činjenica je da je Hristos bio razapet; i kad je On razapet, mi smo takođe bili razapeti, jer je On bio jedan od nas. Njegovo ime je Emanuilo, što znači „Bog s nama“ – ne „Bog s Njim“, nego „Bog s nama“. Ko je, dakle, On bio, ako ne „MI“? On je morao da bude „MI“, da bi Bog, koji je s Njim, mogao da bude i „Bog s nama“. Prema tome, šta je drugo bio On ako ne „MI“, kada su ga razapinjali?

Moćna je istina koju objavljuje ovaj stih. On je bio jedna kost, i jedno telo (meso – bukv. prevod) s nama (vidi Efescima 5,30). Imao je istu našu prirodu; u svemu je bio kao i mi. „Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća“ (Jev. 2,17 – Karadžić). On je ispraznio samog Sebe i bio učinjen jednakim ljudima¹. On je bio „drugi Adam“. Tačno tako kao što je prvi Adam bio „Mi“, i Hristos, drugi Adam, bio je „Mi“. Kad je prvi Adam umro, mi, budući da smo bili obuhvaćeni u njemu, umrli smo s njim. A kada je drugi Adam umro, s obzirom da smo bili obuhvaćeni i u ovom drugom, takođe smo s Njim umrli. On je bio „Mi“, a mi smo bili obuhvaćeni u Njemu, i zato, kada je drugi Adam bio razapet, mi smo bili razapeti zajedno s Njim. Kao što je prvi Adam sam po sebi bio cela ljudska rasa, tako je i drugi Adam bio sam po Sebi cela ljudska rasa; prema tome, kada je drugi

¹ Grčka reč „*homoioima*“ u Filibljanima 2,7, odakle se parafraziraju reči, prevodi se kao „*similitudinem*“ na latinskom, ili „*likeness*“ na engleskom jeziku. Oba prevoda kao i sama izvorna grčka reč pored značenja: *slično, nalik*, takođe znači i: *podjednako, sasvim tako, istovetno* (otud prefiks *homo* u složenicama kao što su *homogen* – od *iste* vrste, *istog* materijala; *homonimi* – *istog* imena, tj. reči koje glase isto). Koje od ova dva značenja ima na umu Džons, to presudite sami, imajući na umu celokupan kontekst onoga što on govori u ovoj publikaciji – *prim. izdavača*.

Adam razapet, cela ljudska rasa – stara grešna ljudska priroda – bila je razapeta zajedno s Njim. Zato je pisano: „To znamo, da je naš stari čovek RASPET S NJIM, da bi grešno telo bilo obesnaženo (uništeno – eng. prev), da mi više ne robujemo grehu.“ (Rim. 6,6)

Zato svaka duša, s osećanjem i sigurnošću koji potiču od savršene pobeđe hrišćanske vere, zaista može da uzvikne: „Ja sam s Hristom razapet“; moja stara grešna ljudska priroda raspeta je s Njim, da bi ovo telo greha bilo uništeno, i da ja odsad ne bih više služio grehu. Ipak, ja živim; ali ne ja, nego to Hristos živi u meni; i uvek nosim u svom telu umiranje Gospoda Isusa – Njegovo raspeće, jer sam ja razapet zajedno s Njim, da se i život Isusov, takođe ispolji u ovom mom telu. Jer ja što živim, jednako sam predat smrti, Hrista radi, da se život Njegov pokaže u mom smrtnom telu – 2. Korinćanima 4,10.11. Stoga, život koji sada živim u telu, živim verom Božjeg Sina, koji me je voleo i Sebe predao za mene.

U ovoj blagoslovenoj činjenici raspeća Gospoda Isusa Hrista, koje je učinjeno radi svakog ljudskog bića, ne samo da leži temelj vere svakog čoveka, nego se u njoj daruje dar vere svakoj duši. Hristov krst ne predstavlja samo Božju mudrost koju nam On pokazuje, već je to svemoćna sila Božja koja se kroz krst ispoljila, da bi nas izbacila od sveg greha i vratila Bogu.

O, grešniče, ti brate i ti sestro, veruj u ovu spasonosnu silu! Primi je! Predaj se toj moćnoj istini! Kaži s punom sigurnošću koju ti donosi vera, i govori to svagda: „Ja sam s Hristom razapet; pa ipak živim; ali ne ja, nego Hristos živi u meni, a život koji sada živim u telu, živim verom Sina Božjeg, koji me je zavoleo i Sebe predao za mene!“ Govori ove reči jer su one istina, sama istina, i mudrost, i sila Božja koja spasava dušu od svih greha.

RH, 24. oktobar 1899

22. GALATIMA 3,10-14

A. T. JONES

„Jer koji čine dela zakona – pod kletvom su; napisano je, naime: ‘Neka je proklet svako ko ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakona – da to čini’. A da se kod Boga niko ne opravdava zakonom, jasno je, jer ‘Pravednik će živeti od vere’. A zakon nije od vere, nego ‘Ko ih izvrši živeće u njima’. Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao kletva za nas, jer je napisano: ‘Neka je proklet svako ko visi na drvetu’, da Avraamov blagoslov dođe na mnogobošce u Hristu Isusu, da mi posredstvom vere primimo obećanog Duha.“ (Galatima 3,10-14)

Kletva (prokletstvo) Zakona, svaka kletva koja je ikad bila, ili će ikad biti, postoji zbog greha. Ovo je vrlo snažno i slikovito prikazano u Zahariji 5,1-4. Prorok je posmatrao „knjigu (svitak) gdje leti, dužina joj dvadeset lakata a širina deset lakata“. A onda mu je Gospod objasnio: „to je prokletstvo koje iziđe na svu zemlju“. To jest, ovaj svitak predstavlja svu kletvu koja počiva nad celom zemljom.

Šta je uzrok ovoj kletvi koja pada na celu zemlju? Evo, ovde je objašnjeno: „Jer svaki koji krade istrijebiće se po njoj s jedne strane, i koji se god kune krivo istrijebiće se po njoj s druge“ (Zah. 5,3). Dakle, ovaj svitak je Božji Zakon, iz kojeg je citirana po jedna zapovest sa svake ploče Dekaloga, što pokazuje da su obe strane Zakona obuhvaćene u svitku. Svako ko krade – ko krši zapovesti sa druge ploče, istrijebiće se, shodno propisima ispisanim na toj strani; svako ko se kune krivo¹, odnosno ko krši zapovesti zapisane na prvoj ploči Zakona, biće istrebljen, shodno propisima ispisanim na toj strani.

Nebeski zapisničari ne moraju da pišu detalje svakog pojedinog greha koji svaki čovek učini, već jednostavno mogu da ukažu na ploču sa zapovestima koje je čovek u datom slučaju prekršio. Svitak sa Zakonom koji je pomenut u proročanstvu, leti i prati svakog čoveka kud god on pođe, boravi čak i u njegovoj kući. To potvrđuju sledeće reči: „Ja ću je pustiti, govori Gospod nad vojskama, te će doći na kuću lupežu i na kuću onome koji se kune mojim imenom krivo, i stajaće mu usred kuće“ (Zah. 5,4). Ako se ne nađe lek, svitak ostaje u kući takvog čoveka, sve dok ispisana kletva ne satre njega i njegovu kuću, pa čak „i drva i kamenje u njoj“, odnosno sve dok ne proždere zemlju u onaj veliki dan kada će se elementi istopiti od ognja koji sve guta; jer Zakon je „sila greha“ i kletva – 1. Korinćanima 15,56.

Ali hvala Bogu, „Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao kletva za nas“. Sva težina kletve pala je na Njega, jer „Gospod pusti na nj bezakonje svijeh nas“ (Isa. 53,6). On je učinjen „grehom nas radi“, On koji nije znao greha. Svi koji su Ga primili, primili su slobodu od svih greha i razrešenje od kletve, jer su sada slobodni od svakog greha.

Hristos je tako potpuno obuhvatio celokupno prokletstvo, da je od kletve iskupio sve – i ljude i zemlju, jer je prokletstvo i na nju palo posle čovekovog greha. Ona je počela da rađa trnje i korov (1. Moj. 3,17.18). Zbog toga je Hristos morao da nosi krunu od trnja, pokazavši tako da je On na Sebe preuzeo sve prokletstvo. Neka je blagosloveno Njegovo ime. Delo je učinjeno. On nas je „iskupio od

¹ „Ko pominje uzalud ime Gospodnje“, u nama poznatijem prevodu; ali ova zapovest je mnogo dalekosežnija nego što se u prvi mah može učiniti; ona se odnosi na sve nepristojne, besmislene, nepromišljene i besadržajne reči, ukratko na zloupotrebu dara govora i to je donekle obuhvaćeno engleskim prevodom ove zapovesti koji glasi: „Ko opsuje“, „ko govori ružne reči“ – *prim. izdavača*

kletve zakona“. Hvala Bogu za to. Učinjen je kletvom nas radi, jer je On taj koji je visio na drvetu.

Pošto je sve to nešto što je već ostvareno, razrešenje od kletve posredstvom Hristovog krsta besplatan je dar Božji svakoj duši na ovoj zemlji. Kad čovek primi ovaj besplatan dar iskupljenja od celokupne kletve, svitak ga i dalje prati; ipak, Bogu hvala, on sada ne nosi kletvu, već svedočanstvo o pravednosti Božijoj „koja verom Isusa Hrista dolazi za sve koji veruju; jer nema razlike“ (Rim. 3,21.22). Uzvišeni cilj ovog Njegovog dela – našeg iskupljenja od kletve, jeste „da Avraamov blagoslov dođe na mnogobošce u Hristu Isusu.“ Ovaj Avramov blagoslov, zapravo je Božja pravednost koja, kao što smo već videli u ovom proučavanju, može da dođe samo od Boga, kao Njegov besplatan dar koji se prima verom.

„Jer koji čine dela zakona – pod kletvom su“; kako nas je „Hristos... iskupio od kletve zakona“, onda nas je On iskupio i od dela Zakona, koja su ništa drugo do greh – jer su to naša sopstvena dela. Umesto njih, On nam je podario dela Božja – dela vere koja je i sama dar Božji; ova dela su, pak, sama pravednost. „Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29). Ovo je pravi odmor – nebeski mir – počinak Gospodnji. „Ko, naime, uđe u njegov mir taj je počinuo od svojih dela – kao i Bog od svojih.“ (Jev. 4,10)

Tako nas je Hristos iskupio od kletve Zakona i od prokletstva naših sopstvenih dela, da bi blagoslov Avramov, a to je pravednost, i dela Božja, mogli da dođu „na mnogobošce u Hristu Isusu“. Sve ovo služi jednom cilju – „da mi posredstvom vere primimo obećanog Duha“. „Stoga sad nema osude za one koji su u Hristu Isusu, koji ne hode po telu nego po Duhu. Jer me je zakon Duha života, u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti“ (Rim. 8,1.2 – kombinacija Čarnić-KJV). „Jer ono što zakon nije mogao, zato što je zbog tela bio slab, učinio je Bog na taj način što je poslao svoga Sina u obličju jednakom obličju grešnog tela, i za greh, i osudio greh u telu, da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila na nama (u nama – KJV, Karadžić) – koji ne živimo po telu nego po duhu.“ (Rim. 8,3.4)

Neka je hvala Bogu za neopisivi dar Njegove pravednosti, koju nam daje u zamenu za naše grehe, i za Njegova dela vere koja nam poklanja kao zamenu za naša dela Zakona, čime nam je obezbedio iskupljenje koje je u Isusu Hristu. „Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao (bio učinjen – eng. prevod) kletva za nas.“

RH, 19. decembar 1899

23. GALATIMA 5,3

A. T. JONES

„I ponovo svedočim svakom čoveku koji se obrezuje – da je dužan da izvrši sav zakon.“
(Galatima 5,3)

„Dužan da izvrši sav zakon.“ Čudno je da mnogi, analizirajući ovaj stih, čine od njega znak razlikovanja između dva zakona i isključuju Božji Zakon (Dekalog) iz daljeg razmatranja, tako što reč „dužnik“ shvataju samo u smislu dužnosti.

Oni znaju da je, na osnovu Pisma, jedina čovekova dužnost da drži Božje zapovesti. Oni, takođe, znaju da ne može postojati ni jedan drugi sveti zapis koji bi ovu čovekovu dužnost osporio. Oni, dalje, znaju da je svaki čovek, bilo da je obrezan ili neobrezan, dužan da drži celokupan Božji Zakon. Pripisujući ovom izrazu („dužnik“) samo značenje dužnosti – to jest, ukoliko je čovek obrezan onda je dužan da drži ceo zakon – oni dolaze do zaključka da se tu mora izuzeti Božji Zakon (Dekalog); oni zaključuju da ovde mora da se radi o nekom zakonu koji nije obavezan ni za jednog čoveka, osim ako on nije obrezan, pa se zbog toga izraz „sav zakon“ ovde doživljava kao „sav ceremonijalni zakon“ sa svojim žrtvama i priložima.

S druge strane, ima i onih koji sebe oslobađaju svake dužnosti da drže Božji Zakon (Deset zapovesti), i koji u ovom tekstu traže podršku za svoju neposlušnost i protivljenje. Po njima, samo oni koji su obrezani imaju dužnost da drže Božji Zakon; dakle, po ovom mišljenju, obaveza držanja Božjih Deset zapovesti isključivo je povezana sa obrezanjem. Oni znaju da nisu pod obavezom da se obrezuju, pa odatle izvode tvrdnju da nisu pod obavezom ni da drže Dekalog.

Nijedna od ove dve grupe nije u pravu; obe greše i ne uspevaju da uhvate misao koja je utkana u ovaj stih. Uzrok tog njihovog neuspeha je taj što reč „dužnik“ razumeju samo kao „dužnost“.

Tačno je da ova reč označava i dužnost. Međutim, na ovom mestu, kao i na svakom drugom mestu gde se govori o čovekovo moralnoj obavezi, ona ima jedno daleko šire i dublje značenje od onog koje je ograničeno prosto samo na dužnost. Ovo potonje značenje u odnosu na ono prvo dublje, postaje sekundarno.

Reč „dužnik“ u stihu u Galatima 5,3, označava ne samo osobu koja je pod obavezom da nešto plaća (u smislu redovne obaveze), nego daleko više od toga; označava osobu koja je toliko prezadužena da nema ništa čime bi mogla da isplati svoj dug. Ako je neko dužnik koji ima obavezu da plati hiljadu dolara, a pri tom ima para u izobilju, ili, pak, tek toliko da može da namiri dug, to onda i nije prevelik problem. Međutim, ako je on dužnik koji mora da isplati 14 miliona duga, a ne poseduje ni jedan jedini cent kojim bi platio, pa je još i neko ko leži u zatvoru i nema nikakvu mogućnost da išta zaradi i reši se svog duga, onda takvom čoveku ova reč – „dužnik“, znači mnogo više od obične „obaveze da plaća“¹.

Ovde je upravo takav slučaj. Upravo je to ono što je ovaj tekst naumio da kaže. To je pravo značenje koje je dodeljeno reči „dužnik“, zato što ova reč, upotrebljena u vezi s moralom, obavezno podrazumeva (i to je jedino što može da podrazumeva) greh, odnosno činjenicu da je čovek grešnik.

Reči „dužnik“ u Galatima 5,3 je ista ona koja se pominje i u Luki 13,4: „Ili mislite da su onih osamnaest, na koje je pala kula u Siloamu i pobila ih, bili više krivi (veći grešnici – eng. prev) od svih jerusalimskih stanovnika?“ Mesto gde stoji reč „grešnici“, dodatno je pojašnjeno rečju „dužnici“, na

¹ Kao što bi, na primer, bila obaveza da se redovno plaćaju računi za domaćinstvo – *prim. prev.*

margini².

Dalje, ova reč je upotrebljena u Gospodnjoj molitvi (Matej 6,12): „Oprosti nam dugove naše, kao što mi opraštamo dužnicima svojim.“ U Lukinoj verziji (11,4) ove molitve jasno se izražava značenje greha: „Oprosti nam naše grehe, jer i mi opraštamo svako svom dužniku.“

Spasitelj takođe koristi istu reč i u Luki 7,41.42: „Dvojica su bili dužni jednom zajmodavcu; jedan je dugovao pet stotina dinara, a drugi pedeset. Kako nisu imali da vrate, oprosti obojici.“

Ova reč može da se nađe i u priči u Mateju 18,23-25. Tamo gde čitamo reč „grešnik“ u Jevanđelju po Luki 13,4, pored kojeg u margini stoji „dužnik“, takođe imamo referencu koja nas upućuje na priču iz Mateja 18. To je parabola u kojoj se kaže da je neki car „hteo da se obračuna sa svojim slugama“. Dovedi su mu jednog od njih koji mu je dugovao deset hiljada talanata – oko 14.400.000 dolara³; ovaj čovek nije ima ništa čime bi platio tako veliki dug. Gospod „otpusti ga i dug mu oprosti“. Međutim, otišavši od gospodara, ovaj sluga nađe drugog slugu, svog kolegu, koji je njemu bio dužan oko petnaest dolara. Kad ovaj nije imao da mu vrati, on ga baci u tamnicu i ne oprosti mu dug. Tada car pozva svog dužnika i „predade ga mučiteljima dok mu ne plati sav dug. Tako će i otac moj nebeski učiniti vama, ako svaki ne oprosti od sveg srca svoga bratu svome“. (Matej 18,23-25)

Upravo to – predavanje dužnika „mučiteljima dok ne isplati sav dug“, predstavlja sadržaj značenja reči „dužnik“, jer ona podrazumeva da dužnik mora da ispašta svoju krivicu. Greh se naziva još i „opheilema“, što znači da on uključuje i ispaštanje (kaznu) i plaćanje (namirenje) duga.

Iz stiha koji proučavamo, naročito onog dela koji kaže: „dužan da izvrši sav zakon“, pažljivi čitalac će moći da zaključi mnogo više nego što je ukazivanje na običnu obavezu da se prihvate zahtevi koje Zakon stavlja pred čoveka i da se da sve od sebe kako bi se ti zahtevi ispunili. Citirane reči govore da čitalac nije samo pod obavezom da prizna kao važeće zahteve Božjeg Zakona, nego je on aktuelni dužnik od kojeg se traži da vrati Zakonu sve što se od njega zahteva. Dalje, stih mu govori da će, takav kakav je, ostati večiti dužnik, jer nema baš ništa, niti u sebi ima snage da stekne bilo šta, čime bi otplatio dug.

Ova njegova prezaduženost ne potiče samo od njegove obaveze da drži Zakon od sad pa nadalje, već i od obaveze da nadoknadi sav dug iz prošlosti – sve što se nagomilalo u prošlosti, zaključno sa današnjim danom.

Prema tome, svaki je čovek večni dužnik po svemu što je obuhvaćeno stihom Galatima 5,3 kao i drugim srodnim stihovima koje smo ovde citirali, jer „svi su sagrešili i izgubili su slavu Božju“. Ko god hoće da se obreže da bi se kroz to spasao, traži spasenje delima koja su rod samopravednosti i stoga preuzima obavezu da plati Božjem Zakonu celokupan svoj dug, od početka, pa sve do kraja svog života. Takođe, on na ovaj način preuzima i obavezu da ispašta svu krivicu koja se odnosi na njegove nagomilane prestupe.

To znači biti „dužnik celom Zakonu“; to je ono što se htelo reći u stihu: „I ponovo svedočim svakom čoveku koji se obrezuje – da je dužan da izvrši sav zakon (dužnik celom Zakonu – eng. prevod).“ Ne samo da je dužnik, nego preduzimanjem ovog koraka (obrezanja), on svojevolejno

² King Džejms verzije, kao što stoji i u grčkom originalu u Luki 13,4 – *prim. prev.*

³ Tolika je bila obračunata vrednost u Džonsovo vreme, krajem 19. veka. U vreme prevođenja ovog teksta (septembar 2011. god), pri ceni od 41,2 dolara za uncu srebra (28,34 gr) obračunata vrednost 10.000 talanta srebra bila je oko 381 milion dolara. Talanat (ili talenat) je bio jedinica mere (otprilike 26,2 kg) i ujedno najveća novčana vrednost kod Helena i na helenističkom istoku. Srebrni talanat je vredeo oko 6.000 denariusa (srebrni metalni novac). Obzirom da je 1 denarius bio uobičajena radnička dnevnicna, talanat je otprilike vredeo dvadeset godina rada običnog čoveka; drugi izvor kaže da je 1 talanat bio mesečna plata za oko 200 veslača – *prim. prev.*

preuzima obavezu da sam ispuni sve ono što obuhvata njegov dug.

Tačno je da je, sam po sebi, svaki čovek na ovom svetu upravo onakav dužnik kakav je gore opisan. Takođe je tačno da svaki čovek koji danas traži opravdanje kroz svoja dela, kroz „vršenje“ Deset zapovesti, ili bilo čega drugog što Bog nalaže, na taj način preuzima na sebe obavezu da sam plati sve što predstavlja njegov dug. Međutim, on to ne može da plati. On ne poseduje ni jedan jedini element koji bi mu dao mogućnost da plati makar samo jedan delić svog duga. On je potpuno skrhan i izgubljen.

Ali, hvala Bogu što svako ko ima pravednost Božju koja je kroz veru (plod vere) Isusa Hrista, svako ko zavisi samo od Gospoda Isusa i onog što je On uradio, iako je sam po sebi dužnik kao i svaki drugi čovek, ipak, u Hristu ima izobilje kojim može da plati sve svoje dugove. Hristos je ispaštao kaznu i namirio svu krivicu svake duše. Pravednošću Božjom koju donosi, Hristos u izobilju obezbeđuje pravednost kojom plaća sve zahteve koje Zakon postavlja u životu čoveka koji veruje Isusa.

Neka je hvala Bogu za Njegov nemerljiv dar Hrista Isusa. O, verujte Ga! Primate Ga! Jadni, skrhani i izgubljeni „dužniče“, kupi „od mene zlata žeženog u ognju – da se obogatiš, i bele haljine – da se obučeš“. „Hodite, kupujte bez novaca.“ (Otk. 3,18; Is. 55,1)

RH, 21. avgust 1900

24. GALATIMA 5,16-18

A. T. JONES

„Nego velim: živite u Duhu pa nećete izvršiti požudu ploti (tijela – Karadžić). Jer plot žudi protiv Duha, a Duh protiv ploti; ovo se jedno drugom protivi, da ne činite što biste želeli. Ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom.“ (Galatima 5,16-18)

„Ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom“, jer „svi, koje vodi Duh Božiji, ti su sinovi Božiji“ (Rim. 8,14). Kao Božji sinovi, oni imaju um Duha, um Hristov, i tim umom oni „služe Zakonu Božjem“. Prema tome, koga vodi Duh Božji, a to znači da ima um Hristov, on ispunjava Zakon, jer se posredstvom Duha u srce bogato izliva ljubav Božja, koja je sama po sebi ispunjenje Zakona, u životu svake osobe koja ovu ljubav ima.

Dva puta, put Duha i put tela, uvek su otvorena pred svakim čovekom. Kao što je sigurno da je prisutno telo koje „žudi protiv Duha“, isto je tako sigurno i prisustvo Duha „koji žudi protiv tela“. Koga vodi telo, on ne može da tvori dobro, sve i da to želi. On služi zakonu greha i zato je pod Zakonom. Međutim, „ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom“.

Svaki čovek ima slobodu da izabere svoj put – put Duha ili put tela. „Jer ako po telu živite, umrećete; ako pak Duhom umorite¹ (mučite, ponizite, potčinite – eng. prevod) telesna dela, živećete“.

Zapazite da se u ovom tekstu u Galatima poslanici, kao i u srodnim tekstovima u Rimljanima i Kološanima poslanici, neprestano ističe da je telo, sa svojom telesnom grešnom prirodom, još uvek prisutno u onom ko ima Božjeg Duha i da se to telo i dalje bori protiv Duha.

Dakle, kad je čovek obraćen i tako doveden pod vlast Božjeg Duha, on nije oslobođen od tela tako da je potpuno odvojen od njega i njegovih sklonosti i želja, i tako kao da više nikad neće biti kušan niti će morati da se bori protiv njega. Ne, isto to izrođeno (degenerisano – bukv. prevod), grešno telo i dalje je tu sa istim svojim sklonostima i žudnjama. Međutim, čovek mu više nije potčinjen. On je oslobođen potčinjenosti telu, njegovim težnjama i željama, i sada je potčinjen Duhu. On je sada podanik jedne sile koja osvaja, potčinjava, raspinje i drži pod kontrolom telo takvo kakvo je, grešno, sa svim grešnim sklonostima i požudama. Zato je pisano: „Duhom umorite telesna dela.“ „Pomorite, dakle, svoje udove koji su na zemlji, i u njima blud, nečistotu, strast (prekomernu naklonost), zlu želju (pohotu – eng. prevod) i lakomstvo, koje je idolopoklonstvo“ (Kol. 3,5). Zapazite da je sve nabrojano prisutno u telu i da će živeti i vladati, ako se telu dopusti da vlada. Ali, kako je telo posredstvom Duha dovedeno pod vlast sile Božje, sve zlo koje je nabrojano i nalazi se u telu, ubijeno je; udareno je u sam njegov koren i na taj način mu je onemogućeno da se pojavljuje u životu.

Kontrast između vladavine tela i vladavine Duha jasno je izražen u Rimljanima 7,14-24 i 1. Korinćanima 9,26.27. U sedmoj glavi Rimljanima opisan je čovek koji je pod vlašću tela, „telesan, prodat pod greh“. On čezne da čini dobro i silno želi to, ali je pod vlašću sile koja je u telu i koja mu ne dopušta da čini dobro koje želi. „Jer ne činim dobro koje želim, nego zlo, koje ne želim, to činim“ (Rim. 7,19). „Nalazim, dakle, da za mene važi zakon: kad želim dobro da činim, zlo je u meni. Tako se po unutrašnjem čoveku radujem Božijem zakonu, ali vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha (dovodi me u ropstvo zakonu

¹ Prvobitno značenje reči „mortify“, koje ima latinsko poreklo, a koju Čarnić prevodi sa „umorite“, bila je „uništiti vitalnost, živahnost, energičnost, snagu“ – prim. prev.

greha), koji je u mojim udovima. O, bedan li sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela? (Rim. 7,21-24 – kombinacija KJV-Čarnić). Ovde je opisan čovek koji je potčinjen telu, „zakonu greha“ koji je u udovima. Čak i kad želi da slomi silu tela i počne da čini dobro, ova sila ga i dalje vodi u ropstvo i drži ga pod vlašću tela, zakona greha koji je u udovima njegovim.

Međutim, postoji oslobođenje od ove sile. Kada je čovek (iz Rimljana 7) povikao: „O, bedan li sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela?“, odgovor je odmah dat: „Bogu hvala kroz Isusa Hrista, Gospoda našega“ (Rim. 7,25). Postoji put oslobođenja; samo je Hristos Oslobodilac.

Ovaj čovek, iako oslobođen, nije lišen dalje borbe; nije postavljen u stanje gde neće morati da se bori protiv tela. Rat će morati da se nastavi i to nije neki k'o bajagi rat; ne radi se o borbi s utvarom. Evo čoveka iz 1. Korinćanima 9,26.27: „Tako se borim, ne kao borac koji bije vetar“ (eng. prevod). S čim se, dakle, on bori? Šta bije? Čitajte: „Nego mučim svoje telo (držim ga pod kontrolom) i potčinjavam ga, da ne bih ja, koji sam drugima propovedao, sam pretrpeo brodolom.“ (eng. prevod)

Tako je, dakle, u središtu borbe hrišćanin i njegovo telo protiv kojeg se on bori; telo sa svojim sklonostima i požudom. On mora da drži telo pod kontrolom, da ga potčinjava uz pomoć nove sile Božjeg Duha, kojoj je on sada potčinjen i čiji je sada podanik, od trenutka kad je oslobođen od sile tela i zakona greha.

Ovo je još jače izraženo kada se grčki izraz koji stoji tamo gde se kaže „mučim svoje telo“ (1. Kor. 9,27), potpunije prevede. Bukvalno značenje ovog izraza bilo bi „udariti u lice, napraviti modricu na oku i na licu“. U skladu s ovim, neki prevode ovaj tekst na sledeći način: „Ja se ne borim kao bokser koji udara u prazno (u vazduh), već nanosim udarce (modrice – bukv. prevod) svom telu i bacam ga u ropstvo.“

Tako sedmo poglavlje Rimljanima prikazuje čoveka koji je potčinjen sili tela i zakonu greha koji je u udovima, ali koji istovremeno čezne za oslobođenjem. U Prvoj Korinćanima poslanici (devetom poglavlju), govori se o telu koje je potčinjeno čoveku pomoću jedne nove sile – sile Božjeg Duha. U citatu iz Rimljanima poslanice, telo je to koje vlada, a čovek je ispod. U Poslanici Korinćanima čovek vlada, dok je telo potčinjeno.

Ovaj blagosloveni preokret situacije dešava se prilikom obraćenja. Obraćanjem čovek biva doveden u stanje posedovanja Božje sile i pod vlast Božjeg Duha, tako da pomoću te sile on biva učinjen gospodarem nad telom i svim njegovim sklonostima i požudom; pomoću Duha, on raspinja telo sa njegovim težnjama i grešnim željama kroz „dobru borbu vere“.

Ljudi se ne spasavaju tako što su odmah i konačno oslobođeni tela, nego primanjem sile kojom mogu da nadvladaju sve zle sklonosti i želje tela i upravljaju njima. Čovek ne razvija karakter (a ne bi ni mogao), tako što će biti oslobođen i prenesen u carstvo gde nema nikakvog iskušenja, nego primanjem sile na tlu gde postoji iskušenje, baš na onom terenu gde treba da nadvlada svako kušanje.

Ako bi ljudi bili potpuno pošteđeni tela, takvog kakvo je, onda Isus nije ni morao da dolazi na ovaj svet. Kada bi ljudi mogli da budu spaseni tako da na ovoj zemlji više nemaju nikakva iskušenja i da odmah budu premešteni u oblast gde nema nikakvog kušanja, onda Isus ne bi morao da dolazi na zemlju. Ali sa takvim oslobođenjem čovek nikad ne bi mogao da razvije karakter. Zato, umesto pokušaja da potpuno oslobodi čoveka od grešnog tela u kojem se ovaj nalazi, Isus je došao na ovaj svet i Sebe stavio U TELO, ono isto u kojem se čovek nalazi, suočivši se sa telom TAKVIM KAKVO JE, sa svim njegovim sklonostima i željama, i božanskom silom koju je doneo posredstvom vere, On „osudi greh u telu“ (Rim. 8,3). Na taj način je Hristos celom čovečanstvu doneo božansku veru koja do čoveka prenosi božansku silu, neophodnu za njegovo oslobođenje od sile tela i zakona greha, obezbeđujući mu tako sigurnu prevlast nad telom, takvim kakvo je.

Umesto da čoveka spase tako što će od njega da napravi mlitavo i bezkarakterno stvorenje koje će živeti tamo gde nema nikakvog iskušenja, Isus je došao čoveku upravo tamo gde se on nalazi, usred svih iskušenja. Hristos je došao u potpuno istom telu koje čovek ima; u takvom telu On se sukobio sa svim mogućim iskušenjima koja telo poznaje i pobedio svako od njih, donevši tako pobedu svakoj duši na ovom svetu. Neka je blagosloveno njegovo ime.

Svaka duša koja primi i održi „veru Isusovu“ može da ima ovu pobedu u njenoj punini; jer „ovo je pobeda koja je pobedila svet: naša vera.“ (1. Jov. 5,4)

RH, 18. septembar 1900

25. GALATIMA 5,22-26

A. T. JONES

„A plod Duha je ljubav, radost, mir, dugotrpljenje, čestitost, dobrota, vera, krotost, uzdržljivost; protiv ovakvih stvari nema zakona. A Hristovi pripadnici su raspeli plot (telo – Karadžić) sa svim strastima i požudama. Ako Duhom živimo, Duhom i da hodimo. Ne budimo puni praznog slavljublja, ne izazivajmo jedan drugoga, ne zavidimo jedan drugom.“ (Galatima 5,22-26)

Videli smo nešto od suštine zla i prevarljivosti dela koji potiču iz tela. Ali, Bogu hvala, postoji i ona lepša strana.

Božji Duh koji je u svoj punini dat svakom verniku, „žudi protiv tela“, tako da u primaocu ovog dara, verniku koji je vođen Božjim Duhom, telo ne može da čini ono što bi inače činilo. U takvom čoveku vlada Božji Duh i čini da se u životu pojave „rodovi Duha“ umesto „telesnih dela“.

Iako je tačno da „oni koji to čine“ – sve ono što je na listi dela telesnih – „neće naslediti carstvo Božje“, ipak Bog je, kroz dar Svetog Duha i kroz milost Hristovu, u potpunosti obezbedio mogućnost da svaka duša, uprkos svojim strastima, požudi, željama i sklonostima tela, nasledi carstvo Božje.

U Hristu se borba vodila po svakoj tački, a ostvarena pobeda bila je sveobuhvatna. On je bio učinjen telom, istim telom i krvlju koje su imali oni zbog kojih je došao da ih iskupi. U svim pojedinostima je bio učinjen kao i oni; „u svemu (u svim pojedinostima – eng. prevod) kušan kao i mi“ (Jev. 4,15). Da u samo jednoj pojedinosti nije bio „kao i mi“, onda upravo u tom jednom detalju ne bi mogao da bude kušan „kao i mi“.

On je bio „ganut, osećajući naše slabosti“ (Jev. 4,15 – KJV), jer je za vreme dok je bio kušan, osećao želje i sklonosti tela, tačno onako kako ih i mi osećamo kada smo kušani. Jer „svaki čovek biva kušan kada ga vuče i mami njegova žudnja (njegove sopstvene želje i telesne sklonosti¹)“ (Jakov 1,14 – eng. prevod). Sve je to Isus mogao da iskusi, a da pri tom ne zgreši, jer iskušenje nije isto što i greh, i biti kušan nije isto što i zgrešiti. Samo kada „požuda začne (zatrudni)“, kada se želja gaji, a sklonost odobrava (podstiče) – samo u tom slučaju se „rađa greh“ (Jakov 1,15). Isus nikada, čak ni u Svojim mislima, nije gajio ma koju koju telesnu želju, niti odobravao bilo koju telesnu sklonost. Tako je On, u istom telu poput našeg, bio kušan „u svim pojedinostima kao i mi“, pa ipak, bez i jedne jedine mrlje greha.

Kroz božansku snagu koju je primao putem vere u Boga, On je sasvim ugasio svaku sklonost tela u kojem je bio, i tako, praktično, u korenu sasekao svaku želju tela, osudivši greh u njemu. Na ovaj način, On je doneo potpunu pobedu i božansku silu, koje čuva i održava za svaku dušu na ovom svetu. Sve je to učinio „da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila u nama – koji ne živimo po telu nego po duhu.“ (Rim. 8,4 – kombinacija KJV-Čarnić)

Punina ove pobeđe besplatan je dar koji se daje svakoj duši u Hristu Isusu. Ona se prima verom u Isusa. Ostvarena je i održava se „verom Isusovom“, koju je On ostvario i doveo da savršenstva, a potom je poklonio svakom Svom verniku. Jer „ovo je pobeda koja je pobedila svet: naša vera.“ (1. Jov. 5,4)

On je „u Svom telu ukinuo neprijateljstvo“ koje je razdvajalo čovečanstvo od Boga. Da bi to

¹ Reči u zagradi pripadaju autoru – *prim. prev.*

postigao, uzeo je telo, a to je moralo biti ono telo u kojem je postojalo pomenuto neprijateljstvo. Zato se kaže da je On u Svom telu ukinuo neprijateljstvo, kako bi „u Sebi, od dvoje“ – od Boga i od otuđenog čoveka – načinio „jednog novog čoveka, ...stvarajući (na taj način) mir“ (Efescima 2,14.15 – kombinacija prevoda Čarnić-KJV)

Isus Hristos je „ukinuo u Svom telu neprijateljstvo, ...da oboje“ – Jevreje i mnogobošce, to jest celo čovečanstvo – „u jednom telu pomiri s Bogom, posredstvom krsta, ubivši tako neprijateljstvo u Sebi“ (Efe. 2,16 – na osnovu margine u verziji King Džejms²). Neprijateljstvo je bilo u Njemu, jer je bilo u Njegovom telu; i tu, „u Svom telu“, On je ubio (nadvladao) i ukinuo neprijateljstvo. Ovo je mogao da postigne samo tako što je zaista bio „u telu“.

Isus je preuzeo na Sebe prokletstvo u svoj njegovoj punini, u istoj meri u kojoj ono počiva na čovečanstvu. On je to učinio „postavši kletva (bivši učinjen kletvom – eng. prev) nas radi“ (Gal. 3,13). Međutim, „kletva nezasluzena neće doći“, niti ikad dolazi. Uzrok kletve je greh. On je učinjen kletvom radi nas, zbog naših greha. Da bi se suočio s kletvom koja je nad nama, On je morao da se suoči s grehom koji je u nama. Prema tome, Bog je „Onoga koji nije znao greha... učinio grehom za nas, da mi budemo učinjeni pravednošću Božjom U NJEMU“ (2. Kor. 5,21 – kombinacija prevoda Čarnić-KJV).

Na taj način, On je Sebe u potpunosti postavio u isti nepovoljan položaj u kojem se nalazi celo čovečanstvo, jer je u svim pojedinostima bio učinjen kao i mi, pa je stoga i mogao da bude „u svemu kušan kao i mi“. Pa ipak, ni jednoj jedinoj težnji ili sklonosti tela On nikada nije dao ni najmanje dopuštenje, čak ni u svojim mislima. Svaka od tih sklonosti praktično je bila u svom korenu umorena silom Božjom koju je, posredstvom božanske vere, On doneo čovečanstvu.

„Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i On uze udela u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola, i da izbavi one koji su strahujući od smrti celog života bili u ropstvu. Jer zaista nije uzeo na Sebe prirodu anđela, već je uzeo na Sebe seme Avramovo. Stoga je bilo potrebno da u svemu bude načinjen kao Njegova braća, da bude milosrdan i veran prvosveštenik u onom što pripada Bogu, da učini pomirenje za grehe naroda; jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.“ (Jev. 2,14-18)

Ovu pobedu koju je Hristos ostvario u ljudskom telu, Sveti Duh je doneo na spasenje svima koji su danas u istom tom ljudskom telu i veruju u Isusa. Posredstvom Svetog Duha prisustvo Samog Hrista dolazi verniku, jer ovo je Njegova nepromenljiva želja, „da vam dade po bogatstvu svoje slave da njegovim Duhom budete ojačani za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos verom useli u vaša srca, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste vi sa svima svetima mogli razumeti šta je širina, i dužina, i visina, i dubina, i poznati Hristovu ljubav koja prevazilazi naše saznanje, da budete ispunjeni do sve ponoće Božije.“ (Efe. 3,16-19)

Delo oslobođenja od krivice greha i njegove sile drži vernika u pobedonosnom položaju koji mu daje snagu da nadvlađuje želje, težnje i sklonosti tela, pomoću sile Božjeg Duha. Ovo se upravo danas ostvaruje ličnim prisustvom Isusa Hrista u ljudskom telu – u telu vernika, baš onako kako se ostvarivalo Hristovim ličnim prisustvom u ljudskom telu, pre hiljadu osamsto sedamdeset godina³.

Hristos je uvek isti. On je „isti juče i danas i doveka“ (Jev. 13,8). Hristovo Jevanđelje je uvek isto – isto juče i danas i doveka. Ono je danas isto kao i pre hiljadu osamsto sedamdeset godina. Onda je bilo: „Bog se javi u telu“ (1. Tim. 3,16); i danas je isto to: „Bog se javi (u istom tom) telu“ – telu grešnih ljudi, u ljudskoj prirodi, upravo onakvoj kakva je ona.

² Autorova napomena – *prim. prev.*

³ Danas, pre skoro dve hiljade godina – *prim. prev.*

Jevanđelje je: „Hristos u vama, nada slave“ (Kol. 1,27); Hristos u vama, takvima kakvi ste, sa svim vašim gresima, grešnošću i svim drugim odlikama; jer je On dao Sebe za naše grehe i za našu grešnost. Dakle, Hristos te je kupio – tebe, baš takvog kakav si, i ti si sada „prihvaćen (učinjen prihvatljivim – buk. prevod)“ (Efe. 1,6 – KJV) u Njemu. On te je primio takvog kakav si, a Jevanđelje – „Hristos u (tebi), nada slave“ – dovodi te pod vladavinu milosti Božje. Posredstvom Svetog Božjeg Duha, koji te čini pokornim Hristovoj i Božjoj sili, ti donosiš „rodove Duha“ koji se sada vide na tebi, umesto „dela telesnih“.

A PLOD DUHA JE:

LJUBAV – Božja ljubav koja se izobilno izliva u srca, pomoću Božjeg Duha. I umesto da se, čak i u mislima, daje mesta mržnji i svemu drugom što iz nje proizilazi, postajete svesni da vam niko ne može učiniti ništa što bi vas navelo da mu uzvratite bilo čime sem ljubavlju. Ova je ljubav ista „juče i danas i doveka“, jer je to Božja ljubav, i ona ne voli zbog nagrade, već radi ljubavi same. Ona voli prostodušno jer je ljubav, i kao takva, ona ništa drugo ne može da čini.

RADOST – je po definiciji: „gorljiva sreća koja potiče od sadašnjeg ili očekivanog dobra; likujuće zadovoljstvo“ (Century Dictionary and Cyclopaedia). Međutim, u ovom slučaju je reč „ili“, kao alternativa, isključena, jer je ova radost nešto što potiče od sadašnjeg dobra, kao i od onog koje tek treba da dođe, s obzirom na to da je ovo dobro večno. Prema tome, hrišćanska radost je večna sadašnjost i treba očekivati da će to zauvek i ostati. Zbog toga je ona praćena i „likujućim zadovoljstvom“.

MIR – Savršeni mir koji vlada u srcu, „mir Božiji, koji prevazilazi svaki um“ i koji, ako ga posedujete, čuva „vaša srca i vaše misli u Hristu Isusu.“ (Fil. 4,7)

DUGOTRPLJENJE, ČESTITOST (BLAGOST – eng. prevod), DOBROTA, VERA – Ova vera – grčki, „pistis“ – je „čvrsto ubeđenje; uverenje zasnovano na poverenju, a NE na znanju (vera srca, a ne glave; vera Hristova, a ne kredo⁴); snažno poverenje, kao rezultat ubeđenja i zapovesti, uprkos suprotnim uticajima“.

KROTOST, UZDRŽLJIVOST – Uzdržljivost je samokontrola. Božji Duh oslobađa čoveka od potčinjenosti strastima, požudi i navikama, i čini od njega slobodnog čoveka, koji je svoj gospodar.

Protiv ovakvih stvari nema zakona. – Božji Zakon je samo protiv greha. On se otkriva u ljudskom životu kao osuda svega što nije plod Božjeg Duha. Prema tome, sigurno je da sve što u čovekovom životu nije rod Duha Svetog, predstavlja greh. Drugim rečima, „sve što ne potiče od vere – greh je“ (Rim. 14,23), i to je večna istina.

Stoga, „ako Duhom živimo, Duhom i da hodimo“. Zato što živimo u Duhu i hodimo u Duhu, „ne budimo“ – ne treba da budemo, i ne možemo da budemo – „puni praznog slavljublja, ne izazivajmo jedan drugoga, ne zavidimo jedan drugom“.

RH, 2. oktobar 1900

⁴ Kredo je prihvaćeno od strane crkve, standardno ispovedanje vere, tzv. „Vjeruju“ – prim. prev.

26. HRIŠĆANSKO SAVRŠENSTVO

A. T. JONES

„Budite vi dakle savršeni.“ Pisma koju smo upravo otpevali dovoljan je razlog za ovu misao. „Budite vi dakle savršeni“ (Mat. 5,48). Poznato vam je da Bog tako kaže. Takođe vam je poznato da smo pozvani da „pohitamo ka savršenstvu“ (Jev. 6,1 – Sinod SPC). Osim toga poznato vam je da jevanđelje, propovedanje jevanđelja koje vi i ja objavljujemo, ima za cilj „da pokažemo svakog čoveka savršenog u Hristu Isusu“ (Kol. 1,28). Prema tome, nemamo pravo da tvrdimo da se od nas ne očekuje savršenstvo. Ono se očekuje od nas. Moram ga očekivati od sebe. I u sebi ili od sebe ne smem da očekujem ništa što ne odgovara savršenom merilu savršenstva koje je Bog postavio. Šta bi uopšte moglo da nas spreči od ostvarenja savršenstva, nego da mislimo da se ono od nas ne očekuje? Ponavljam: Šta bi uopšte više moglo da nas spreči od ostvarenja savršenstva nego da kažemo kako se od nas ne očekuje da budemo savršeni?

I onda, ako nam je jasno da Božja reč govori da vi i ja treba da budemo savršeni, jedino što vi i ja treba da razmotrimo jeste kako da to ostvarimo. To je sve. Prihvatimo onda da se savršenstvo, i ništa manje od savršenstva koje je Bog odredio, očekuje od vas i od mene. I da vi i ja nećemo prihvatiti ništa u sebi, u onome što smo učinili, niti u bilo čemu što je u vezi sa nama, što bi za dlaku bilo manje od savršenstva koje je Bog odredio. Neka to bude jasno svakome i zauvek, a onda treba samo da shvatimo kako da ga postignemo, i ono će se ostvariti.

O kakvom se merilu radi? Koje je merilo Bog postavio? „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski“ (Mat. 5,48). Jedino merilo je Božje savršenstvo. Vi i ja moramo zauzeti stav po ovom pitanju i suočiti se sa samim sobom, uvek zahtevajući od sebe da u nama bude savršenstvo, kakvo je u Bogu. Ali i to da sebi ne dozvolimo ni najmanje odstupanje, niti da za sebe tražimo opravdanja i izgovore, što bi u bilo kom stepenu umanjilo ovo savršenstvo.

Potpuno je jasno da ne možemo biti savršeni u Božjoj veličini niti u Njegovoj svemoći i sveznanju. Bog je karakterna ličnost i upravo je savršenstvo *karaktera* ono što je stavio pred vas i mene da bi to dostigli, a što treba da očekujemo samo od sebe i što treba da prihvatimo samo u sebi. Prema tome, ako je Božje savršenstvo koje vi i ja moramo imati, i koje jedino možemo kod sebe prihvatiti i uvek nastojati da se držimo tog merila, onda odmah možete videti potrebu da se vi i ja stalno smatramo prisutnima pred Božjim sudom. Svesni smo da će svako od nas stati pred sud, bili pravedni ili bezbožni. Zašto onda ne bismo već sad stali pred sud, i sa tim završili? Zna se da vi i ja treba da stanemo pred Hristov sud i da će svako od nas biti izmeren prema tom merilu. Bog je „postavio dan u koji će po pravdi suditi celom svetu preko čoveka koga je odredio, pruživši svima pouzdanje time što ga je vaskrsao iz mrtvih.“ (Dela 17,31 – Čarnić)

Hristovo vaskrsenje je Božji zavet (zalog, znak, obećanje) svetu da će svako stati pred Hristov sud. To je rešeno. Vi i ja ga očekujemo. Propovedamo o njemu i verujemo da će tako biti. Zašto onda ne bismo stali pred taj sud i tu ostali? Zašto da čekamo? Oni koji čekaju i nastave da čekaju, neće biti u stanju da stanu pred njega. Bezbožnici ne mogu da stanu na tom sudu, ali oni koji su stali pred Božji sud, suočeni sa merilom suda i držeći se njega stalno u mislima, rečima i delima, spremni su za sud u svakom trenutku. Spremni za sud? Da, spremni su. Oni su tamo. Oni prolaze na sudu. Oni pozivaju sud i sve što on donosi. Oni očekuju da prođu na sudu, i siguran je samo onaj koji tako čini. Sam blagoslov koji proizlazi iz svega toga je nagrada potrebna svakom čoveku koji upravo sada izlazi pred sud. I dok tamo stoji, čega treba da se boji? Ničega. A kad je izbačen svaki strah, šta onda ostaje? Savršena ljubav. Ali, savršenu ljubav možemo da imamo samo ako na sudu zadovoljimo to

savršeno merilo suda, a možemo i da je zadržimo samo ako nastavimo da tu stojimo.

Pošto smo to rešili, razmislimo o putu – o putu kako da to ostvarimo. No, jasno je da moj put nije merodavan. Razmislite! „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ Jedino merilo je Njegovo savršenstvo. Čije je onda merilo? Čija procena merila je ispravna? Moja nije. Ja ne mogu da merim Božje savršenstvo. Sećate se teksta – možda ste ovog trenutka pomislili na njega: „Svemu savršenom videh kraj; ali je zapovest Tvoja veoma široka.“ (Psalam 119,96)

Nijedan ograničeni um ne može da izmeri Božje savršenstvo. Dosad smo shvatili da moramo da budemo savršeni. Naše savršenstvo treba da bude kao što je Njegovo i prema Njegovoj oceni sopstvenog savršenstva. *Onda to i vas i mene oslobađa od planiranja i svega drugog čime bismo ostvarili to savršenstvo. Ako ja ne mogu da odredim merilo, pa kako onda da ga ostvarim, čak i ako bi mi to bilo moguće? Prema tome, shvatili smo da, što se tiče njegovog ostvarenja, to uopšte nije u našoj moći.*

Pre mnogo, mnogo vremena je rečeno: „Zaista, znam da je tako; jer kako bi mogao čovek biti prav pred Bogom? Ako bi se hteo preći s Njim, ne bi Mu mogao odgovoriti od hiljade na jednu. ... Ako je na silu, gle, On je najsilniji; ako na sud, ko će mi svedočiti?“ (Knjiga o Jovu 9,2.3.19)

Ako pak ja dođem da se opravdam, šta onda? „Da se pravdam, moja će me usta osuditi“ (20. stih). Ako procenjujući sebe mogu da budem zadovoljan svojim stanjem, pa kažem da sam dostigao Njegov standard, moja ocena je toliko neprimerena, tako da me ona sama u potpunosti osuđuje. U njoj nema nikakve osnove za moje opravdanje. Ako kažem „da sam dobar, [moja usta] će pokazati da sam nevaljao.“ (20. stih)

„Ako sam dobar, neću znati za to; omrzao mi je život moj“ (21. stih). Moje sopstveno merilo savršenstva, kad je stavljeno pred Njega i posmatrano u poređenju s Njegovim, bilo bi potpuno neprimereno, tako da bih ga i sam prezreo. „Da se izmijem vodom snežnicom, i da očistim sapunom ruke svoje, tada ćeš me zamočiti u jamu da se gade na me moje haljine.“ (Jov 9,2.3.19-21.30.31)

To je najbliže koliko bismo se mogli približiti ovom merilu, kada bi nam uopšte bilo dato da to učinimo. **Prema tome, zauvek odbacimo misao da je savršenstvo nešto što sami možemo da postignemo. Savršenstvu treba da stremimo, ali ništa drugo. Bog ga očekuje i On se pobrinuo da ga ostvarimo. Zato smo i stvoreni. Jedina svrha našeg postojanja je da budemo upravo to: savršeni u Božjoj savršenosti.** I ne zaboravimo da treba da budemo savršeni u skladu sa Njegovim karakterom. Njegovo merilo karaktera treba da postane naše merilo. Da, Njegov karakter treba da postane naš. Mi ne treba da imamo karakter koji će biti samo kao Njegov; nego sam Njegov karakter treba da postane naš. Jedino je to hrišćansko savršenstvo.

Da treba da imamo takav karakter rečeno je u tri biblijska teksta. Prvi se nalazi u prvom poglavlju Efescima poslanice, počevši od trećeg stiha, da bismo u četvrtom stihu shvatili o čemu se radi:

„Neka je blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je u Hristu blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom na nebesima; jer nas je u njemu izabrao pre stvaranja sveta [zapazimo da je On nas izabrao; to je bio Njegov cilj pre stvaranja sveta, da izabere vas i mene, da nas dovede do ovog časa. Prema tome, treba to da shvatimo] - da budemo sveti i bez krivice pred njim u ljubavi.“ (Čarnić-eng. prevod)

Samo je to imao na umu za nas. Zbog toga nas je stvorio. To je razlog što postojimo. A onda ovome dodajemo još nešto: Kada je tako, zašto ne bismo to prihvatili? Zašto ne bismo ostvarili cilj zbog koga postojimo i bili sveti i bez krivice (bez mane – SSP, neporočni – Čarnić) pred Njim u

ljubavi?

Sledeći tekst imamo u Kološanima 1,19-22: „Jer, Bogu se svidelo da u njemu nastani svu puninu i da kroz njega - uspostavivši mir njegovom krvlju na krstu - sa sobom potpuno pomiri sve, bilo na zemlji, bilo na nebesima. Nekada ste, zbog svojih zlih dela, i vi bili otuđeni od Boga i neprijateljski raspoloženi. Ali, sada vas je smrću Hristovog ljudskog tela Bog pomirio sa sobom da vas pred sebe postavi (predstavi, prikaže – eng. prevod) svete, bez mane (bez krivice) i besprekorne.“ (SSP)

Prvo, On nas je stvorio sa tom svrhom. Zbog greha smo tu svrhu potpuno zanemarili, cela svrha je osujećena, ali On je pretrpeo krst. Bilo je Bogu ugodno da to učini i bilo je ugodno Hristu da to učini, da bi se Njegov prvobitni cilj mogao ostvariti. Činjenica je da nas je pomirio svojim krstom, da bi se u nama mogao ostvariti ovaj prvobitni cilj – namera koju je imao od postanka sveta, da budemo sveti i bez krivice pred Njim u ljubavi. Hristova krv, pomirenje koje je zahvaljujući Isusu Hristu doneseno svetu, tu je zato da bi nas On mogao prikazati (predstaviti) svetima – da bi mogao da ostvari upravo ono što je nameravao pre postanka sveta – da vas i mene predstavi „pred sebe ... svete, bez mane (bez krivice) i besprekorne.“

Put do hrišćanskog savršenstva je put krsta. Drugog puta nema. Za vas i za mene nema drugog puta. Jedini put koji nas dovodi do hrišćanskog savršenstva je put krsta. On je prošao tim putem i doneo ga, i jedini način da vi i ja zadobijemo savršenstvo je preko krsta. *On se sam pobrinuo da to ostvari. Mi u tom ostvarenju nemamo nikakvu ulogu.*

A sada zapazite (Efe. 4,7-13) šta je u tome stvarno ostvareno i kako je potpuno zadovoljio našu potrebu.

„A svakome od nas data je blagodat po meri Hristovoga dara“ (Efe. 4,7 – Čarnić). Razmislite! U našem dosadašnjem proučavanju, šta je učinio Hristov dar? On je doneo „mir Njegovom krvlju na krstu“ (Kol. 1,20 – Čarnić), i pomirio je sve sa Bogom. On je odlučio da nas „pred sebe postavi svete, bez mane i besprekorne“ (22. stih – SSP). U ovome je mera Hristovog dara. I ona je ostvarila cilj za sve tako što je otvorila put za sve. I svakome od nas je u ovom trenutku data blagodat u istoj meri. Dakle, ono što nam je krst doneo i stavio na dohvata ruke, to nam Božja blagodat daje i ostvaruje u nama.

Nastavimo da čitamo i videćete da je to sve tako, sve do samog savršenstva: „A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara. Zato kaže: ‘Pope se na visinu i zarobi roblje, dade darove ljudima’. A reč ‘pope se’ šta drugo znači, nego da je sišao u donje delove zemlje? Taj što je sišao, to je isti onaj koji se i popeo više svih nebesa - da sve ispuni. I on je sam dao jedne za apostole, a druge za proroke, jedne za evanđeliste, a druge za pastire i učitelje“ (Efe. 4,7-11 – Čarnić). Sa kojim ciljem? „Da se sveti pripreve za delo službe“ (12. stih). Braćo, ako su svi ovi darovi dati sa tom svrhom, šta radimo ako ne prihvatamo ovu činjenicu i ne težimo za tim darovima i ne molimo za njih i ne primamo darove koji će da ostvare ovaj cilj? Šta mi to u protivnom radimo?

„Da se sveti pripreve za delo službe, za izgradnju Hristova tela; DOK“ – dati su s nekim ciljem. Doneseni su nam sa svrhom, određenom, jasnom svrhom, DOK se ona ne ostvari. Oni su dati „da se sveti pripreve za delo službe“, dok „svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta.“ (13. stih)

Prema tome, jedini cilj je savršenstvo. Božje merilo je samo jedno. „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ *Mi to savršenstvo ne bismo mogli meriti niti dostići da nam nije dato. Ono je svrha našeg stvaranja. A kada je greh taj cilj poremetio, On je krvlju svog krsta omogućio njegovo ostvarenje, i darovima Svetog Duha učinio sigurnim (izvesnim) svakom verniku.*

Zato ponovno pitam: Zašto se ne bismo neprestano suočavali sa hrišćanskim savršenstvom i za

sebe prihvatili ništa drugo osim toga?

Tekst u Juda 24 je direktno povezan s ovim što smo čitali: „A onome koji može da vas sačuva od spoticanja (pada – SSP) i da vas postavi neporočne u klicanju pred svoju slavu, jedinom Bogu spasitelju našem posredstvom (kroz – SSP) Isusa Hrista Gospoda našega, slava, veličanstvo, sila i vlast pre svakog vremena i sad i u sve vekove.“

On nas je izabrao pre postanka sveta „da budemo sveti i pravedni (neporočni – Čarnić; bez mane – SSP) pred Njim u ljubavi“ (Efe. 1,4). *Krstom je to omogućio svakoj duši, bez obzira što smo mi zbog greha izgubili svaku mogućnost da to ostvarimo.* A krstom je kupio pravo „da vas pred sebe postavi svete, bez krivice i besprekorne.“ Pravo da to učini pripada samo Njemu. Vi i ja to ne bismo mogli učiniti čak ni kad bi nam bilo dato da to učinimo, a to nam pravo nije dato. Kad smo ga izgubili, ništa osim golgotškog krsta ga nije moglo vratiti. Niko nije mogao da plati tu cenu Golgote, osim Onoga koji je platio. Prema tome, samo je On, koji je platio ovu cenu, mogao da je plati. I zbog toga, a s obzirom na golgotški krst, to pravo pripada samo Njemu. I niko ko nije doslovno poneo drveni golgotški krst nema pravo da prihvati ovaj zadatak i da ga ostvari. Samo je On pretrpeo krst. Samo Njemu pripada ovaj zadatak. I ovde dolaze reči: On „može ...“ On „može ... da vas postavi bez krivice pred slavom svojom“ (Juda 24 – eng. prevod). On, koji je mogao da pretrpi krst, može da ostvari sve što je taj krst omogućio. Zato „može ... da vas postavi bez krivice pred slavom svojom u radosti“. Kada? Pitanje je: Kada?

[Glasovi: „Sada.“]

Tačno! On je „isti juče i danas i doveka“ (Jev. 13,8 – Čarnić). On to može sada, kao što je mogao juče i kao što će uvek moći.

Ali, imajte uvek na umu da to može biti za vas i mene, sada ili uvek, samo zahvaljujući krstu. Razmotrimo Božju reč kako bismo to mogli videti. Pročitajte Rimljanima 5,21 i onda preletite pogledom šesto poglavlje, jer se i ono bavi istom stvari. Poslednja dva stiha u petom poglavlju Rimljanima poslanice glase ovako: „A Zakon je dodat da se umnože prestupi. Ali, gde se umnožio greh, blagodat se umnožila još više da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda.“ (Čarnić-SSP)

Poređenje ili bolje rečeno kontrast – jer ovde se radi o poređenju koje prikazuje kontrast – „kao što“ i „tako i.“ „Kao što je greh vladao.“ Vi znate kako je greh vladao. Svako ovde zna kako je greh vladao. Neki znaju i ovog trenutka kako on vlada. Kada je greh vladao, njegova je vlast bila takva da je bilo lakše činiti zlo nego ono što je ispravno. Hteli ste da činite što je ispravno, ali „ne činim dobro, koje hoću, nego činim zlo, koje neću“ (Rim 7,19 – SSP). To je vladavina greha. Zato, kada je vladao greh, bilo je lakše činiti zlo nego ono što je ispravno.

„Tako da i blagodat vlada kroz pravednost“ (Rim. 5,21 – eng. prev). Kada blagodat vlada, onda je lakše činiti ono što je ispravno nego ono što je zlo. To je ovo poređenje. Zapazite: Kao što je vladao greh, tako vlada blagodat. Kada je vladao greh, vladao je protiv blagodati. On se odupirao sili blagodati koju je Bog dao, ali kada je moć greha slomljena i kada je zavladao blagodat, tada blagodat vlada i odupire se sili greha. Zato je stvarno istina da je pod vladavinom blagodati lakše činiti ono što je ispravno nego činiti zlo, kao što je tačno da je pod vladavinom greha lakše činiti zlo nego ono što je ispravno.

Prema tome, put je jasan, zar ne? Krenimo njim! „... da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda. Šta ćemo dakle reći? Hoćemo li ostati u grehu da bi se blagodat umnožila?“ (Čarnić-SSP-

eng. prevod)

[Glasovi: „Bože sačuvaj!“]

Kažete: „Bože sačuvaj!“ U pravu ste. Bog je protiv toga da grešimo da bi se blagodat umnožila, a vi ste to poduprli. Da li to onda Bog postavlja zabranu da se više uopšte ne greši? Slažete li se? Podupirete li Božju zabranu da se pod vladavinom blagodati čini greh?

[Glasovi: „Da.“]

Zar On ne želi da se vi i ja čuvamo da ne grešimo? **A kada znamo da On to želi, onda to sa pouzdanjem možemo da očekujemo. Ako ne očekujemo, to se nikad neće ni dogoditi.**

Prema tome, prvi stih u šestom poglavlju Rimljanima poslanice pokazuje da Bog želi da se čuvamo da ne grešimo.

Šta kaže drugi stih? „Kako ćemo mi, koji smo umrli grehu, i dalje u njemu živeti?“ (Čarnić). Da, kako ćemo i dalje u njemu živeti? Šta ovaj stih želi da kaže? Da ne nastavljam više da živimo u grehu. Pošto smo mrtvi sledi sahrana. Pogrebni (sahranjeni) smo s Njim krštenjem u smrt i vaskrsli tako da u novom životu hodimo (živimo). „Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom da se obesnaži (uništi – Sinod SPC) grešno telo, da više ne robujemo (služimo) grehu“ (Rim. 6,6 – SSP-Čarnić). Ovo je put kojim treba da idemo, i to je put krsta.

Zapazite sada ovde tri stvari: Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom. S kojim razlogom? „Da se uništi grešno telo.“ A s kojim ciljem? „Da više ne služimo grehu.“ Dokle god grešno telo nije uništeno, služićemo grehu. A dokle god stari čovek nije razapet, nije ni grešno telo uništeno. Zbog toga, da bismo se sačuvali da ne grešimo moramo da idemo putem raspeća i uništenja.

Prema tome, jedino pitanje za svakoga od nas je: Da li bih radije da budem razapet i uništen ili da grešim? Ako ste jednom zauvek rešili da biste ovog trenutka radije bili razapeti i uništeni nego da grešite, onda više nikad nećete grešiti. „... raspeti sa Hristom da se uništi grešno telo, da više ne robujemo grehu.“ Dakle, oslobođenje od služenja grehu moguće je samo raspećem i uništenjem. Da li birate greh ili raspeće i uništenje? Hoćete li da izaberete uništenje i tako izbegnete greh? Ili ćete izabrati greh, ali takođe i uništenje? To je pitanje. Nema alternative. Onaj koji misli da zaobiđe uništenje tj. da ga izbegne, biće uništen. A onaj koji bira uništenje izbeći će uništenje.

Prema tome, put uništenja Hristovim krstom je put spasenja. Isus Hristos je pristao da bude uništen na krstu da bi vama i meni doneo spasenje. Božji Sin je prihvatio uništenje na krstu da bi vama i meni doneo spasenje. Hoćemo li prihvatiti uništenje za spasenje? Hoćete li? Spasenje nikad neće nedostajati onome ko u svakom trenutku svog života drži u svojoj ruci kao večnu ponudu, da zameni uništenje za spasenje. (Mar. 8,35)

Ali, upravo tu počinju teškoće. Uništenje nije prijatno. To uništenje starog čoveka nije lako. Po prirodnom izboru nije lako odlučiti se za uništenje, ali za onoga ko to učini, lako je. Lako je kada je učinjeno, i kada se to desi lako je zauvek nastaviti sa tim.

Kada treba da to uradimo? Kada to On želi da nas pokaže (predstavi) bez mane pred svojom slavom? Sada. A jedini put je put uništenja. Sada je vreme da se izabere uništenje. Sada je vreme da se predate u nepovrat uništenju. Ali, ako se povlačim, ako ustuknem pred uništenjem, pred čime sam onda ustuknuo? Pred spasenjem. Jer „naš stari čovek je raspet sa Hristom da se uništi grešno telo, da više ne robujemo grehu.“

Zato, ako se dogodi nešto što me izlaže pritisku koji liči na uništenje, to je u redu. Jer sam izabrao uništenje da ne bih služio grehu. Takvo predanje unosi radost u hrišćanski život, trajni mir i zadovoljstvo što sam sačuvan da ne grešim. A to vredi više od sveg uništenja kome vi i ja možemo

biti izloženi. Ono vredi. Prema tome, ne radi se o nekom teškom izboru. To je najbolji izbor koji je ponuđen čoveku.

Raspeće i uništenje, da bi zatim prestali da služimo grehu – to je put hrišćanskog savršenstva. Zašto? „Jer ko je umro - oprostio se greha“ (Rim. 6,7 – Čarnić). Hvala Gospodu što se onaj ko je umro oslobodio greha. Zato je najvažnije pitanje u mom ili vašem životu: Jesam li mrtav? I ako nisam, pa se dogodi nešto što izazove smrt, a jedina posledica toga je oslobođenje od greha, tu cenu vredi platiti.

Pogledajte i sledeći stih: „Ako smo pak umrli s Hristom, verujemo da ćemo i živeti s njim“ (Čarnić). Prvi stih izražava nameru da ćemo biti oslobođeni od greha. Šesti stih kaže da od sada više ne služimo grehu. Sedmi kaže da je onaj ko je mrtav oslobođen greha. A osmi: ako smo umrli s Hristom, mi ćemo živeti s Njim. A da li On živi u pravednosti ili u grehu?

[Glasovi: „U pravednosti.“]

Odlično! Onda je jasno da prvi, drugi, šest, sedmi i osmi stih u šestom poglavlju poslanice Rimljanima – svi oni svedoče da treba da se čuvamo da ne grešimo.

A šta reći za deveti stih? „Znajući da Hristos, vaskrsnut iz mrtvih, više ne umire - smrt više nema vlast nad njim“ (SSP). Zbog čega je smrt uopšte ovladala Njime? Zbog greha – ne svojih već naših, „Onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za (radi) nas“ (Čarnić). Tada smrt više nije imala vlast nad Njim. On je zauvek pobedio greh i sve njegove posledice. Šta onda ovaj stih govori vama i meni? Mi smo vaskrsli s Njim. „Što je, naime, umro - umro je grehu jednom za svagda, a što živi - Bogu živi“ (10. stih – Čarnić). A zatim, deveti i deseti stih takođe kazuju da ne treba da grešimo.

Jedanaesti stih. „Tako i vi sebe smatrajte mrtvima grehu, a živima Bogu u Hristu Isusu. Neka, dakle, greh ne vlada u vašem smrtnom telu pa da se pokoravate njegovim požudama“ (SSP). I ovde ponavlja da ne treba da grešimo.

„Ne dajte svoje udove grehu za oruđe nepravednosti; nego, dajte sebe Bogu kao oživeli iz mrtvih i svoje udove dajte Bogu za oruđe pravednosti. Jer, greh neće imati vlast nad vama, pošto niste pod Zakonom, nego pod blagodaću“ (stihovi 13 i 14 – SSP-Čarnić). Vladavina blagodati uzdiže dušu iznad greha, drži je na tom mestu, vlada nasuprot sile greha i izbavlja dušu da ne greši.

„Šta dakle? Hoćemo li grešiti kad nismo pod zakonom nego pod blagodaću? Bože sačuvaj!“ (15. stih). I tako se u šestom poglavlju Rimljanima poslanice, od prvog do četrnaestog stiha stalno govori i ponavlja o izbavljenju od greha i grešenja. To je predivno. Ali, ima još nešto što sledi. „Obratimo se savršenstvu.“ (Jev. 6,1 – Čarnić)

Slušajte: „Zar ne znate da ste sluge onoga kome se pokoravate, onoga kome se kao sluge predajete da mu budete pokorni - bilo greha, što vodi u smrt, bilo poslušnosti, što vodi u pravednost?“ (stih 16 – SSP). Oslobođeni od sile greha, kome se sada pokoravate? Bogu. Onda ste Njegove sluge, oslobođeni za službu pravednosti. Bog ne želi da nam život bude prazan time što nas sprečava da grešimo. Njegova je namera da aktivno, razumno služimo i da posledica bude samo pravednost. Divno je što smo slobodni od greha i sačuvani da više ne grešimo. A predivna je stvar to što smo pozvani da budemo sluge pravednosti, kako bi i naša služba bila služba pravednosti.

Neka svaka duša zato kaže: „Hvala Bogu što, iako ste bili sluge greha, od srca ste poslušali primer nauke, kome ste predani; pošto ste oslobođeni greha, postali ste sluge pravednosti“ (stihovi 17 i 18 – Čarnić-SSP). Zahvalite za to Bogu! On kaže da ste to postali i kad to On kaže, onda je tako! Zahvalite Mu za to! Zahvalite Mu što vas je izbavio od greha i zahvalite Gospodu što ste sluge pravednosti. On vas je učinio takvima, jer On to kaže!

Ali, ni to još nije sve. „Ljudskim jezikom govorim zbog slabosti vašeg tela. Kao što ste svoje

udove davali da služe nečistoti i sve većem bezakonju, tako sada dajte svoje udove da služe pravednosti, što vodi posvećenju. Kad ste bili sluge greha, bili ste slobodni od pravednosti“ (stihovi 19 i 20 – SSP). Gospod ovde govori o vašem i mom iskustvu. „Kad ste bili sluge greha, bili ste slobodni od pravednosti.“ Vi znate da je to istina. Uzmite sada dopunu ovome: „I kakav ste plod tada donosili? Ono čega se sada stidite, jer je konačni ishod toga smrt! Ali, sada kad ste oslobođeni greha i kad ste postali Božje sluge, plod koji donosite vodi posvećenju, a konačni ishod toga je večni život.“ (stihovi 21 i 22 – SSP)

Mi nismo robovi grehu, slobodni od pravednosti, već smo sluge pravednosti oslobođeni od greha. Dok sam razmišljao o tome i dok mi je Gospod hranio dušu svim ovim, setio bih se s vremena na vreme jedne Miltonove rečenice, gde govori o pesmama anđela kao tonovima „odavno izvedenih umilnih melodija.“ Ovo šesto poglavlje Rimljanima poslanice je jedna od odavno izvedenih umilnih melodija.

Ono počinje sa oslobođenjem od greha. Što je nešto veličanstveno. Zatim nastavlja sa oslobođenjem od grešenja. Što je isto velika stvar. Nakon toga se govori o slugama pravednosti. I to je velika stvar. Iza toga sledi svetost, a to je svakako velika stvar. I nakon svega toga večni život, što je stvarno veličanstveno. Zar to nije onda Gospodnja odavno izvedena umilna melodija? O, prihvatite je, bavite se njom, prepoznajte ove svete zvuke i dozvolite da vas prožimaju dan i noć. A to je nešto što čini dobro duši.

I to je put ka hrišćanskom savršenstvu. To je put raspeća, uništenja grešnog tela, slobode od grešenja, službe pravednosti, svetosti, savršenstva u Isusu Hristu kroz Duha Svetog na večni život.

Pogledajmo ponovo tekst koji govori da su darovi predviđeni za usavršavanje svetih, „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta.“ To je uzor. Put kojim je Hristos došao na ovaj svet greha, u grešnom telu – vašem i mojem, opterećen gresima sveta, taj put kojim je išao u savršenstvu i za savršenstvo je put koji je stavljen i pred nas.

On se rodio od Duha Svetoga. Drugim rečima, Isus Hristos se *nanovo rodio*¹. Prvorođeni od Boga je došao sa neba na zemlju, rodivši se ponovo. Ali, sve u Hristovom delu je bilo suprotno od našeg: On, koji je bezgrešan, učinjen je grehom, da bismo mi u Njemu postali pravednost Božja. On, Živi, Knez i Začetnik života, umro je da bismo mi mogli da živimo. On, kome su izlasci od početka, od večnih vremena, prvorođeni od Boga, ponovo se rodio, da bismo se i mi mogli ponovo roditi.

Da se Isus Hristos nikad nije nanovo rodio, da li bismo vi i ja mogli da se ikada nanovo rodimo? Ne. Ali, On se nanovo rodio, iz sveta pravednosti u svet greha, da bismo se mi mogli nanovo roditi iz sveta greha u svet pravednosti. On se ponovo rodio i uzeo učešće u ljudskoj prirodi da bismo se mi mogli ponovo roditi i imati učešće u božanskoj prirodi. On se ponovo rodio za zemlju, za greh i za čoveka, da bismo se mi mogli ponovo roditi za nebo, za pravednost i za Boga.

Brat Kovert (Covert) kaže da nas baš to čini braćom. Nema sumnje da nas to čini braćom. I On se ne stidi nazvati nas braćom (vidi Jev. 2,11)

A onda se nanovo rodio, Svetim Duhom, jer je pisano i rečeno Mariji: „Duh Sveti doći će na tebe i sila Svevišnjega oseniće te; zato će se to sveto dete zvati Sin Božji.“ (Luka 1,35 – Čarnić)

Isus, rođen od Duha Svetoga, napredovao je „u mudrosti i rastu“ (Luka 2,52) do punine života i karaktera na ovome svetu, tako da je mogao reći Bogu: „Ja Tebe proslavih na zemlji; posao svrših koji si mi dao da radim“ (Jov. 17,4). Božji plan i Božji um su u Njemu dostigli savršenstvo.

¹ *Born again* – nanovo, ponovo, iznova rođen, rođen odozgo (videti Jovan 3,3); (fig) osoba obraćena do lične vere u Isusa Hrista – *prim. izdavača*

Isus, ponovno rođen Svetim Duhom, rođen s telom i krvlju kao mi. On koji je začetnik našeg spasenja je učinjen „savršenim kroz stradanje“ (Jev. 2,10 – SSP). „Iako je bio Sin, naučio se poslušnosti iz onoga što je pretrpeo. I pošto je bio učinjen savršenim, postao je izvor večnog spasenja svima koji su Mu poslušni (koji Ga poslušashe – Karadžić)“ (Jev. 5,8.9– SSP). I tako je Isus u ljudskom telu postao savršen zahvaljujući stradanju, jer i mi u ovom svetu stradanja moramo da ostvarimo savršenstvo u ljudskom telu.

I dok je sve vreme napredovao, bio je stalno savršen. Vidite li to? U ovome mnogi pogrešno shvataju misao o hrišćanskom savršenstvu. Oni misle da je jedina mera krajnji cilj ili konačnost². No, to jeste u Božjem planu, ali se taj krajnji cilj ne ostvaruje na samom početku. Pogledajte ponovo četvrto poglavlje Efescima poslanice. To je predlog upućen vama i meni kako možemo da dostignemo ovo savršenstvo, „do pune mere Hristovoga rasta.“ Čitamo trinaesti stih; povežite ga sada sa stihovima 14. do 16: „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta. Da ne budemo više nejakim (mala deca – Karadžić) koje ljuđa i nosi svaki vetar nauke koja ljudskom prevarom i lukavstvom dovodi do zabludnog lukavstva. Nego držeći se istine mi treba u ljubavi da uzrastemo u svemu - do Onoga koji je glava, Hristos.“

Ovo se u vama i u meni ostvaruje rasteњem. Tamo gde nema života ne može biti ni rasta. To je rasteњe u Božjem pozna(va)њу, rasteњe u Božjoj mudrosti, rasteњe u Božjem karakteru, rasteњe u Bogu. Zato sve ovo može biti jedino zahvaljujući Božjem životu. A ovaj život je novorođenjem usađen u čoveka. On je nanovo rođen Svetim Duhom i Božji život je usađen u njega, da u Njemu možemo da „uzrastemo – u čemu? – „u svemu.“

Vi se sećate: „Carstvo je nebesko kao čovek koji poseja dobro seme u polju svom“ (Mat. 13,24). „Seme je reč Božja“ (Luka 8,11). Seme je posejano. Čovek zna da ono raste noću i danju, ali ne zna kako. Ali kakvo je to seme? Ono je savršeno, jer ga je stvorio Bog. Ono niče. A šta možemo reći za tu klicu?

[Verništvo: „I ona je savršena.“]

Stvarno?

[Glasovi: „Da.“]

Ali, ona nije klas. Ona nije uspravna i snažna stabljika. Ona je samo klica koja izviruje iz tla. Ali kakva je ona? Zar nije savršena?

[Verništvo: „Da.“]

Ona je u fazama svoga napredovanja u svim tim trenucima savršena, kao što će biti i na kraju kad dostigne zrelost. Da li to vidite? Neka u tome više ne bude pogrešnog shvatanja. Odbacite ga!

Kada se ova klica pojavi iz tla, stanite i pogledajte je. Čovek mora da joj se divi. Predivna je zato što je savršena. Ona je vlat koja na zemlji ne može da bude savršenija. Ali ona je samo vretenastog izgleda i jedva viri iz tla. To je sve što se nje tiče, ali je savršena. Savršena je zato što ju je Bog stvorio. Bog je jedini koji je imao bilo kakve veze sa tim. Zar to ne vidite? Ona je potpuno u redu. Tako i vi i ja ponovo rođeni od tog dobrog semena Božje reči – rođeni Božjom rečju i Svetim Duhom, rođeni od savršenog semena – i kada to seme proklija, raste i počinje da se pojavljuje među ljudima, oni vide Hristove osobine. A kakav je On? Savršen. Kakav je onda hrišćanin?

² *Ultimate* (eng) – *krajnje, konačno savršenstvo, najbolje uopšte.*

Savršeno bi značilo krajnje, konačno, *najbolje u tom trenutku napredovanja* (da nešto ili neko ne može bolje u tom trenutku), a *krajnje, konačno* bi značilo *krajnje i konačno savršenstvo uopšte posle koga više nema napredovanja*, (tj. da od toga uopšte nije moguće bolje, da je napredak dostigao krajnju, najvišu tačku) – *prim. izdavača*

[Verništvo: „Savršen.“]

Ako budemo ponovo rođeni silom Isusa Hrista, i sam Bog bude upravljao ovim delom, kakvo će onda biti ono što će se pojaviti? Biće savršeno. I to je u tom trenutku hrišćansko savršenstvo. U tom trenutku vas Isus Hristos izvodi pred svoj presto svete, bez mane i bez krivice.

Ova klica raste i diže se iznad tla pa se pokazuje druga vlat. Sada su dve i svaka je jednako lepa. Pojavljuje se i treća. Sada je to stabljika koja nastavlja da raste. Ovo je sada sasvim druga slika od one prve. Druga slika, ali ne savršenija od one prethodne. Ona je bliža konačnom (krajnjem, ultimativnom) savršenstvu, bliža ostvarenju Božje (konačne) namere. Ali, onakva kakva sada stoji, iako je bliža konačnom savršenstvu, nije savršenija nego što je bila u trenutku kad je nikla iz tla.

S vremenom izrasta do pune visine. Oblikuje se glava. Pojavljuje se cvet. I zbog toga je svakako lepša. Konačno se pojavljuje pun klas, savršen. I zrna žita, a svako od njih je savršeno. Delo, Božje delo, je završeno. Savršeno je. Ono je dostiglo savršenstvo u skladu s onim što je Bogu bilo na umu kada ga je započeo.

To je hrišćansko savršenstvo. Do njega dolazi rasteњem. Ali, rast je moguć jedino zahvaljujući Božjem životu. Pošto je Božji život izvor, ono može da raste samo u skladu sa Božjim poretkom. Samo On može da oblikuje rast. Samo On zna uzor savršenstva. A Hristos je taj uzor. Bog savršeno zna uzor i On može učiniti da rastemo do savršenstva u skladu s tim uzorom, jer ista sila, isti život je u ovom rasteњu kao što je bio u rasteњu izvornog uzora, Isusa Hrista.

I kao što je Isus počeo, od svog rođenja, kao malo dete u ljudskom telu, i rastao i završio delo koje Mu je Bog poverio da ga izvrši, tako ćemo i vi i ja, nanovo rođeni, u Njemu rastući u svemu, doći do dana kada ćemo u pravednosti reći, kao što je On rekao: „Ja Tebe proslavih na zemlji; posao svrših koji si mi dao da radim.“ Jer pisano je: „Nego u dane glasa sedmog anđela kad zatrubi, onda će se svršiti tajna Božja“ (Otk. 10,7). Mi smo u tim danima. Nama je predana ova tajna da je objavimo svetu. Ona treba da bude završena za svet, a treba da se završi i u onima koji je imaju.

Ali, šta je ta tajna Božja? „Hristos u vama, nada slave“ (Kol. 1,27). „Bog se javi u telu“ (1. Tim. 3,16). Dakle, u ove dane treba da se svrši ova tajna u „sto četrdeset četiri hiljade.“ Božje delo u ljudskom telu. Njegovo delo na vama i na meni treba da bude završeno. Mi treba da budemo savršeni u Isusu Hristu. Duhom Svetim treba da uzrastemo u čoveka savršenog, do pune mere Hristovoga rasta.

Zar to nije vredno imati? Zar Božiji put nije dobar put do savršenstva? Zato „ostavivši početničku nauku o Hristu, pohitajmo ka savršenstvu; i nemojmo iznova postavljati temelj pokajanja od mrtvih dela, i vere u Boga, i nauke o krštavanjima, i o polaganju ruku, i o vaskrsenju mrtvih, i o sudu večnome“ (Jev. 6,2 – Sinod SPC). On nas je oslobodio od nesigurnog temelja koga smo imali dok smo bili u grehu. Neka jedini temelj bude služba pravednosti za posvećenje, sa večnim životom na kraju.

U svakoj duši koja će se suočiti sa sudom i zadržati se u blizini (suda), predajući sebe raspeću i uništenju, to će biti ostvareno na Božji način i u kratkom periodu u kom je obećao da će nas dovesti u pravednost. Prema tome, samo je Bog, Božja procena, Njegovo merilo, i Hristov uzor i Njegovo delo, uvek, u svemu, svuda i zauvek! Ne bojte se! Neka vam Hristos bude na početku, na kraju i sve vreme.

RH, 18. i 25. juli, 1. avgust 1899